

## Hurikán

Dick Francis

Prolog

Delirium přináší umírajícímu úlevu.

Žil jsem ve spořádaném světě. Podřizoval jsem svůj život svým příjmům a svému časovému rozvrhu. Do mého života patřila babička.

„Není to nebezpečné?“

To se vsaď, že je!

„Ne, vůbec to není nebezpečné.“

„Letět s aeroplánem do hurikánu přece musí být nebezpečné?“

„Klid, vrátím se ti celý.“

V tu chvíli jsem však byl polomrtvý. Zmítal jsem se jak hadrový panák nebo tříška v moři vzedmutém obrovitou bouří, která z jeho hloubi vysává neskutečné tuny vody a vrhaje vpřed fantastickou rychlostí. Chvilkami mne obrovité vlny nesly neúprosně vpřed, chvilkami mne dusily pod sebou, jako zaživa pohřbeného. Moje týrané plíce bažily po tom vdechnout cokoli, třeba i vodu, byť mne při životě mohl udržet jen vzduch.

Spolykal jsem zahlcující hektolitry soli.

Už dvě hodiny byla noc a nikde ani záblesk světla. Ztrácel jsem pojem, kde je nahoře a kde dole, kam za vzduchem. Paže i nohy mi postupně vypovídaly poslušnost.

Mozek mi selhával čím dál víc. Začaly se mi zjevovat vidiny, třpytivé a barevné.

Viděl jsem jasně před sebou svoji suchozemskou babičku. Seděla na svém vozíku. Měla stříbrné boty.

Dívala se na mne úzkostlivými očima, naplněnými zlou předtuchou.

„Nikam nejezdí, Perry, něco mi říká, že bys neměl.“

Kdo by poslechl babičku!

Jak jsem ji ve své blouznivé představě viděl a slyšel, bylo to jako špatně dabovaný film.

Utopím se, pomyslel jsem si. Vlny byly obrovitější a obrovitější, bouře děsivější. Dlouho nepotrvá a usnu.

Delirium přináší ke konci úlevu.

1

Zpočátku to byla zábava.

Oba, Kris Ironside i já jsme byli svobodní, oba staří třicet a jeden rok, oba meteorologové, oba z povolání vykladači globální cirkulace atmosféry, televizní a rozhlasoví „obchodníci s deštěm a mraky“. Oba jsme bez velkého vzrušení zjistili, že se naše řádné dovolené částečně překrývají.

Oba jsme byli zaměstnaní v Meteorologickém středisku Britské televizní a rozhlasové korporace a střídali se s dalšími kolegy v prorokování horšího či lepšího počasí pro celý národ. Naše obecně známé hlasy a usměvavé či zachmuřené tváře pronikaly od snídaně do půlnoci do milionů domácností a oba nás lidé poznávali, ať jsme šli kam jsme šli.

Krisovi to dělalo dobře, mně zpočátku taky, ale už dávno mě to bavit přestalo. Když mne všude poznávali, už mě to netěšilo, naopak, někdy to bylo vysloveně nepříjemné.

„Nejste vy...“

„Už to tak bude.“

Jezdíval jsem na dovolenou do zemí, kde mne nikdo neznal. Týden v Řecku. Sloni v Serengeti. Z kmene vydlabaná kánoe na Orinoku. Drobná dobrodružství, nic světaborného a nebezpečného. Žil jsem spořádaný život.

Kris bodl palcem do rozpisu, vyvěšeného na nástěnce v našem oddělení. Ruka se mu třásla rozhořčením.

„Říjen a listopad!“ zlobil se. „A to jsem si zažádal o srpen!“

Byl leden. V srpnu zpravidla dostávali dovolenou zaměstnanci s dětmi školou povinnými a Kris nikdy neměl na srpnovou dovolenou sebemenší šanci, jenže u Krise naděje často zastínila zdravý rozum.

Díky své bláznivé, maniakální, nevypočitatelné povaze byl Kris skvělý společník v hospodě u piva. Po týdnu, který jsem s ním strávil v předhůří Himaláje, jsem se však vskutku rád vracel na své domovské hřiště.

Svoje jméno Perry Stuart jsem našel až skoro na konci seznamu, za mnou byli jen Williams a Yatesová. Přečetl jsem si, že mi zbývá deset dní dovolené a že šije můžu vybrat v druhé polovině října. Večer před pátým listopadem, před velkými ohňostroji, se musím vrátit na obrazovku. Pokrčil jsem rameny a povzdechl si. Rok co rok se mi dostávalo té cti, že mě zvlášť vybrali, abych si poradil s rozhodující sázkou do loterie, tedy zda bude či nebude pršet v klíčový večer, kdy se v upomínku na Guy Fawkesa a jeho pokus vyhodit střelným prachem do povětří parlament, celé nebe rozzáří pestrobarevnými hvězdnými sprchami rachejtlí. Rok co rok, pokud se mi zdařilo správně předpovědět, že pršet bude, jsem dostával pytle vyčítavých dopisů od malých dětí, jako bych za jejich velké zklamání mohl já osobně.

Kris se podíval, kam se dívám já, a poklepal na moje jméno prstem.

„Říjen, listopad,“ konstatoval věčně. „To se na to podívejme! Stejně jako obvykle promrháš polovičku volna na svoji babičku.“

„Patrně ano.“

Namítl: „Přece se s ní vidíš každý týden!“

„Hm.“

Kris měl rodiče, bratry a celé stádo bratranců a sestřenic, já měl jen babičku. Vyprostila mne do slova a do písmene z trosk domu po výbuchu plynu. Usušila slzy a potlačila zármutek, aby si mne vzala do péče a vychovala.

Moji kolegové a kolegyně měli manželky, muže, s někým žili nebo to střídali, já měl jen občas některou z babiččiných ošetřovatelek. Ne že bych se záměrně neženil, jen jsem se do toho nehnal a taky jsem ještě nepotkal svoji Popelku.

Jak se blížil podzim, Krisovy maniakálně-depresivní chmury se citelně prohlubovaly. Poslední Krisova slečna ho opustila a Kris, vinou norského sklonu k chandrám, zděděného po matce, po níž zdědil i postavu, bledou pleť a dlouhou bradu, jevil tendenci předpovídat cyklony častěji než obvykle, při sebemenším poklesu tlaku, stačil jeden milibar.

Určité skupiny široké veřejnosti se zvláštním způsobem soustřeďovaly na určité rosníkáře. Z jedné z mých kolegyň, z Beryl Yatesové, se stala specialistka na svatby, zatímco Sonny Rae trávil svůj volný čas poskytováním rad stavbařům a natěračům, zatímco pan Důležitý, starý George, radil obecním zastupitelům, jestli se mají či nemají pustit do výkopů na vodovod.

Farmáři, velcí i malí, se zhusta obraceli na Krise, důvěřovali mu a vrhali se na sena přesně na hodinu podle jeho rady.

Kris měl jedinou osobní zálibu, které se vášnivě věnoval. Vlastnil malé sportovní letadlo a své volné dny trávil výlety za vzdálenými spřátelenými farmáři. Ochotně zaháněli z polí ovce, aby mohl bezpečně přistát, ba proslýchalo se dokonce, že jeden farmář pokácel řadu stromů, aby Kris měl volnou startovací dráhu pro nízký start.

Třikrát jsem na takovou návštěvu letěl s ním, ačkoli mými příznivci byli kromě dětí, chystajících se na oslavu narozenin, hlavně lidé, kteří měli něco společného s dostihovým sportem. Zhusta se na mne obraceli trenéři toužící po dobrém stavu dráhy pro své nadějně svěřence, přestože jsme před důležitými dostihy vysílali zvláštní předpověď.

Míval jsem na záznamníku dotazy typu: „Záleží mi na jednom koni, co mně má startovat ve středu odpoledne ve Windsoru. Myslíte, že dráha bude dobrá?“ Nebo: „Nepustím svého stýplera zejtra na dráhu, když nebudu mít jistotu, že v noci pořádně zaprší. Můžete na to přísahat?“ Volali mi taky pořadatelé mítinků pony klubů nebo organizátoři parkúrů, dokonce i podnikatelé v soutěžích póla. Všichni žadonili o příslib slunečného dne. Obraceli se na mne i dopravci chovných klisen s dotazy, jestli při plavbě do Irska bude v ty a ty dny moře klidné. Příslib dobrého stavu dráhy dodával trenérům odhodlání vyslat koně na start a dobré startovní pole přitahovalo diváky ve větším počtu. „Dobrý stav dráhy“ byl pro dostihový průmysl k nezaplacení, nad zlato, a běda rosníkáři, který z mraků nevyčetl předpověď správně.

Avšak žádný rosníkář – byť sebesečtější a seabemoudřejší a nejpředvídavější – nedokáže vždy přesně odhadnout, co se na nebi odehraje, zvlášť ne na britském nebi, kde svéhlavý vítr dokáže změnit směr bez známky varování. Pokud se někomu daří předpovídat správně z pětaosmdesáti procent, je to zázrak.

Krisovy časně podzimní deprese se den ze dne prohlubovaly. Když jsem přikývl na jeho výzvu, ať s ním v neděli zaletím na oběd do Newmarketu, bylo to možná proto, abych ho trochu potěšil. Kris mne ubezpečil, že náš hostitel očekává asi dvacet hostů a že o jednoho víc nebo míň nehraje žádnou roli, že nezpůsobím svou přítomností žádné komplikace. Pak dodal kousavě: „Ostatně, s tvým obličejem... No uznej, tvůj obličej je tvoje největší bohatství, to je marný. Caspar z tebe bude úplně vedle.“

„Caspar?“

„Caspar Harvey, hostitel.“

„Aha.“

Caspar Harvey nejenže patřil mezi Krisovy nejzámožnější přívržence, ale byl taky majitelem tří nebo čtyř dostihových koní, jejichž trenér mě po telefonu neodbytně otravoval od pondělí do neděle. Trenér Oliver Quigley vůbec neměl povahu na vzrušující, náročné povolání, a už vůbec neměl povahu na nerváky, jaké člověk den za dnem prožívá s plnokrevníky. Z jeho telefonických dotazů a vzkazů jsem pochopil, že před Casparem Harveyem má až příliš velký respekt, což k dobrému vztahu mezi majitelem a trenérem nijak zvlášť nepřispívá.

Ani s jedním, ani s druhým jsem se do té chvíle osobně nesetkal a ani jsem po tom netoužil, ale jak se blížil den výletu na oběd, začal jsem si v tisku všímat poznámek jako: Caspar Harvey, náš dostihový dar z nebes, se ocitá na seznamu nejúspěšnějších majitelů, nebo: Caspar Harvey utratil při dražbách rocků celé miliony na možné naděje pro Derby. Čím víc jsem se o Harveyem dozvídal, tím jsem na něho byl zvědavější a taky jsem lépe chápal, proč se před ním Quigley tak třese.

Po celý týden před obědem u Caspara Harveyho na mě připadly hlavní zprávy o počasí, v nejsledovanějších časech, v půl sedmé a v půl desáté večer. Denně jsem musel hloubat nad možným pohybem jednotlivých front a pak vystoupit před kamerou a svůj odhad odvysílat. Zjistil jsem, že řada lidí žije v bludu, když si myslí, že Kris, já a všichni ostatní jednoduše čteme před mapou to, co někdo jiný sepsal. Lidé se často diví, když zjistí, že jsme skuteční meteorologové, že jsme to my, každý z nás osobně, kdo počasí předpovídá, že vycházíme ve svých odhadech z informací, které si sháníme ze vzdálených meteorologických stanic a z diskusí s kolegy, a že vysíláme vždy živě, zcela sami, že si sami nosíme do malého studia zobrazení pohybu front a další symboly zpracované počítači, které pak umísťujeme na pozadí, na mapu Velké Británie.

Na Britských ostrovech je přes dvě stě stanic, které hlásí místní údaje o rychlosti a směru větru a o barometrickém tlaku do ústředního počítače v hlavním Meteorologickém úřadu v Bracknellu poblíž Ascotu, na západ od Londýna. V počítači se shromažďují údaje z celého světa a člověk z něj může vytáhnout všechno, co se ve světě s počasím bude v nejbližších čtyřiceti osmi hodinách dít. Jenže nikdy nic není úplně jisté a náhlý vzestup tlaku dokáže přinést závan polárního chladu a zmrazit náš optimismus. Člověk se rázem ocitne v trapné situaci a obtížně vysvětluje, co že se to stalo.

V den oběda u Caspara Harveyho, v neděli ke konci září, bylo krásně, nebe bylo bez mráčku a od východu vál mírný studený vítr. Bylo jasné, že se počasí v průběhu dne nezmění a že farmáři ve východní Anglii sklídí svůj pozdní ječmen v pohodě.

„Ideální počasí na lítání,“ poznamenal Kris.

Krisovo letadlo, jednomotorový piper cherokee s nízko nasazenými křídly, bylo asi tři roky staré. Kris poctivě přiznával, že je už čtvrtým majitelem a že třetí v pořadí byl letecký klub, ve kterém letadlo nalétalo denně až šest hodin a kde se taky na koženém čalounění sedadel začaly objevovat vrásky stárí.

Když jsem před lety Krisův opotřebovaný dopravní prostředek uviděl poprvé, řekl jsem: „Děkuju, ne, raději zůstanu na zemi.“ Pak mi však Kris ve svém velkém domovském hangáru představil mechanika, který se vyznal a přesně věděl, v jakém vztahu jsou uvolněné šrouby a náhlá smrt. Vložil jsem svůj život do Krisových rukou, když mne mechanik ujistil, že piper je sice starý, ale naprosto spolehlivý, do posledního šroubku.

K mému překvapení se ukázalo, že Kris je opravdu dobrý pilot. Předpokládal jsem, že bude ve vzduchu stejně neklidný a přelétavý jako v každodenním životě, ale omyl, bylo tomu naopak. V pilotním sedadle byl soustředěný a choval se odpovědně. Do extáze upadal až po přistání.

Někteří kolegové považovali Krise za obtížného společníka a trochu podrážděně žasli nad tím, jak snáším, že moji společnost Kris očividně vyhledává. Odpovídal jsem podle pravdy, že mne jeho prapodivný přístup k životu docela baví, a nezmiňoval se o tom, že když je v depresi, hovoří o sebevraždě, jako by o nic nešlo, jako by se rozhodoval o něčem zcela všedním, jako třeba kterou kravatu by si měl vzít na ranní předpověď.

Neskočil pod vlak (jeho volba odchodu ze života) z lásky a úcty k rodičům, zvlášť k otci. Věřil jsem, že trpí menší sebenávistí a že je statečnější než většina těch, kdo touze po smrti podlehli.

V době, kdy jsme se chystali na výlet ke Casparovi Harveymu, přežil jedenatřicetiletý Kris Ironside morbidní sklony několika slečen, kterým sebevražedné myšlenky připadaly fascinující, a smířoval se zvolna s tím, že se možná dožije středního věku.

Velmi vzhledný mužský, vysoký, hubený, chytré modré oči, neposlušné ježaté světlé vlasy odolávající veškerému krocení ze strany holičů, světlý hustý knír a mírný úsměv, zvlášť dobře patrný na obrazovce, který jako by chtěl říct: Běda vám, jestli na mne nedáte.

Garážoval svoji pýchu a lásku na letišti ve White Walthamu a většinu svého výděлку vydával na jeho

údržbu. Pobaveně vykládal každému, kdo byl ochoten ho vyslechnout, že na aerobická cvičení k posílení duše i těla zvysoka kašle. Uvítal mne ve White Walthamu s obvyklým přehnaným blaženým nadšením. Jeho cherokee právě stál u čerpadel a Kris plnil obě nádrže v křídlech po okraj, až přetékaly, aby z nich vytlačil vodu, která se sráží z par, když motor po posledním letu vychládá.

Kris nikdy nepatřil mezi letce s ochrannými brýlemi na nose, kolem krku hedvábnou šálu. Tentokrát měl na sobě norský svetr a pod ním kostkovanou vlněnou košili. Zadíval se na moje tmavé kalhoty, bílou košili a tmavomodré sako a s uspokojením přikývl. Zřejmě vycházel z toho, že můj vysoce civilizovaný zevnějšek jaksi neutralizuje jeho výstřednost, že si ji po mém boku může dopřát.

Dotankoval, přesvědčil se, že uzávěry obou nádrží jsou náležitě dotažené, a pak s mojí pomocí odtlačil lehký stroj o kus dál od čerpadel (slušnost vůči dalším tankujícím). Pak metodicky obcházel letadlo a nahlas přitom recitoval seznam životně důležitých prvků, které třeba zkontrolovat. Všechno osahal. Jako obvykle nakonec otevřel postupně obě poloviny krytu motoru, aby se přesvědčil, jestli tam mechanik nenechal kus hadru (jako by to vůbec přicházelo v úvahu!). Pak vytáhl měrku z nádrže na olej, utřel ji a znovu zastrčil do příslušného otvoru, aby zjistil správnou výši hladiny oleje, takže nic nezadře. Pokud šlo o lítání, Kris nikdy hloupě a zbytečně neriskoval.

Když se usadil v kabině vlevo, na svém kapitánském sedadle, začal vážně a důsledně provádět předletovou kontrolu – všechny páčky v pořádku a tak dále. Pak konečně nastartoval a pozorně, soustředěně si prohlížel příslušné ukazatele.

Byl jsem už na jeho pečlivost zvyklý. Klidně jsem seděl vedle něj a čekal, až na jeho zádech a nikách poznám, že se uvolnil. Konečně zabručel, zapnul rádio a oznámil nedělní službu na věži, že Ironside se svým cherokee žádá o povolení ke startu na jednoduchý let do Newmarketu. Předpokládaný návrat sedmáct nula nula místního času. Kris se s člověkem ve věži dobře znal a hlásil se spíš ze zdvořilosti než z nutnosti. Věž start povolila. Pilot poděkoval.

Kris měl pravdu, byl to skutečně krásný den na lítání. Náš cherokee se svým minimálním zatížením se lehce, vesele vznesl a obloukem zamířil od základny do výšky a na sever. Hluk motoru, drnčivý a rachotivý, znemožňoval běžný hovor, ale kdykoli se člověk vznese do takové výšky, výš, než kam doletí orli, necítí potřebu hovořit. Zaplavil mne pocit potěšení a radosti, jako vždy. Měl jsem na kolenou mapu a spokojeně sledoval, kde jsme. Napadlo mne..., třeba jednou..., proč mne to nenapadlo dřív..., jednou bych se mohl naučit létat. Proč ne?

Kris narýsoval na stíratelný povrch mapy dvě rovné přímky, naši trasu k cíli. Byl to on, kdo sledoval ukazovatel směru a odhadoval magnetickou úchylku a sílu bočního větru, a byl jsem to já, kdo s drobnými úspěchy sledoval, jak míjíme křižovatky a řeky z výšky tří čtvrtin kilometru, po letecku ze dvou tisíc stop. Ukazoval jsem orientační body Krisovi a ten se na mne vděčně usmíval a pokyvoval hlavou.

Z White Walthamu jsme letěli na sever, abychom se vyhnuli Londýnu, pak jsme se stočili na severovýchod k čtyřproudové dálnici směřující na sever těsně vedle rozlehlého města Luton a jeho živého letiště, odkud startovala letadla na východ.

Kris toužil po drahém leteckém vybavení a po přístupu k nejmodernějším přístrojům usnadňujícím navigaci, ale nemohl si nic z toho dopřát, protože vynakládal všechny volné peníze na to, aby vůbec mohl létat. Musel se řídit vlastními propočty a odhadem a dobrými očima spolucestujících. Tvrdil, že beznadějně zabloudil jen jednou jedinkrát.

Jeho propočty a odhad nás dopravily bezpečně a bez úrazu nad oblast Newmarketu. Kris poněkud sestoupil a vyhledal hluboko pod námi velký panský dům na jih od města. Dvakrát nad domem zakroužil a na zahradě se objevili lidé. Mávali na nás.

„To je dům Caspara Harveyho!“ křikl na mne poněkud zbytečně.

Přikývl jsem. Kroužil ve směru hodinových ručiček, nakloněný na moje křídlo, abych dobře viděl. Vytáhl jsem malý fotoaparát, který vždy vozím s sebou, a udělal několik obrázků, abych je pak mohl použít jako poděkování, našemu hostiteli pro radost.

Kris přestal kroužit, vystoupil do větší výšky a poskytl mi krásný pohled na hlavní stan dostihového světa, na Newmarket, z ptačí perspektivy. Telefonicky jsem hovořil s různými místními trenéry nejmíň stokrát, taky jsem si s nimi dopisoval elektronicky, e-mailem. Znal jsem je po hlase, věděl jsem, jací jsou, a proto jsem taky věděl, že Oliver Quigley není jediný, kdo si dělá starosti a kdo ode mne očekává ujištění, jaká nemůžu poskytovat.

S Krisem jsme si před odletem ověřili, že ani jeden, ani druhý nevíme, které newmarketské dostihové stáje je možné poznat z pohledu shora. Když jsme nad oblasti letěli rychlostí sto dvacet uzlů, troufl jsem si rozeznat jen jedny nebo dvojce z těch největších.

Slyšel jsem od Olivera Quigleyho několikrát, že jeho koně snadno dojdou ze stájí přímo na Warren Hill,

ale při rychlosti, jakou jsme se pohybovali, se sluncem v očích a při mé nevědomosti o newmarketské topografii jsem si vůbec nebyl jistý, na kterém konci města hledat zmíněný kopec, stále Harveyho Caspara, natož klisnu, která mu měla v pátek běžet. Pro jistotu, abych něčím trenéra potěšil, jsem vyfotografoval tolik stájí, kolik jsem stihl.

Koně jsem neviděl žádné, ani na snadno rozeznatelných cvalových drahách, ani na koňských stezkách, klikaticích se kolem města jako krajkový lem. Kdesi pod námi bylo dvanáct set ušlechtilých plno-krevníků, jenže ti všichni v neděli v poledne podřimovali.

Kris se podíval na hodinky a zamířil k jižnímu okraji města. Hladce, elegantně přistál na zvlášť upraveném travnatém přistávacím pásu táhnoucím se podél „letní“ dráhy, kde se běhaly dostihy hlavně v červenci. Jockey Club dal povolení k jejímu používání pro přistání, ale ke Krisovu rozhořčení si za to účtoval poplatek.

Letadlo dorolovalo k čekajícímu landroveru, vedle kterého stála mladá slečna ve zvlášť krátké minisukni. Opírala se o vůz.

„Do pr...“ ulevil si Kris vztekle.

„Proč?“

„Poslal pro nás dceru, přestože se mi dušoval, že tu nebude.“

„Co se ti na ní nezdá? Mně se líbí.“

Kris útrpně zamručel nad svojí nevědomostí. Zpomalil, pak elegantně zatočil a hezky spořádaně zastavil a vypnul motor.

„Jmenuje se Belladona,“ řekl, „a je skutečně jako jed.“

Odepnul jsem si bezpečnostní pás, otevřel dvířka, vylezl na křídlo a odtud seskočil na zem. Kris ještě překontroloval, co bylo třeba, a pak se taky vyhrabal ven. Nebylo mi jasné, jak myslel poznámku o jméně té slečny, dokud nás nepředstavil.

„Bell, tohle je Perry. Perry – Belladona. Říká se jí Bell.“

Potřásl jsem si rukou. Povytáhla obočí. „Nejste vy...“

„Nejspíš ano,“ přikývl jsem.

Připadala mi sladká, vůbec ne jedovatá. Světlé, neposlušné, střapaté vlasy, modré oči, mžikající víčka, růžově zvýrazněné, usměvavé rty. I kdyby si Kris ušetřil komentář, pochopil bych, že jsou ve hře čáry a kouzla.

„Nastupte si,“ vyzvala nás a ukázala na vůz. „Táta vás slyšel, jak nad námi kroužíte a poslal mě, ať vám jedu naproti. Chystá svažené víno a od toho by neodešel, dokud zbývá na hladině skořice.“

Kris jako když ji neslyší. Obešel letadlo, spokojeně je pohladil a poslouchal tiché praskání vychládajícího kovu. Nabilo natřený trup s identifikačním číslem a osobním logem, tmavomodrým bleskem, zářil ve slunci. Podle čísla a modrého blesku by Krisovo letadlo poznali kdekoli na světě. Však Kris už se toho po světě nalítal dost a kdekdo ho znal jako „toho puntičkářského Angličana“. Když přistával za deště, nemyl křídla jen shora, ale i zdola, aby je zbavil bláta nastříkaného koly podvozku.

„Tak už nastup!“ Bell otevřela dvířka u sedadla pro spolujezdcu. „Ty radovánky se odehrávají dnes, ne až zítra.“

Cítil jsem, že jsou proti sobě zaujatí, sice mírně, ale viditelně. Cestou k domu Harveyho Caspara jsem seděl vzadu a poslouchal jejich zdrženlivý hovor. Zajímalo by mě, do jaké míry se nemají rádi, jestli by pro záchranu druhého byli či nebyli ochotni riskovat vlastní život.

Dům Caspara Harveyho byl víc než výstavní, ale procovský nebyl, i když do toho chybělo hodně málo. Průčelí domu s menšími řeckými sloupy působilo impozantně, ale když člověk vstoupil, poznal, že dům není tak velký, jak se zdál, a že se majitel nesnaží vzbudit dojem, že se za předními místnostmi skrývají další. Vstupní hala spojená s obývacím pokojem oblouky ve zdi poskytovala dostatek prostoru pro větší společnost. Přes třicet hostů postávalo a popíjelo červené víno, chroustalo burské oříšky a povídalo si o nejúspěšnějším newmarketském podnikání – o dostihových koních.

Caspar Harvey zahlédl Krise a sunul se k němu, sklenici nad hlavou, až se propracoval davem tak blízko, aby nemusel křičet, až bude hosta vítat.

„Slyšel jsem nad domem váš motor,“ kývl na Krise. Pak se obrátil ke mně. „Buďte vítán. Můj trenér na vás nos věří jako na bibli, kdykoli chce vědět, jestli bude pršet či ne. Někde tady je. Tak co, mám tu svou klisničku pustit v pátek na start? Moje žena věří na hvězdy. Dejte si trochu vína.“

Přijal jsem nápoj líbezně chutnající po skořici a cukru, a pak jsem se zahleděl, kam Harvey ukazuje. V davu stál Oliver Quigley, očividně rozčilený a nesvůj.

„Řekněte mu, že v pátek bude hezky, řekněte mu, aby mého koně pustil na start,“ přemlouval mne Caspar.

Těší ho role velkorysého hostitele... Taky mne napadlo, jestli mu na té roli nezáleží víc než na hostech. Nebylo to ode mne hezké. Jeho rozmáchlá gesta odpovídala jeho prostředí: stavěl na odiv své bohatství a své úspěchy, ale fanfáry si ušetřil.

Řekl jsem mu, že jsem pořídil letecké fotografie jeho domu a že mu je pošlu. Potěšilo ho to a vybídl mne, abych fotografoval i jeho hosty, prý ať fotografuju, co chci, pokud proti tomu hosté nebudou nic namítat. Postavu měl stejně mohutnou jako majetek. Široká, statná ramena, silný krk a úhledně přistřížený šedý vous. Byl o něco menší než vytáhlý, hubený Kris, asi jako já, ale to nebylo podstatné. Ať velký nebo malý, vzbuzoval by pozornost. Obklopovala ho těžko popsatelná aura úspěchu. Vyfotografoval jsem ho. Zapózoval a já ho vyfotografoval ještě jednou. Spokojeně přikývl, když to blesklo.

Kris upíjel coca colu, jak se na spořádaného pilota sluší, a svoje excentrické sklony držel na uzdě. Bylo mi jasné, že je v jedné ze svých nadnesených nálad, sršel vtípem, smál se a chmurné přecházení kolem železničních kolejí ten den vůbec nepřišlo na mysl. Po mém boku se objevila nejedovatá Belladona a dolila mi z kouřícího džbánu horký nápoj. Zeptala se mne bez oklik, jak je možné, že rozumně vyhlížející slušný člověk jako já snáší Ironsideovy duševní kotrmelce.

„Je chytrý,“ řekl jsem suše.

„To vám stačí?“

„Proč ho nemáte ráda?“

„Proč ho nemám ráda? Já toho uličníka kdysi milovala.“ Krátce se na mne usmála, pak pokrčila rameny a šla dolévat pití dalším hostům. Já se pak různě posunoval, jak to bývá, až jsem se ocitl ve skupince, ve které stál i věčně ustaraný trenér Oliver Quigley. Co prý si myslím o dnešním větru. Poznamenal jsem stručně: „Je studený.“

Moje pouhá přítomnost – navíc s fotoaparátem – jako by ho vyváděla z míry. U lidí od koní jsem se setkával s útočností a nedůvěrou, protože ze špatného počasí obviňovali mne osobně (jako děti). Zvykl jsem si na roli zvěstovatele špatných zpráv o prohraných bitvách. Několikrát se na mne lidé vrhli, protože jsem se prý při předpovědi sněhové bouře usmíval. Doposud však nikdo při setkání se mnou neprojevoval strach.

To je nesmysl, říkal jsem si, určitě se mýlím. Ačkoli, neznal jsem ho, pro mne to byl jen nevyrovnaný, nervózní trenér posedlý počasím, ale co já věděl, jaké má jinak problémy...

„Záleží na Uralu,“ dodal jsem klidně.

Tvářil se nechápavě. „Jak to?“

„Vítr fouká od východu. V tuhle roční dobu je brzo na arktické větry, ale pokud vítr vydrží foukat do pátku, má klisna Caspara Harveyho naději na dobré počasí.“

„Bude dobré počasí?“ zeptala se útočně statná, asi padesátiletá šedovlasá Američanka s třemi řadami perel kolem krku a manželem v závěsu. Připojila se k našemu hloučku. Manžel se tvářil omluvně.

„Miláčku...,“ zamumlal shovívavě.

Trvala na své otázce. „A co vlastně máte s tím Uralem?“

Její muž, menší, podsaditý člověk s brýlemi s tmavými obroučkami, řekl mírně: „Evelyn, má drahá, Ural je pohoří v Rusku. Na přímé vzdušné spojnici mezi Uralem a Londýnem není žádná překážka, žádné kopce, nic, co by odklonilo východní vítr od Sibíře.“ Zadíval se na mne chytrýma, vlídnýma hnědýma očima za silnými skly. Pak se zeptal: „Nejste vy ten mladý muž, který sem přiletěl s tím meteorologem?“

Než jsem stačil říct ano, Oliver Quigley mu rychle, důležitě a rozčileně začal vysvětlovat, že jsem taky rosníkář a že jsem možná ještě oblíbenější než Kris. Pak mne ujišťoval: „Robin a Evelyn jsou Američané, samozřejmě, a většinu času tráví na Floridě, proto se zřídka kdy dívají na britskou televizi.“ Záleželo mu na tom, abych měl jasno.

„Darcy,“ představil se ten menší člověk, vzal sklenici opatrně do levé ruky a pravou mi potřásl. „Robin Darcy,“ dodal. Pak se mnou zapředl povrchní, civilizovaný společenský hovor. Nakonec se zeptal: „Vy pojedete na dovolenou s Krisem Ironsidem?“

To byla novina. „Asi ne.“ Napadlo mě, že se Robin snaží taktně vyzvědět, jestli jsem na pány nebo na dámy. A co on? Evelyn, statná, v černém, starší než Darcy, určitě nebyla žádná sexbomba.

„Kdyby, tak určitě musíte přijet k nám,“ řekla automaticky a neupřímně.

„Velice rád,“ odpověděl jsem s hraným potěšením. To má člověk naučené.

Její manžel se pohupoval na patách, ruce zkřížené pod bříškem. Rychle o mne ztrácel zájem a po chvíli se vytratil s Evelyn v závěsu. Nejspíš hledal zajímavější mozek.

Vedle mne se znovu objevila Belladona se svým džbánkem. Dívala se za Darcyovými. „Pokud máte rád chytré lidi, tak tamhleten je váš typ.“

„V čem je chytrý?“

Belladona zamžikala. „To máte stejné jako s krásou, někdo se prostě chytrý už narodí.“ Darcy procházel po místnosti a zdál se nezajímavý a nedůležitý. Slyšet bylo spíš společensky zběhlou Evelyn.

„Nenechte se zmýlit,“ varovala mne Bell.

„Ne.“

„Kris tvrdí, že jste mu asi dvakrát zachránil život.“

Po krátkém mlčení jsem poznamenal: „Rád si zahrával s vlaky.“

„Teď už ne?“

„Čím dál tím míň.“

„Já s ním nechtěla letět,“ řekla. „Proto jsme se pohádali.“ Po krátké odmlce dodala: „Tím jsme skončili. Vy se s ním nebojíte?“

Asi před rokem měl Kris období, kdy vlaky málem získaly převahu. Proseděl jsem s ním tehdy celou noc. Ležel na posteli stočený jako embryo, úpěl bolestí a zoufalstvím a jediné slovo, co ze sebe dokázal vypravit, bylo: „Jed.“

O dva kroky od nás se Kris právě vznášel na vlně euforie a vyprávěl vtip, který všechny upřímně rozesmál. „... pak letuška řekla: Dámy a pánové, opravdu není čeho se obávat. Nyní prosím opakujte po mně: Otče náš, jenž jsi...“

Bell si povzddechla. „Tenhle starý vtip má ode mne.“

„Dobré vtipy jsou nesmrtelné.“

„Víte, že občas píše verše?“

„Hm.“ Odmlčel jsem se na chvíli. „Většinou se týkají naší vědy.“

„Viděla jsem, jak je roztrhal,“ řekla Bell.

Já taky. Byla to svým způsobem sebevražda, ale je přece jen lepší zabít své verše než sebe.

Bell se ke Krisovi obrátila zády a oznámila nám, že v jídelně je přichystaný oběd. Byly tam bílé prostřené stoly a pozlacené židle poskytnuté dodavatelskou firmou, a bohatý bufet pro milionáře a hladové meteorology. Naložil jsem si neslušně plný talíř a nechal se zlákat neústupnou Evelyn, abych si přisedl k ní a Darcymu na volné místo u jejich kulatého stolu, kde už seděli další čtyři lidé a soustředěně pojídali koroptvičky.

Ti čtyři neznámí a já jsme prošli obvyklým poznávacím obřadem. Pak rychle následovala prosba o slib, že do večera nebude pršet. Usmál jsem se a vlídně odpověděl. Mám svoji práci opravdu rád a dobrý vztah s diváky nikdy nemůže uškodit.

Jeden z neznámých se představil jako George Loricraft. Asi pětáctyřicetiletý, důstojně vyhlížející, významný trenér dostihových koní. Představil mne své pěkně vyvinuté plavovlasé ženě Glendě. Kdykoli však Glenda promluvila, diktátorský manžer ji buď přerušil, nebo opravil. Tušil jsem, že se za Glendiným neklidným švitořením skrývá ostrá nevůle.

Evelyn Darcyová se svými perlami, černou toaletou a stříbrnými, příliš nalakovanými vlasy, byla nepokrytě vtíravá a ve své zvědavosti netrpěla žádnými zábrany. Zeptala se hlasitě – abych se nemohl vyhnout odpovědi –, jestli si Kris a já v televizi vyděláváme hodně velké balíky peněz, když jsme pořád na obrazovce. Jak jinak by si prý Kris mohl dovolit letadlo?

Všichni ji dobře slyšeli. Kris přešel místnost a zakřičel odpověď.

„Oba jsme zaměstnanci ve veřejné službě, a podle toho nás taky platí. Vy všichni nás platíte... a nám to stačí tak na jeden měsíc na špecky.“

Publikum reagovalo na tyto nepřesné a intimní informace všelijak. Smích, rozpaky, znechucení. Klidně jsem jedl dál svoji koroptev. Mít Krise za přítele znamenalo mít ho se vším všudy. Dovedl říct horší věci. Už jsem to v minulosti zažil.

Evelyn Darcyovou ten rozruch bavil a Robin po jejím boku se tvářil odevzdaně. George Loricraft, utlačovatel žen, se mne zeptal, jestli je pravda, že dostáváme plat zaměstnanců veřejné služby a já mu řekl že ano, a proč taky ne, když poskytujeme služby veřejnosti.

Přišel Oliver Quigley a přistrčil si židli do úzké prostory mezi Evelyn a mne. Choval se, jako by mu byla těsně v patách tajná policie, pronásledující ho pro strašlivé zločiny. Copak se ten člověk nikdy neuklidní?

„Chtěl jsem s vámi o něčem promluvit...“ Prskal mi do talíře. „Včera mi přišel poštou takový leták o nějaké nové společnosti, která nabízí... Prostě se vás chci zeptat, jestli by to nestálo za pokus...“

„Co nabízí?“ zeptal jsem se klidně, když se odmlčel.

„Tedy..., ano..., nabízí individuální předpovědi počasí.“

„Jde o soukromou firmu, že?“

„Tedy..., ano... Člověk jim pošle..., samozřejmě e-mailem..., prostě, napíše jim přesné místo a čas a oni

mu pak pro to místo na určenou dobu okamžitě pošlou předpověď.“

„To je nevídané,“ poznamenal jsem suše.

„Vy o té společnosti nic nevíte? Ta by vám mohla trochu konkurovat, ne?“

Kdyby si troufl, řekl by to výsměšně. No nic. Dojedl jsem koroptev se smaženou houskou a bez urážky jsem se na něj usmál.

„Klidně se u nich přihlaste, pane Quigley,“ řekl jsem. „To je v pořádku.“

„To jsem od vás nečekal,“ řekl překvapeně. „Chtěl jsem říct..., vám by to nevadilo?“

„Ani v nejmenším.“

Robin Darcy se naklonil přes svoji ženu a nervózního trenéra a zeptal se mne: „Kolik účtujete panu Quigleymu za předpověď na pátek pro klisnu pana Caspara?“

Oliver Quigley byl sice nervózní, ale nebyl hloupý. Slyšel a pochopil. Otevřel a zase zavřel ústa, a mně bylo jasné, že mne bude i nadále otravovat a bude ode mne vyžadovat bezplatné rady.

Robin Darcy se mne pak se zdvořilou zvědavostí zeptal, kdy jsem se vlastně začal zajímat o počasí.

Vysvětlil jsem mu (vysvětloval jsem to snad postě), že jsem si mraky začal prohlížet, když mi bylo šest a od té doby jsem už nikdy po jiném životě nezatoužil.

Bylo mi jasné, že se Darcy chová tak mile, protože si je jistý svou duševní převahou. Už dávno jsem taky věděl, že podobné vědomí nadřazenosti je lépe nezpochybňovat a díky tomu jsem si taky dvakrát vysloužil povýšení. Svoje pochyby jsem směl přiznat jen sobě, a stejně jsem jen sobě s pokorou přiznal, když jsem se setkal s někým, kdo mne převyšoval. Mírně jsem se na Darcyho usmál. Zajímalo by mne, kam až jeho chytrost sahá – nebo kde vlastně začíná.

Evelyn se zeptala: „Kde jste se vyučil meteorologem? Je na to nějaká škola?“

Přikývl jsem. „Ano, jmenuje se z deště pod okap.“

Kris se právě vracel od bufetu a otázku i odpověď zaslechl. „Nevěřte mu,“ řekl, „má vysokou, je fyzik, doktor Perry Stuart.“

Robin zív, přivřel krátkozraké oči, ale kdesi se mu v chytrém mozku začala rychleji otáčet kolečka, viděl jsem to na něm, cítil jsem to, ale nebylo mi jasné, proč to skrývá.

Oliver Quigley mne rozčileně začal ujišťovat, že se mne zájmem o novou společnost nechtěl nijak dotknout, ale oba jsme věděli, že tomu bylo naopak. Mně to bylo upřímně jedno, zatímco Quigley z toho byl vyvedený z míry. Bylo by krásné, kdyby Quigley i se svými roztřesenými nervy šel oblažovat někoho jiného.

Caspar Harvey hrál roli roztomilého hostitele důsledně, aby si hosté od něj odnesli hezké vzpomínky.

Došel si pro mne k našemu stolu a pak mě táhl za sebou a různým lidem představoval. Přemlouval je, aby se nechali vyfotografovat. Pokud se to někomu nezdálo, zvládl to: nabídl další skleničku a bylo po jeho.

Vyfotografoval jsem Quigleyho v rozhovoru s Loricroftem. Oba trenéři na sebe narazili, když se vraceli od bufetu s další dávkou smažených brambůrků a dali se do řeči o své profesi. Zaslechl jsem úryvky hovoru. Quigley říkal „nikdy nezaplatí včas“ a Loricroft „v Baden-Badenu zůstal viset na startu“.

Loricroftova dobře vyvinutá žena pyšně všem vyhlašovala: „George jezdí často do Německa a vítězí tam v dostizích.“ Loricroft ji s ledovým klidem utřel, prý byl v Německu v uplynulé sezóně jen jednou a vítězství si vozí nejčastěji z Francie, jenže to si prý jeho velectená žena není schopná zapamatovat.

Rozhlédl se, očekával pochopení, a povýšeně se usmál. Pomyslel jsem si, že Glenda je pěkně otravná, ale její muž že je na zabití.

Skvělý oběd dozněl kávou a dobrým portským. Pak se hosté začali s lítostí rozcházet. My, Kris a já, jsme potřebovali odvoz k letadlu, ale Bell nebyla nikde v dohledu.

Stál jsem na jedné noze a váhal, když se přede mnou náhle objevil Caspar Harvey a vyřešil mé rozpaky energickou nabídkou: „Když už jste jednou v Newmarketu, mohl byste sejít podívat na tu moji klisnu, taky byste ji mohl vyfotografovat. Aspoň pochopíte, o co nám v pátek půjde.“

Vzal mne za paži a já se mu nemohl vytrhnout, bylo by to nezdvořilé. Ostatně proč ne, proč se nejít na klisnu podívat, když si to tolik přál. Malá ochota za skvělý oběd. Šlo jen o to, aby se Kris dostal na domovské letiště před setměním.

Krisovi nedělal starost časový rozvrh, spíš mu vadilo, že bude muset jet landroverem s Bell. Sice bylo úplně zbytečné, abychom my čtyři jeli do stájí dvěma vozy, ale Caspar Harvey si to očividně přál, a když se rozloučil s poslední hostem, s Oliverem Quigleym, stalo se podle Casparova přání.

Vyjel širokou branou hned za Quigleyho modrým volvem a Kříse nechal čekat na Bell, aby ho dovezla za námi landroverem.

Čekala nás krátká cesta, jen asi devět kilometrů, proto Caspar Harvey neztrácel čas a šel rovnou k věci.

Řekl, co mi chtěl říct beze svědků. Proto nás tak zmanipuloval.



„Do jaké míry je váš přítel Kris labilní?“

Váhavě jsem něco zamumlal.

Harvey prohlásil: „Nechci ho za zetě.“

Namítl jsem: „Nezdá se, že by něco podobného hrozilo.“

„Nesmysl! Holka je do něho blázen! Před rokem se posekali jako pes s kočkou a já se vám přiznám, že jsem byl rád. Uznávám, že je skvělý meteorolog, to opravdu je. Díky tomu, že na něj dám, jsem ušetřil tisíce, opravdu tisíce.“

Odmlčel se, váhal. Chystal se mi položit obtížnou otázku. Pak se odhodlal.

„Nemohl byste mu říct, aby nechal moji dceru na pokoji?“

Nabízelo se stručné „ne“. Mně se však zdálo, že otázku nepoložil správně.

Když jsem hned neodpovídal, dodal: „Před rokem byla rozzlobená doběla. Pak se sebrala a odjela do Španělska, našla si tam místo. Vrátila se před šesti týdny a umluvila mě, abych uspořádal ten dnešní oběd a že prý nemam Krisovi říkat, že už se vrátila. Udělal jsem to pro ni, bůhví proč, asi jsem věřil, že už ji to přešlo. Spletl jsem se.“

Zasmušile se odmlčel. Velký vůz tiše předl a metry ubíhaly. „Kris se mě zeptal, jestli si může přivést kamaráda, aby mu pomohl při letu s navigací, a když jsem vás uviděl..., na první pohled je jasné, že jste rozumný člověk..., nejste jako on..., chtěl jsem vás poprosit, abyste ho přesvědčil, že by neměl Bell znovu pobláznit... Vám se to ale nejspíš moc nezdá...“

Řekl jsem váhavě: „Však oni si to nějak vyřeší sami...“

Takovou odpověď slyšet nechtěl. Ujeli jsme zbytek cesty s pocitem obapolného neuspokojení.

Ukázalo se, že stáje Olivera Quigleyho jsou na samém kraji města. Postupně ubývalo hotelů a obchodů a přibývalo zařízení, která pro město byla nejdostatnější. Objevovaly se dopravní boxy a pláň s cvalovými drahami, na kterých se koně připravovali na budoucí vítězství a pro budoucí generace.

Trenér Quigley vjel se svým bleděmodrým volvem na své domácí hřiště, ale ani tam nepřestal být nervózní a nesvůj. Na velkém čtvercovém dvoře bylo živo, stájníci pobíhali sem a tam, roznášeli jednotlivým koním seno a vodu, vystýlali stání čistou slámou, připravovali koním vše potřebné pro klidnou, spokojenou noc. V některých stáních se svítilo, některé měly otevřená dvířka, v jiných byla tma a dvířka byla zavřená. Člověk cítil, že se všichni činí, aby užuž byli s nedělní odpolední prací hotoví a mohli se vydat za příjemnější činností.

Caspar Harvey zaparkoval vedle Quigleyho. O své dceři a jejích citech ke Krisovi se už nezmínil.

Stájníci viditelně zpozorněli, jakmile se na scéně objevili dva nejmocnější muži jejich života, trenér Oliver Quigley (byl sice stále jako na jehlách, ale málo platné, byl to on, kdo dával výplatu) a Caspar Harvey, majitel největších hvězd, které přinášely zisk nejen Quigleyho stájím, ale celému dostihovému světu.

Klisna, která měla startovat příští pátek, byla v jednom z tmavých stání se zavřenými dvířky, kde ještě nebylo vše na noc přichystáno.

Caspar Harvey vykročil dychtivě k řadě šesti stání oddělené od ostatních z jedné strany pěšinou vedoucí ze dvora ke cvalům na Warren Hillu, z druhé strany cestou k velkému domu, ve kterém zřejmě Quigley žil.

„Tady je box té klisny,“ řekl Harvey a mávl na mne. Otevřel horní polovinu dvířek. „Je tady.“

Byla tam. V pátek nepoběží.

Podíval jsem se na Harveyho. Pýchu rychle vystřídala hrůza. Viděl jsem, jak se mu hrdlo stáhlo, jak lapá po dechu. Jeho poklad, jeho dvouletá klisnička, na kterou čekala královská koruna, v zimním období možná favoritka pro One Thousand Guineas a Oaks v příštím roce, zlatá kaštanová hnedka s jediným bílým odznakem na čele, Harveyho rychlá, slavná přebornice, klečela na předních, úpěla a boky měla zbrocené potem.

Zatímco jsme s Harveyem a Quigleym několik vteřin zděšeně přihlíželi, upadla na bok, sípavě dýchala a očividně strádala bolestí.

Zdálo se, že je konec. Zůstala však naživu.

2

Caspar Harvey, hluboce rozrušený a zarmoucený, se ujal vlády. Odstrčil Quigleyho, který se chystal volat veterináře, a zavolal mu sám. Znal ho dobře a nabídl mu dvojnásobek obvyklého honoráře, když se okamžitě vzdá svého nedělního klidu a přijede do Quigleyho stájí.

Sám nemohl pro svoji klisničku udělat na místě samém nic, protože nevěděl, co jí je. Znal však sílu peněz a byl ochoten nešetřit, jen když to bude k čemu.

„Kolika?“ myslel nahlas. „Olivere, neměl byste ji provádět? Při kolice přece kůň musí chodit.“

Oliver Quigley si vedle hlavy klisny sedl na paty a hladil ji po nose. Prohlásil, že pokus o chůzi by mohl

zvířeti spíš přitížit, i kdyby se mu nakrásně podařilo přimět klisnu, aby vstala. Prý raději počká na veterináře. Se zájmem jsem si uvědomil, že když u jeho koně dojde ke skutečné, vážné krizi, jako by jeho neklid, nejistota a nervozita rázem ustoupily.

Caspar Harvey ovládl své rozbourané město a začal myslet na budoucnost. Obrátil se ke mně. „Vy... Chci říct..., Stuarte..., máte s sebou fotoaparát?“

Vyndal jsem ho z kapsy.

Přikývl. „Prosím, vyfotografujte tu klisnu, pro pojišťovnu. Takový obraz je silnější než slova.“

Uposlechl jsem ho. Blesk osvítil zešeřelé stání.

„Pak mi to prosím pošlete,“ dodal. Ubezpečil jsem ho, že fotografie dostane.

Na dvůr vjel landrover s Belladonou a s Krisem. Dívka na stav klisny reagovala s upřímným zármutkem a něhou. Klisna byla v tu chvíli pro ni důležitější než cokoli jiného, a když Kris trval na tom, že my kvůli odletu nemůžeme čekat na veterináře, rozběsnila se, přestože bylo jasné, že po setmění není možné bezpečně najít White Waltham a bezpečně přistát. Klisna sem, klisna tam, my dva musíme být ve vzduchu do půl páté, na tom trval. Jestli prý nás k letadlu nedoveze včas, zavolá si taxík. Jak jsem poslouchal jejich ostrou výměnu názorů, připadlo mi, že si Caspar Harvey velké starosti s budoucím zetěm dělat nemusí.

Veterinář u vidiny dvojitého honoráře přijel tak rychle, až kola jeho vozu kvílela. Pak koně poslechl stetoskopem, a zůstal nad ním bezradně stát.

„Nemyslím, že by to byla kolika,“ řekl. „Jaké dostávala krmení?“ Hlavní stájník i ostatní se okamžitě našetřili, dotkl se jejich cti, zpochybnil jejich spolehlivost.

Přísahali, že ten den klisna nežrala nic jiného než oves a seno. Kris se ještě stále útočně hádal s Bell. Ta nakonec vztekla oznámila svému otci, že se na chvíli vzdává, aby toho nemožného Krise odvezla k jeho dopravnímu prostředku. Její otec roztržitě přikývl. Soustředil se plně na trpícího koně. Když jsem se s ním loučil a děkoval za pohostinství a znovu sliboval, že mu určitě fotografie pošlu, tvářil se nepřítomně.

Bell dopáleně projela městem a pak prudce, s trhnutím, zastavila u letadla. Když se jí Kris cestou snažil vysvětlit, že oba máme večer službu a že je naprosto nezbytné, abychom se vrátili včas, vyslechla ho mlčky a zamračeně. Pravda byla, že jsme oba službu měli, ale nikde nebylo psáno, že musíme odstartovat už v půl páté. Byl jsem však ke Krisovi vždy loajální, a proto jsem mlčel.

Bell se dívala, jak Kris obchází stroj a provádí nezbytnou, životně důležitou kontrolu.

„Nemám na něj nervy,“ povzddechla si Bell. Přikývl jsem. „Já se o něj postarám, vraťte se klidně za tatínkem.“ Upřeně se na mne zadívala. Pak řekla: „Nechci být protivná!“

Čelila dvěma velmi cílevědomým mužům a sama nebyla nijak zvlášť vstřícná, navzdory svým modrým očím a mžikajícím řasám. Těžko dosáhne trojstranné rovnováhy, aniž by vyvinula sílu sopečné mohutnosti.

Kris skončil s kontrolou a my s Bell vystoupili z landroveru. Bell a Kris se jeden na druhého dívali v mlčení, jiskřícím elektřinou.

Bell pak řekla: „Mám nabídku dělat trenérku u George Loricrofta. Budu teď trvale žít v Newmarketu.“

Loricroft předtím seděl u stolu, který jsme sdíleli s Evelyn (ověšenou perlami) a s Robinem (s brýlemi).

Kris zamračeně uvažoval.

„Mám ještě měsíc dovolené,“ řekl, „část chci strávit na Floridě.“

„To ti přeju.“

„Mohla bys jet se mnou.“

„Ne.“

Kris se k ní prudce otočil zády a nastoupil do svého létacího stroje. „Báječné muže“ z filmu o létacích strojích však v tu chvíli nepřipomínal.

Rozpačitě jsem se rozloučil s Bell. Řekl jsem, že doufám, že to s klisnou dopadne dobře.

„Napište mi vaše telefonní číslo, dám vám vědět, jak je.“

Pero jsem měl, ale papír ne. Vzala si ode mne pero a napsala si moje číslo do levé dlaně.

„Pěny, nastup!“ křikl na mě Kris. „Jinak odletím bez tebe!“

„Srab!“ ulevila si Bell.

„Má vás rád,“ poznamenal jsem.

„Ničí člověka jako tornádo.“

Kris nastartoval a mně nezbývalo než nastoupit, pokud jsem nechtěl riskovat, že mi uletí. Vylezl jsem do letadla, zavřel dvířka, poklop a připevnil si bezpečnostní pás. Mával jsem Bell, ale ona nám zamávala jen symbolicky. Kris se bezúsměvně a nesmiřitelně díval před sebe. Na zdvořilost už nezbyl čas. Ale sotva jsme vzlétli, zatímco Bell ještě stála vedle vozu a dívala se za námi, Kris zakroužil a zamával křídly. Pak

teprve odletěl.

Z Newmarketu do White Walthamu nebylo daleko. Měli jsme do setmění spoustu času. Když jsme přistáli, pilotovi se vrátila skvělá nálada, jakou měl dopoledne.

Studený vítr váł až do pátku. V neděli slunce zmizelo za chmurnými šedými mraky. Klisna Caspara Harveyho bojovala statečně o život a já dostával pravidelné zprávy o jejím zdravotním stavu z první ruky, od Bell. Prý už měla namydlenou ruku, když si na poslední chvíli stačila přepsat moje telefonní číslo na stabilnější materiál, než je dlaň.

„Chudák klisna prý se pořád opírala hlavou o stěnu, prý hlavu na stěnu tiskla... Já se nikdy s ničím podobným nesetkala a její stájník taky ne, ale veterinář tvrdí, že u koně je takové chování příznakem otravy. Všichni z toho teď šílí.“

„Jaké otravy?“ zeptal jsem se a dodal žertem: „Belladonou?“

„Ne. Pěkně děkuju. Náramně žertovné. Celý život se potýkám s tím, že mě pokřtili po jedovaté kytce. Veterinář se zachoval skvěle, řekl, že belladona by koně zabila.“

O dva dny později, ve středu, se Bell přihlásila znovu, s čerstvými zprávami.

„Táta a Oliver Quigley se to snaží utajit před novináři, i když si myslím, že se jim to nemůže podařit. Po Newmarketu se zprávy šíří rychlostí morové rány. Klisna je teď ve veterinární nemocnici. Odebírají jí tam krev na vyšetření, měří teplotu a šťourají se jí ve stolici a bůhví v čem ještě. Jo, dnes v poledne jsem viděla v Počasí Krise. Vypadal tak rozumně a vyrovnaně... Člověk by nevěřil, jaký je ve skutečnosti. Neříkejte mu ale, že se na něj dívám.“

Bell měla pravdu, před tiskem nikdo nic neutají, tisku není nic svaté. Na posledních stránkách všech deníků, od laciných plátků po ctihodné noviny, odsunula klisna fotbal na druhé místo.

Nechal jsem vyvolat filmy, které jsem pořídil při nedělním obědě, hned v pondělí a snímky jsem poslal jako dárek Casparovi Harveymu. Bell hlásila, že se její otec zděsil nad snímky trpící klisny, ale ostatní obrázky že mu udělaly radost. Oliver Quigley prý neustále kvílí, že za stav klisničky nenese žádnou vinu. „Táta ale zuří,“ řekla Bell. „Nedivila bych se, kdyby s tím šel k soudu. S Oliverem se věčně dohadují.“

Trávil jsem dny jako vždy v Televizním centru BBC, v sekci předpovědi počasí. Každé odpoledne ve dvě hodiny se vždy všichni ros-ničkáři, kteří měli službu ve stejnou dobu, telefonicky spojili, aby společně probrali, co se ve světě s počasím děje, a jaké lze z různých zmatených informací vyvodit závěry.

Dar, který jsem v sobě nečekaně objevil, když mi bylo dvaadvacet let, a který změnil celý můj další život, byl dar slova a vystupování. Jednou večer, v půl desáté, mne bez varování postavili před kameru a já měl tehdy nejdelší vystoupení vysílacího dne. Musel jsem zaskočit za kolegu, který trpěl doslova tekutým průjmem. Protože se to všechno stalo rychle a nečekaně, neměl jsem čas na trému a naštěstí jsem tehdy taky počasí odhadl správně. Následující den pršelo a já předpověděl, že pršet bude.

Díky tomu, že pak do sekce došla sprška pochvalných dopisů, jsem dostal další šanci. Začalo mne to bavit. Došly další dopisy. Po půl roce už jsem se na obrazovce objevoval pravidelně a po sedmi letech jsem už byl na druhém místě našeho žebříčku. Na vrcholu byl nejstarší z nás. Náš doyen se těšil obecně úctě zejména pro svoji neuvěřitelně bohatou sbírku vzácných eduardiánských pornopohlednic.

Jak on tak já jsme mohli pracné předpovídání opustit a posunout se o patro výš do vedení, ale jeden ani druhý jsme po tom netoužili, naopak. V obou z nás byl kus herce a nechtělo se nám opustit scénu.

Mojí babičce se to nesmírně líbilo.

Moje babička byla moje letadlo, lépe řečeno, já utápěl všechny volné peníze, které bych jinak mohl investovat, do bezedné hloubky, ve které se vznášela má babička.

Neměli jsme žádné příbuzné, jen jeden druhého a já dobře věděl, že nepotrvá dlouho a zůstanu sám.

Energická žena, která zachránila nemluvně z trosek, jež zabily její dceru, schopná novinářka, které se podařilo přemluvit soud, aby jí svěřil vnuka do péče, moudrá, osvětlená dospělá osoba, která mne vedla dětstvím, dospíváním i univerzitním studiem, ve svých osmdesáti letech místo nohou používala invalidní vozík a v každodenním životě byla odkázána na stálou ošetřovatelskou službu.

Zajel jsem za ní ve čtvrtek odpoledne. Políbil jsem ji na čelo a pořádně si ji prohlédl, abych zjistil, jak na tom je se zdravím.

„Jak se cítíš, babičko?“

„Skvěle.“

Bydlela dosud v bytě, ve kterém jsem strávil dětství, v prvním patře domu, s výhledem na Temži v místě, kam ještě dosahoval příliv největší silou. Při odlivu bylo vidět nekonečné moře bahna, nad kterým se vznášeli rackové na lovu, a za přílivu proudily po vodě parníky plné turistů, některé s hlasitě vyhrávající kapelou, aby se včas dostaly k propusti u Richmondu a dál k hlubším vodám řeky.

Vytrvale stoupající nájem tísnil naše finanční možnosti čím dál víc, ale vyhlídka stála za to.

Když jsem dokončil univerzitní studia a odstěhoval se (jak bývá zvykem), byla babička ještě v plné síle a pracovala zdatně pro jednu cestovní kancelář, která ji zaměstnávala po celou její kariéru. V cestovní kanceláři byli lidé vsutku neobvykle osvícení a zcela babičce přenechávali, jaké rady poskytne starším a ještě starším, jak jí samotné přibývala léta. V padesáti napsala: „Ti nádherní hoši, kteří vás učí hrát tenis, hrají pro peníze, ne pro vás.“ V šedesáti radila: „Lezení na posvátnou horu Uluru je leda pro malé děti nebo pro kamzíky.“ V sedmdesáti pro změnu: „Pokud uvažujete o Velké čínské zdi nebo o jiných poutních místech, pak vězte, že teď nebo nikdy. Vypravte se ihned, nebo se smiřte s tím, že se už nevypravíte nikdy.“ Osud způsobil, že pro ni samou zbylo „nikdy“. Když jí bylo čtyřiasedmdesát, postihlo ji drobné snížení citlivosti v nohách, ale nevěnovala tomu žádnou pozornost. Jela do Spojených států vyzkoušet, kolik fyzické energie je třeba ke sjíždění dravé řeky Colorado. Ne že by se sama pouštěla do sjíždění nejhroživějších úseků, řídila se radami průvodců, nebyla blázen. Měla za úkol si ověřit, jaká dobrodružství si její věková skupina může dovolit, a když usoudí, že to je na místě, říct: „Tohle nedělejte!“ Tehdy ji divoká voda nijak nenadchla a užuž chtěla být doma, proto taky zanedbala horečnatý pocit jako pouhou chvilkovou nepříjemnost. Pak se stalo, že se zdržela dlouho na letišti, musela čekat na náhradní letadlo do Anglie. Z letiště mi napsala dopis, ale ten jsem pochopitelně dostal až za tři týdny.

Drahý Perry, mám z toho letu prašpatný pocit, ale nedá se nic dělat, v příštích pěti dnech nic nepoletí.

Dávej na sebe pozor. Já se nasytíla.

Tvoje milující babička

Během obávaného dlouhého letu z Phoenixu v Arizoně do Londýna babička postupně ztrácela sílu v obou nohách. Než následující ráno náhradní letadlo přistálo v Londýně, babička ztratila citlivost v celé dolní polovině těla. Pomalu došla k letištní kontrole a tím s chůzí skončila. Trvale.

Po nekonečných, úzkostných hodinách různých vyšetření nám sdělili, že potíže způsobil meningiom, nezhoubný, ale velmi tvrdý nádor, který prorostl do páteře a tlačil na míšní nervy. Vlídni a viditelně ustaraní lékaři do babičky napíchnali kila steroidů, ale nic to nepomohlo. Pak se dlouze domlouvali o možnosti chirurgického zákroku, velmi opatrně operaci provedli, ale bohužel přitom došlo k narušení cévního zásobení míchy a babiččin stav se ještě zhoršil.

Kdepak, babiččiny předtuchy nebylo radno brát na lehkou váhu.

Měla zlou předtuchu, když před lety strávila osmnáct hodin na cestě za mými rodiči. Vydala se za nimi, aby je přemluvila k přestěhování z jejich milovaného domu. Dojela k cíli, když dům vyletěl do povětří a rodiče byli právě uvnitř. Měla o něco mírnější předtuchu, když mi zlomil nohu vozík na golfovém hřišti. Záchvat silné předtuchy později způsobil, že jsme nejeli na lyže do jednoho údolí, které pak zasypala lavina. Zahynuli bychom tam.

Když lékaři konečně přestali vířit prach a babiččinu nespolupracující míchu vzdali, moje nepohyblivá babička dokázala o svém postižení žertovat. Měla jen strach, aby ji její zaměstnavatelé nenutili odejít do důchodu. Dopadlo to jinak: požádali ji, aby psala o možnostech jednodenních výletů pro vozíčkáře, a já uzavřel smlouvu s jednou agenturou, dodávající ošetřovatelky do domu. Vystřídala se u nás řada andělských bytostí. Každá z nich u nás bydlela týden a starala se o babičku. Ošetřovatelky ošetřovaly, nakupovaly, vařily, oblékaly babičku a vozily ji za reportážemi. Spaly v malém zadním pokojíčku do dvora, kde ještě stále na policích odpočívaly moje učebnice z fakulty. Uniformu nosily, jestliže chtěly, když nechtěly, nemusely. Jediné, k čemu je babička nutila, bylo dívat se na předpověď počasí.

Jen jedna z dam se neosvědčila: byla nehezká, mrzutá a přivedla si s sebou psa. Babičce se líbily sestřičky, které by věkem mohly být jejími vnučkami, hezké a bez závazků. K překvapení pracovníků agentury si sestřičky samy říkaly o další týden u staré paní.

Ve čtvrtek, pět dní po obědě u Caspara Harveyho, jsem se babičce zmínil o nemocné klisně. Zjistil jsem, že předběhla události. Dokázala číst noviny rychlostí blesku a protože tolik let sama do novin psala, uměla dokonale číst mezi řádky.

„Takže Caspar Harvey se Olivera Quigleyho zbaví, mám pravdu, Perry? Přestěhuje svoje koně k Loricroftovi, protože u něj bude pracovat jeho dcera.“

Babičce ruce a paže sloužily docela slušně, a noviny si sama rozkládala na kolena. Trochu s nimi zápasila, ale já se jen díval a pomoc jsem nenabídl, nepřála si ji. Teprve když nechala noviny novinami a mírně si povzddechla, přišel okamžik, kdy byla pomoc na místě a vítaná.

Po hodině přípravy ve spolupráci se současnou ošetřovatelkou vypadala hezky, upraveně a zajímavě. Měla na sobě tmavomodré dlouhé krajkové šaty se stříbrnou a bílou umělou květinou na rameni, na bezmocných nohách stříbrné kožené střevíce.

Zeptal jsem se překvapeně: „Proč myslíš, že Harvey svoje koně přestěhuje?“

„Jde mu o slávu. Jestli se nemýlím, vyprávěls mi několikrát, že je Oliver Quigley věčně roztřesený a

nervózní, že?“

„Asi ano, jistě.“

Seděl jsem u okna v křesle s vysokým opěradlem, vedle babičky na bezpečně zabrzděném vozíku na jejím oblíbeném místě. Ona i já jsme měli dobrý výhled na rozjívěné racky honící se nad říčním bahnem. Jejich vrozená útočnost byla do očí bijící a poučná. Babička poznamenala, že při pohledu na ně se nediví bitkám mezi lidmi, prý jsou přirozené a nevyhnutelné.

Ono odpoledne mne přepadl tísnivý pocit, že babiččina síla mizí jako moře při odlivu, i když se to snaží nepřiznat, a dostal jsem strach. Nedovedl jsem si život bez ní představit.

V mém životě nejen že zastoupila mé rodiče, nejen že mi zavazovala rozbitá kolena, byla i mým duchovním vůdcem, kamarádem a mou inspirací. Doby drobné dorostenecké vzpoury byly daleko za námi, sotva jsem si je pamatoval. Už léta jsem za babičkou pravidelně jezdil, těšil se a učil z její věčné moudrosti a snažil se ji přejímat. Bylo příliš brzy na úplný odliv! Nechtěl jsem ji ztratit, nebyl jsem na to připravený. Uvědomil jsem si, že ať to přijde kdykoli, vždy se mi bude zdát, že to je příliš brzy.

„Pokud by Quigley o ty koně přišel...“ začal jsem zamyšleně.

„Kdo otrávil tu klisnu?“ zeptala se babička. „Snaží se to někdo zjistit? Co s tím dělá ten tvůj bláznivý kamarád?“

Usmál jsem se. „Chystá se na Floridu na dovolenou. Neví, jestli Casparovu dceru miluje nebo nenávidí, a totéž platí o ní. Skoro bych řekl, že před ní utíká.“

Babičku najednou přestali Harveyovi zajímat. Přivřela oči a upustila noviny na zem.

Ten týden měla službu nová ošetřovatelka, ještě jsem ji neznal. V tu chvíli tiše vstoupila do pokoje, jako na zavolanou. Sesbírala noviny a složila je na úhlednou hromádku. Babička mi ji představila: „Tohle zlaté děvče je Jett van Els. Ona ti to napíše. Její tatínek byl Belgičan.“

Jett van Els, dcera belgického otce, dokonale splňovala babiččiny požadavky, pokud jde o věk a půvab.

Navíc byla vysoká, štíhlá, v úhledné nažehlené uniformě, s hodinkami přišpendlenými na zajímavém místě (kdybych se na ně chtěl podívat zblízka, mohl bych být obviněn ze sexuálního „harašení“).

Babičku přepadávala spavost vždy jenom na několik minut, ale v ten den trvalo déle, než se probírala.

Konečně rozevřela doširoka kulaté modré oči a byla jako vždy ve vteřině čilá a při smyslech.

„Perry, drž se dál od Newmarketu, je to hnízdo darebáků,“ řekla bez uvažování. Vlastní výrok ji samotnou překvapil.

„Newmarket je velké město,“ namítl jsem mírně. „Od koho se mám vlastně držet dál?“

„Drž se dál od té klisny.“

„Dobře,“ přikývl jsem, ale nebral jsem ji vážně.

Pokud jsem si dobře pamatoval, byla sama v Newmarketu jen jedinkrát, před lety. Vyslali ji tam, aby pak napsala několik článků o tom, jak využít zbytečný čas a peníze a strávit přitom příjemné dny na čerstvém vzduchu. Pak Newmarket odepsala mezi „vyřízené spisy“, do kategorie „už jsem tam byla, už to znám“.

Kdysi poznamenala, že život je příliš krátký na to, aby se člověk vracel tam, kde už byl.

„Co je na tom špatného, jet se na tu klisnu podívat?“ zeptal jsem se.

„To je právě to..., ať je jí, co je jí, ty se od toho drž stranou.“

Mračila se a já tušil, že vlastně přesně neví, proč řekla, co řekla. Báł jsem se toho, že by jí hlava mohla selhat víc než tělo. To, co řekla o nemocné klisně, bylo buďto prorocké, nebo úplně nesmyslné. Raději jsem nechtěl vědět, co z toho.

Jett van Els si z našeho krátkého rozhovoru nic nevybrala, protože ji koně nezajímal. Pěkně babičce urovnala za zády polštáře. Pohybovala se rychle a účelně jako zkušená sestra. Měla sice exotické jméno, ale mluvila a chovala se jako domácí zboží. Měl jsem kdysi takovou slečnu, ale pustil jsem ji k vodě kvůli jedné milionářské dceři, která následně poslala k vodě mne, když ji přestalo bavit ukazovat se na veřejnosti s někým, koho lidé znají z obrazovky. Skutečný život začíná, teprve když obrazovka zhasne. Jett van Els nám věčně oznámila, že paní Mevagissejová má k večeři zapečenou rybu s petrželovou omáčkou, a jestli prý se zdržím?

Babička se jmenovala Mevagissejová.

Řekla suše: „Ne, nezdrží se, ale podle mých zkušeností je pravděpodobné, že vás tak zajeden, za dva týdny pozve do hospody na sendvič.“

„Babičko!“ ohradil jsem se.

„Mně to udělá radost,“ řekla babička po pravdě. „Tak, můj milý, běž. Zítra se na tebe budu dívat v televizi.“

Vždy jsem se vzdálil, jakmile řekla, nechtěl jsem ji unavit. Tentokrát mne při odchodu provázal pobavený, přátelský pohled a úsměv slečny van Els. Bylo mi jasné, že pozvání na sendvič je víc než nadějně.

Paní Mevagissejová mne věru zná víc než dobře, pomyslel jsem si.

Pátek jsem strávil v Meteorologickém středisku, kde jsem čekal, až se tam shromáždí údaje ze všech koutů světa. Vytrvalé severní proudění se pomalu rozpadalo, ale v Newmarketu by půda ještě stále byla pro

Harveyho klisničku ono odpoledne příznivá. Škoda, že toho nemohla využít.

Ze zpráv od Bell jsem vyčetl nespokojenost a neklid. Dostihoví zpravodajové dali klisně přes sobotu a neděli pokoj a odjeli za svými povinnostmi na dostihy. V pondělí už bude chorá klisna málo zajímavá, sotva se o ní zmíní. Přesun Harveyho koní k Loricraftovi si vysloužil jeden důrazný článek, a nástup Bell do Loricraftových služeb ve funkci asistentky trenéra fotografií. Nebyl na ní ani jeden z obou trenérů, ani Harvey, ani žádný kůň, jenom Bell, protože Bell byla hezká.

Chudák Oliver Quigley mi přestal telefonovat dvakrát denně, Zavolal mi jen jednou, celý zhroucený. Měl slyšitelně sevřené hrdlo, jen taktak se ovládal, a byl roztřesený a rozháraný víc než kdy jindy.

Dostihy ale nebyly středem mého zájmu, i když se v té době běžely dvoje nejdůležitější překážky pro dvouleté, a to Middle Park Stakes a Cheveley Park Stakes, které měla běžet nemocná klisna.

Vítr vanoucí nad naší planetou sílil a bouřil jako každý podzim, a jihozápadní Kalifornii ohrožoval mohutný hurikán, zatímco Filipíny přepadl běsnící tajfun a utopil pod záplavou mořské vody mnoho lidí. Japonsko bičovaly hrozné vlny cunami, vzedmuté otřesy mořského dna.

Ten rok už v atlantické oblasti zuřilo třináct hurikánů, a to nás čekaly podzimní týdny, kdy se cyklony objevují nejčastěji. Ačkoli řvoucí, obrovité větrné bouře o síle hurikánů k Britským ostrovům nedoputovaly a projevíly se jen návaly prudkých dešťů, meteorology na celém světě samozřejmě fascinovaly.

Čtrnáct dní po obědě u Caspara Harveyho se při západním pobřeží Afriky vytvořil nenápadný oblačný vír, zárodek čtrnáctého hurikánu. Namířil si to přes Atlantský oceán těsně nad rovníkem. Všechny tři nezbytné podmínky, které ho mohly změnit v opravdový hurikán, byly splněny. Za prvé teplota moře vystoupila nad osmdesát stupňů Fahrenheita, za druhé horké proudění z tropů se střetávalo s vlhkým rovníkovým vzduchem, a za třetí vznikl vítr způsobený stoupajícím prouděním vlhkého mořského vzduchu nad nižším chladným prouděním. Jak se zeměkoule otáčela, proudění začalo vířit a vysoká teplota mořské vody víření obrovských mas vzduchu ještě urychlila.

Jméno pro čtrnáctý hurikán bylo určeno dávno předtím, než vznikl. Měl se jmenovat Nicky.

Kris ho zasmušile sledoval.

„Míří na západ, na Floridu,“ stěžoval si. „Pohybuje se kolem třiceti kilometrů za hodinu.“

„To tě snad zajímá, ne?“

„Samozřejmě, že mě to zajímá, jenže takhle tam bude dřív než já, je ti to jasné? Odjíždím až za osm dní.“

„Jo, vyvíjí se pěkně,“ přikývl jsem. „Přízemní proudění krouží už teď rychlostí osmdesáti mil v hodině. Přes sto dvacet kilometrů, to je slušné.“

„Vždycky jsem toužil probourat se hurikánem,“ řekl Kris. „Chci říct... jako pilot... proletět.“

Dobře jsem zaznamenal, s jakou vášní a touhou mluví. Mluvil o větru, ale určitě ne do větru.

„To se opravdu dělá,“ dodal vážně.

„Je to šílenství,“ poznamenal jsem, ale samotného mne to lákalo. Moc.

„Jen si to představ!“ Ve světlých očích mu plálo nadšení. „A nesnaž se mi namluvit, že to s tebou nehne, protože kdo se účastnil závodů v surfování v Cornwallu? Kdo se udržel na prkně při velkých vlnách? Kdo umí projet tunelem? Říká se tomu tak, ne?“

„Roura. To je ale něco docela jiného, je to naprosto bezpečné.“

„Nepovídej!“

„Tak tedy skoro...“

„Proletím s tebou naprosto bezpečně hurikánem Nicky.“

Ke Krisovu obrovskému zklamání z toho však nebylo nic. Hurikán Nicky sice zesílil až na třetí stupeň Saffir-Simpsonovy stupnice a pohyboval se rychlostí 111-130 mil, tedy bezmála dvě stě kilometrů za hodinu, leč nejen že nečekal, až Kris dorazí do Států, ale stočil se na sever, ještě než dospěl k východnímu pobřeží Severní Ameriky. Vyčerpal své síly zcela neškodně kdesi nad severním Atlantikem. Kris nicméně na Floridu odcestoval. Domluvil si návštěvu na mysu Canaveral, na raketové základně, a navázal spojení s Národním střediskem pro sledování hurikánů v Miami, přestože se k jeho zármutku žádný hurikán v líhni bouří u severní Afriky nechystal.

V průběhu celkem všedního týdne mi poslal fax, ve kterém mi oznámil, že bydlí u lidí, se kterými jsme se setkali u Caspara Harveyho, jak prý bylo domluveno.

Nejdřív jsem nevěděl, o kom to mluví, ten oběd mi už dočista v paměti zapadl, vzpomínku překryla klisna trpící otravou, ale když jsem se pořádně zamyslel, vybavili se mi Darcyovi, Robin Bystrý a Evelyn Perlová.

Kris mi to v příští zprávě potvrdil. Psal: Je to tu prima, neformální. Robin a Evelyn trvají na tom, abys za

námi v pondělí na několik dní přiletěl, tak koukej to pozvání přijmout a posli jim pěkněpronto poděkování. Mimochodem, nad Karibikem se rodí menší porucha, jestli pořádně zesílí, bude se jmenovat Odin. Tak co, přijedeš?

Bouřková oblačnost nad Karibikem, soudě podle rychle posbíraných a různě zmatených a protichůdných zpráv, nejspíš někde tiše vyšumí a jméno Odin si počká na jinou.

Následující den však proudění od Jamajky zesílilo a tlak výrazně klesl pod 1000 milibarů, což bylo vskutku varovné, protože tlakový průměr se jinak pohyboval kolem 1013 milibarů. Přímé proudění větru až dosud bránilo vzniku vzdušného víru, ale pomalu se rozpadalo a přestalo pro-trhávat vyšší atmosférické vrstvy.

Ona mírná bouřková oblačnost jako by se rozhlédla, odhadla své šance a přijala pozvání k tanci.

Kris faxoval: Odina klasifikují jako tropickou bouři. Škoda, že z něj není hurikán. Ale v pondělí přijed' v každém případě. Napsal mi taky, jak se dostat k Darcyovým, a oba Darcyovi připsali na fax pozdrav.

V pondělí mi začínala dovolená.

Zvažoval jsem, co se svými skromnými úsporami, které jsem chtěl obětovat na pěší výlety po Sicílii... Pak jsem zavolał Belladoně Harveyové. Dozvěděl jsem se, jak se daří klisně (ještě je slabá, ale stojí na všech čtyřech), jak Oliverovi Quigleymu (prý naříká), a jak Bell u nového zaměstnavatele (prý ji honí). Taky jsem se dozvěděl, jak se daří tatínkovi (zuří). Pak se Bell zeptala, jak se daří Krisovi, už týden ho neviděla na obrazovce.

„Odletěl na Floridu.“

„Jo.“

„Chtěl, abyste tam jela s ním.“

„Hrn.“

„Bydlí u Darcyových, u Evelyn a Robina. Prý se k nim mám připojit. Nezdá se vám to zvláštní?“

Po krátké odmlce řekla: „Co vlastně chcete slyšet?“

Musela i v telefonu poznat, že se usmívám, když jsem se zeptal: „Tak pro začátek..., co vlastně Robin dělá?“

„Evelyn tvrdí, že prodává houby, a on to nepopírá.“

„To není možné, nemůže prodávat houby>!“

„Proč ne? Prý prodává všechny možné druhy, co jsou v potravinářství po celém světě velmi žádané.“

Lišky, hříby, žampiony, šii-také a podobně. Suší je, balí ve vakuu a prý na nich vydělává balíky.“ Odmlčela se. „Taky prodává trávu.“

„Cože?“

„Trávník..., ne trávu, jak vy myslíte. Nesmějte se, ale v Miami trávu nesejí, nějak jim to tam nejde, z klimatických důvodů. Pěstují drny, a ty pak pokládají jako koberec. Robin Darcy má farmu na trávníky.“

Nesmějte se! Oni tomu tak opravdu říkají a vydělávají se na tom miliony.“

Zvolna jsem namítl: „Říkala jste, že je chytrý.“

„Jo, to je, tomu věřte. Chodí po světě s těmi velkými brýlemi, tváří se jako neschopné, miloučké neviňátko, ale na co sáhne, to se mu daří.“

„Máte ho ráda?“ zeptal jsem se.

„Vlastně ne,“ odpověděla bez zaváhání. „Je to tátův kamarád, můj ne. Připadá mi vypočítavý. Ať dělá co dělá, vždycky tím něco sleduje, ale člověku to většinou dojde až dodatečně.“

„A co Evelyn?“

„Ta mu razí cestu, to už jsem vám řekla. Prostě ženská. Vídám se s oběma čas od času už celá léta. Robin s tátou si pořád povídají o farmaření, i když mi není jasné, jaká je souvislost mezi tátovým hlavním produktem, což je ptačí zob, a houbami.“

„Myslel jsem, že váš otec pěstuje hlavně ječmen.“

„To jo, je z něj skvělá whisky. On ptačí zob nepěstuje, kupuje různé druhy zrní po tunách, pak je míchá, balíčkuje a prodává. Jak táta, tak Darcy vydělávají miliony na stogramových balíčcích.“

„Takže... co Evelyn?“

„S mámou si rozumějí dobře. Obě si hrozně potrpí na šperky. Pokud byste si chtěl s Evelyn povídat o diamantech, byl byste na věky její kamarád.“

Rozhovor s Bell mi k rozhodnutí pro či proti nijak nenapomohl. Představa Floridy, kde jsem nikdy nebyl, však byla lákavá. V tu chvíli jsem babičce hloupě a bez uvažování řekl, že Kris chce, abych s ním proletěl hurikán.

„Nejezdi, Perry. Mám nedobrou předtuchu.“

Políbil jsem ji na čelo a její předtuchu jsem bral na lehkou váhu. Od babiččina dlouhého letu z Phoenixu do Londýna uplynulo mnoho let a během té doby se žádná předtucha nevynořila a nepostrašila nás.

„Klid, vrátím se ti celý,“ ubezpečil jsem babičku, koupil si nejlacinější letenku, jaká byla k maní, a odletěl na Floridu.

Floridský dům Darcyových, Evelyn a Robina, nebyl na místní poměry nijak mimořádný, ale pro člověka zvyklého na mansardu ve třetím patře činžovního domu, s malinkou koupelnou a kuchyňským koutem, byl ohromující.

Nejdřív ze všeho mě oslnily zářivé barvy. Přivykl jsem severnímu šedavému odpolednímu světlu západního Londýna mezi padesátou prvou a padesátou druhou severní rovnoběžkou.

Na pláži Sand Dollar, na dvacáté páté rovnoběžce, jen kousek na sever od obratníku Raka, ale dostatečně daleko od rovníku, růžová zářila a moře svítilo tyrkysem až k obzoru. Nad krajkovým příboje se skláněly zelené palmy.

Jen zcela výjimečně jsem zalitoval, že se musím tolik uskromňovat, abych mohl zaplatit všechno, co babička potřebovala ke své spokojenosti, ale v ten zářivý večer mě napadlo, že křik anglických racků nad anglickým odlivem přijde hodně draho.

Poděkoval jsem Darcyovým za pozvání a oni mne vřele přivítali. Pravda, tradiční americká pohostinnost je obecně známá, ale mně stejně nebylo jasné, proč vlastně na Sand Dollar Beach jsem, čím to, že se dívám na zlatavý západ slunce, že popíjím exotický opojný nápoj a požívám maličké chlebičky.

Evelyn se bavila o diamantech, jak Bell správně předpověděla. Evelyn, s dokonale upravenými stříbrnými vlasy, měla na sobě ledově modré lesklé dlouhé kalhoty a volnou hedvábnou halenu stejné barvy vyšívanou perlami a takovými cetkami, jimž se, jak mě babička poučila, říká straš.

Robin se povaloval na dlouhém lehátku vystlaném polštáři, v ruce skleničku s koktajlem a ledem, nohy bosé. Když mne vítal v Miami, říkal mi „doktore Stuarte“, když mi nabízel sklenici piña colady, oslovil mne „milý chlapče“ a připojil informaci: „Je v tom ananasová šťáva, kokosové mléko a rum. Doufám, že vám to vyhovuje?“

Nevěděl, co si o mně má myslet a já se v něm taky nevyznal. Opravdovou dobrou vůli člověk občas rozpozná na první pohled. Robin jako by hrál šachy.

Seděli jsme na velké jižní terase, ze které jsme se dívali z jedné strany na klidný Atlantik a z druhé strany na dramaticky osvětlená zlatá oblaka pozdního odpoledne.

Kris zřídka pil alkohol, i když nelítal. Přecházel neklidně z terasy dolů k bazénu a zase zpět a prohlížel zlaté podvečerní nebe. Připadal mi zklamaný.

Robin Darcy ho shovívavě vyzval: „Krisi, jděte dovnitř a zapněte si kanál Počasí. Pokud se váš veliký Odin povaluje někde v oblasti Karibiku, hned tak se sem nedostane, to může trvat několik dní.“

Zeptal jsem se Robina, jestli někdy celý hurikán proseděli doma. Útrpně se usmál nad mojí nevědomostí. „To se nedá prosedět,“ řekla Evelyn. „To s člověkem pohazuje. Já myslela, že jste meteorolog a že o tom všechno víte.“

„Zná všechno teoreticky,“ omlouval mne Kris. „Ví přesně, jak hurikán vzniká, ale neví proč, nikdo to neví. Ví, proč se hurikánům říká hurikán, ale neví, kterým směrem zamíří. Má univerzitní vzdělání, je doktor filozofie, mezi rosníkáři rarita, a měl by správně bádat, měl by hledat odpovědi na všechna nezodpovězená proč, místo aby se tu slunil se skleničkou v ruce. Já vám ale prozradím, proč tu je. Je tu proto, že jsem mu slíbil, že spolu proletíme hurikán a ne proto, že by se chtěl věnovat výzkumu kokosového mléka s ananasovou šťávou a rumem.“

Robin se i se skleničkou otočil ke mně. „Je to pravda?“ zeptal se.

„Tenhle večer stál určitě za to,“ řekl jsem. Zvedl jsem sklenici proti slunci, ale nápoj byl neprůhledný, světlo jím nepronikalo, jako nezasvitlo na tolik nezodpovězených otázek.

3

Pokud šlo o telefon, byl Robin stejně velkorysý, jako v pití. Poslouchal se špatně skrývanou dychtivostí moji zprávu o tom, jak se vaří počasí v oblasti pojmenované po obávaných Karibech, severoamerických indiánech, kteří obsadili ostrovy i pobřeží a jejichž kruto-vláda skončila až po příchodu Kolumba a Evropanů, kteří je z území vypudili.

Robin mne ubezpečil, že pirátství nevymizelo, jen se zmodernizovalo. Piráti prý zaplavují modré karibské vody jako vražedné šelmy, kradou jachty a zabíjejí jejich majitele, byť s menší krvelačností než někdejší piráti. Robin se pak usmál a poznamenal, že slovo Karib pochází ze stejného kmene jako kanibal.

Spojil jsem se s hurikánovým střediskem v Miami. Člověk, se kterým jsem už dlouho udržoval telefonický kontakt, mi podal nejčerstvější zprávy o stavu proudění ve vyšších vrstvách.

„Odin se nám vyvíjí docela pěkně,“ řekl. „V noci se začal organizovat. Skoro bych řekl, že jste přes velkou louži neletěli zbytečně. Zavolejte mi zítra, možná toho budu vědět víc. Tahle bouře se pohybuje hodně



pomalou, jen asi devět kilometrů za hodinu, možná i míň. Rychlost větru nad zemí je třiapadesát kilometrů za hodinu, ale oko se zatím nevytváří.“

Řekl jsem Robinovi: „Je to sázka do loterie.“

„Vsaďte se, že z toho bude hurikán!“

„Vy chcete, aby z toho byl hurikán?“ zeptal jsem se zvědavě.

Měl jsem pocit, že si to opravdu přeje, ale potřásl brýlatou hlavou a řekl: „Ne, určitě si to nepřeju. Žiju na Floridě už čtyřicet let a kdykoli přišlo varování k evakuaci, stěhovali jsme se do vnitrozemí. Měli jsme štěstí, pokud jde o záplavy, protože asi půldruhého kilometru od pobřeží je tady v moři skalnatý pás, který bouři zpomaluje a brání tvorbě příliš mohutných a vysokých vln. V oblastech, kde pobřeží žádné skály nechrání, zabíjí lidi většinou voda, ne vítr.“

Bylo mi jasné, že když člověk žije tak dlouho hurikánům v cestě, ví hodně o statistice, o počtu mrtvých.

Druhý (nádherný) večer v Robinově domě zapnul náš hostitel kanál Počasí, abychom se všichni podívali, jak si Odin vede.

Odpověď zněla, že mohutně.

Veselý hlas z televize nám radostně ohlásil, že tlak v centru vířící tropické deprese jménem Odin klesl za poslední dvě hodiny o dvacet milibarů. To bylo neslýchané! V tvořící se tropické bouři, nesoucí nyní oficiálně jméno Odin, vznikaly větry proudící rychlostí šedesáti pěti mil, tedy kolem sta kilometrů za hodinu. Bouře se pohybovala asi tři sta kilometrů jižně od Jamajky a postupovala na sever rychlostí deset, jedenáct kilometrů za hodinu.

Robin všechny informace zamyšleně vstřebal. Vzápětí nám všem oznámil, že zítra poletíme na Kajmanské ostrovy, abychom si tam užili několik dní na slunci.

Strávili jsme celý den koupáním v bazénu, pitím Darcyho nápojů a povalováním se na slunci. Robin zřejmě sledoval jediný cíl: posunout se blíž k Odinově oku, když ne přímo do jeho středu, pak aspoň natolik blízko, aby na nás to oko dohlédlo.

Kris přecházel pružným krokem kolem bazénu a nahoře po polo-stinné terase. Odin, pečlivě sledovaný radarem a z družic, nebyl podle jeho vkusu dost mohutný, dost rychlý, a pohyboval se příliš daleko od pobřeží. Robin suše prohodil, že lituje, že se mu nepodařilo pro nás připravit nic zajímavějšího.

Evelyn prohlásila, že honba za hurikány je nebezpečná a dětinská hra a že na Kajmanské ostrovy nepoletí, prý zůstane doma, pěkně v pohodlí. Robin ji upozornil, že pokud Odin zesílí a pokud změní směr, což hurikány s oblibou dělávají, může se klidně stát, že to bude ona, Evelyn, kdo bude čelit nestvůrné bouři, ne my.

Jako kdyby ho neslyšela, pokračovala: „Navíc máme dnes k večeři nejlepší floridské kraby, naši pýchu, a po večeři by nám Kris mohl zarecitovat tu básničku, co si po celý den pro sebe brumlá. Pak se můžete pro mne za mne dívat na Počasí, ale ráno mne nebudte, nikam neletím.“

„Jakou básničku?“ zeptal se Robin.

„Žádná není,“ prohlásil Kris. „Jdu se koupat.“ Když slunce zapadalo, byl ještě u bazénu.

„Opravdu si říkal nějakou báseň,“ zlobila se Evelyn. „Proč to zapírá?“

„Dopřejte mu čas.“ Mluvil jsem ze zkušenosti.

Až uplyne určitá doba, buď nám báseň přednese nebo ji roztrhá, záleží na tom, v jakém bude duševním rozpoložení.

Když jsme se vypořádali s večeří, s kraby s hořčičnou omáčkou a salátem a se zapečenou rybou s petrželovou omáčkou, a popíjeli na terase v měkkém večerním světle kávu, prohlásil Kris zničehonic: „Byl jsem se podívat na mysu Canaveral.“

Přikývli jsme.

„Chystám se proletět hurikánem..., ale první astronauti seděli nad tunami raketového paliva a zapálili pod sebou sirku... Napsal jsem to pro ně. Psal jsem o Canaveralu, o minulosti a o... o budoucnosti.“

Prudce vstal a odešel se svým šálkem kávy na odlehlý konec terasy. Ze tmy se ozval jeho věčný, suchý hlas.

Osamělé betonové stezky utopené v prašné trávě, okrouhlé stopy po spálení sotva dvacet stop široké, tam stály rakety a vyčkávaly a v jejich nitru muži čekající statečně na let ke hvězdám.

Nikdo nepromluvil. Kris pokračoval.

Dnes vylétají družice na své místo ve vesmíru co chvíli, brzy vytiskneme jízdní řád, vydáme palubní vstupenky... Kdo podrží v paměti, kdo vzdá dík těm kruhům vypálené trávy?

Opět bylo ticho. A Kris recitoval.

Rok po roce vítr bude vát přes opuštěný Canaveral, přízraky strachu a sevřeného srdce vyblednou a zmizí, vypálené kruhy zarostou býlím, z vesmírné stanice však člověk poprvé zamíří na Mars.

Kris přešel k nám a postavil kávu na stolek. Se zlehčujícím úsměvem poznamenal: „Jak vidíte, nejsem John Keats.“

Robin prohlásil moudře: „V každém případě to bylo zajímavé aperfm.“

Zatímco Robin vysvětloval Evelyn, co vlastně aperqu znamená, odešel se mnou Kris do ústraní, na kraj terasy, a zadíval se na odraz měsíce na hladině bazénu.

„Robin nám na Kajmanech opatřil pipera,“ řekl. „Ověřil jsem si, že s ním budu umět. Jdeš na to se mnou?“

„Nemůžu moc vyhazovat...“ namítl jsem.

„Kašli na prachy. Máš do toho chuť?“

„Jo.“

„Skvěle!“ Můj bezvýhradný souhlas ho nadchl. „Byl jsem si jistý, žeš proto přiletěl.“

„Proč Robinovi záleží na tom, abychom se dostali k Odinovi? To mi není jasné.“

Kris se zamračil. „Rozumět duševním pochodům druhých je tvoje parketa, moje ne.“

„Ta báseň se mi líbí.“

Ušklíbl se. „Měl bys zajet na Cape Canaveral. Je k nevíře, že na Měsíc letěli z těch zarostlých betonových ploten.“

Byly chvíle, byly dny, kdy se výchyly Krisovy duševní rovnováhy vyrovnaly, a to nejen když stál před kamerami a věstil počasí, prostě v určitých obdobích klidu. Jako kdyby v Krisovi přetrvával zodpovědný, opatrný pilot i po přistání. Onen večer, kdy nám přednášel verše o Canaveralu, mi připadal vyrovnanější, než kdy jindy (mimo pilotní kabinu).

„Setkal ses s Bell?“ zeptal se.

„Telefonovali jsme si.“

„Co myslíš... Vezme si mě?“

Už jsem s ním ztrácel trpělivost. „Snad by bylo nejlepší, kdyby ses na to napřed zeptal jí.“

„A co pak?“

„Pak se musíte oba cvičit v sebeovládání. Než se dáš do křiku, vždycky napřed počítej do deseti.“

Chvilí uvažoval a pak přikývl. „Tak jí to taky porad. Já se podle tvój rady zařídím.“

Taky jsem přikývl, i když jsem nevěřil, že by to zvládl. Nicméně i pouhý pokus znamenal pokrok.

Jak měl ve zvyku, zničehonic změnil téma hovoru: „Slyšels někdy o ostrově Trox?“ zeptal se.

„Hm...“ Zamyslel jsem se. „O co jde? Bell se tam líbí nebo co?“

„Bell? To nemá s Bell nic společného. To má co dělat s Robinem a Evelyn.“

„Aha. Nikdy jsem o tom ostrově neslyšel.“

„Většina lidí o něm nic neví,“ řekl Kris, „je ale možný, že Robinovi jde především o to, abychom letěli na ten ostrov, a že na Odina kaše.“

„Ale proč?“ zeptal jsem se nechápavě.

„Mám dojem, že to má něco společného s houbama.“

„Tohle mi neříkej, Krisi, kvůli houbám život riskovat nehodlám!“

„Neriskuješ život, spousta letadel už hurikány proletěla, aby byly k dispozici klíčové informace, a většinou všechno dobře dopadlo.“

Většinou..., to mne moc neuklidnilo.

„Co s tím mají co dělat houby?“ zeptal jsem se.

„Když jsem sem přijel, tak jsem náhodou vyslechl, jak se Robin s někým baví po telefonu. Mluvil o mně, o mém příteli..., tedy o tobě, o Odinovi a o houbách na ostrově Trox.“

„Ty ses ho na to nezeptal?“

Ošíval se. „Ne..., zatím ne. Víš, nechci si to u něj pokazit. Platí za nás ten výlet na Kajmany a platí výdaje s letadlem...“

„Tak se ho zeptám já.“ O něco později, v klidu, se skleničkou koňaku v ruce, jsem se zmínil o tom, že mi Bell vyprávěla o Robinových houbách a farmě na trávník, a že mne zajímá, kde se houbám a trávě nejlíp daří.

Odpověděl bez zaváhání. „Na Floridě, ve vnitrozemí a na západě, kolem jezera Okeechobee. Je tam vlhký vzduch a mokřady, nejlepší podmínky pro pěstování trávníků v celých Státech.“

„Někdo se taky zmínil o ostrově Trox. Kde to vlastně je?“ Mluvil jsem úplně klidně, jako by o nic nešlo, ale i tak jsem vycítil, že můj hostitel na chvíli mírně zkameněl a pak se silou vůle uvolnil.

„Trox?“ Dal si s odpovědí na čas. Otevřel pomalu těžkou, lesklou dřevěnou dózu a bez chvatu si připravoval a zapaloval doutník. Obláčky kouře signalizovaly jeho vnitřní rozhodování. Trpělivě, mlčky jsem seděl a díval se z terasy na nekonečné, klidné moře.

Když Robinovi konec doutníku bezpečně a uspokojivě žhnul, odpověděl vlídně a přátelsky: „Trox je jeden z mnoha malých ostrůvků v Karibském moři. Trox údajně tvoří hlavně guano – ptačí trus, jak jistě víte.“

„Hnojivo,“ přikývl jsem.

„Ano. Sám jsem ale na ostrově nikdy nebyl.“ Vdechl kouř a zase vydechl. Pak mi vyprávěl, jak ho a Evelyn těší, že jsme u nich hosty a jak ho zaujala Krisova představa o budoucnosti, o cestování vesmírem, a jak se těší na Krisovu zprávu o zkušenostech s Odinem. Zprávy z první ruky. O ostrově Trox už se nezmínil, jako by nestál za slovo. Snažil jsem se znovu na ostrov zavést řeč, ale ihned mi do toho skočil.

„Soustředte se na Odina, na Trox zapomeňte. Můžu vám ještě nalít?“

Pak si pro mne přišla Evelyn, prý abych jí šel ukázat, která hvězda je která. Náš zájem o proudění větrů jí připadal nudný.

Když večer skončil, uklidili jsme se s Krisem každý do svého barvami svítícího, tropického pokoje: zářivě barevný textil, ratanový nábytek, na podlaze bílé kachle, nad hlavou ventilátor. Koupelna byla taky barevná. Vše pro dokonalé pohodlí. Usnul jsem snadno, jako předchozí noc, ale o několik hodin později jsem se vzbudil a bylo mi divné, že nevidím stíny světel londýnských pouličních lamp na stropě jako jindy. Probral jsem se... Miami... Jsem na Sand Dollar Beach, nad pláží, kterou pojmenovali po ozdobných mušlích, které se tam občas objevovaly. Vyhledal jsem si ty mušle v knize..., druh Clypeasteroid. Rozsvítil jsem lampu na nočním stolku. Neklidně jsem přecházel z pokoje do koupelny a zase zpět. Nakonec jsem si oblékl plavky, vzal osušku, prošmátral se tmavým domem a zamířil z terasy dolů k lákavému bazénu.

Robin Darcy, přátelský a nečitelný, k nám byl štedrý až k nevíře, poskytoval nám mnoho, ale sdílný nebyl. Co sakra od Krise a ode mne vlastně chce? Nechystáme se na cestu, ze které není návratu?

Paní Mevagisseyová závisela zcela na mně a na mých příjmech, jako jsem předtím celých dvacet let závisel já na ní. Neměl jsem právo riskovat pravidelné příjmy, ze kterých bylo třeba platit ošetřovatelky, bez kterých by babička vedla pramizerný život. Šlo mi především o to proletět hurikánem bez úrazu a vrátit se bezpečně domů. Krisovy plány byly až na druhém místě a Robinovy na třetím.

Moje vědomosti i cit mi napovídaly, že Odin může snadno a rychle zesílit a postoupit z třetího stupně Saffir-Simpsonovy stupnice na pátý, což by znamenalo, že síla větru zničí všechny přístroje měřící jeho rychlost. Pátý stupeň... Odin o takové síle by přivodil katastrofální škody všude, kde by se jen dotkl pobřeží. Ve stěně oka hurikánu může vítr vířit rychlostí až bezmála tři sta kilometrů za hodinu... Malé ostrůvky, ať už s houbami nebo bez hub, může hurikán odplavit. Nadobro zmizí.

V příjemné vlažné vodě jsem se uvolnil. Plaval jsem úspornými tempy, bez přemýšlení. Plavání bylo jediný sport, který jsem si mohl s babiččinou pomocí všechna minulá léta dovolit na závodní úrovni. V šestnácti jsem opustil veřejné plovárny a bazény pro olympijské sporty a zaměnil je za plavecké maratóny a surfování. V době, kdy jsme s Křisem byli na Floridě, už mne soutěžení nelákalo, ale svalovou sílu a dovednost získanou dlouholetým tréninkem jsem ještě neztratil.

Přemýšlel jsem o hurikánu Odinovi a o ostrově Trox. Vyšplhal jsem z bazénu a zády k domu jsem se utíral.

Vtom se za mnou ozval výhrůžný hlas: „Ruce vzhůru. Ani se nehněte!“

Málem jsem se podvědomě otočil. Byl by mě nepochybně zastřelil. Po krátké úvaze jsem však pustil ručník na zem a uposlechl rozkaz.

„Teď se pomalu otočte!“

Otočil jsem se a uvědomil si, že stojím ve stínu, že na mne z terasy není pořádně vidět.

Na terase stál Robin, osvětlený světly z domu. Kulatý, dobrosrdečný Robin držel v ruce zbraň a mířil na mne. Snadno mne mohl zlikvidovat.

„To jsem já... Pěny... Byl jsem se vykoupat.“

„Pojďte na světlo, ať na vás vidím, pěkně pomalu, jinak střelím.“

Kdyby nemluvil tak věcně a opravdově, možná bych se to pokusil obrátit v žert... Místo toho jsem však pomalu vykročil k domu, až na místo, kde mi začala světla svítit do očí.

„Co tu sakra děláte?“ zeptal se Robin suše a sklonil zbraň. Mířil mi na nohy.

„Nemohl jsem usnout. Můžu dát ruce dolů?“

Otrásl se, jako by se chtěl vzpamatovat, přikývl a chystal se promluvit, ale místo aby se život vrátil do normálních kolejí, zaplavilo bazén a jeho okolí během zlomku vteřiny oslňující světlo, hemžily se tam náhle modré uniformy, ozýval se křik, bylo vidět černé střelné zbraně. Odhodlání – přání – zabít sršelo ve vzduchu. Hluk byl ubíjející. Řekli mi, ať si kleknu. Klekl jsem si. Chytli mě za krk a přidržovali mi hlavu u země.

Robin něco říkal, ale marně. Policisté v modrém ho neposlouchali a pokračovali ve svých úkolech:

vetřelce zneškodnit, ne-li zastřelit. Něco mi křičeli do ucha. Od Robina jsem se dozvěděl, že mi odříkávali má „práva“.

Klečel jsem potupně u bazénu dlouho, připadalo mi to nekonečné. Připadal jsem si hloupě, jen tak, v plavkách, znehybněný nepřátelskými pažemi, ruce v poutech za zády. (Na Floridě, podobně jako ve většině amerických států, se ruce poutají za zády, poučil mne Robin.) Zbytečně jsem vznášel námitky, křik je přehlušil. Pak se Robin konečně pracoval k veliteli akce. Omluvně mu vysvětloval, že „vetřelec“ je jeho host.

Host, a koupe se ve tři ráno?

Robin se pokorně omlouval. Velmi pokorně.

Svoji oběť propustili neochotně. Modré uniformy si otráveně hodily pušky na ramena a zhasly světla.

Spojily se se svojí základnou a Robinovi daly nějaké formuláře k podpisu. Jak na mého hostitele, tak na mne se všichni dívali podezíravě. Pak sebrali želízka a zmizeli stejně rychle, jak se objevili.

Celý ztuhlý jsem vstal, zdvihl ručník ze země, vyšel na terasu a vstoupil za Robinem do domu.

Neměl ze mne radost a jako by zapomněl, že nám o poplachovém zařízení nic neřekl, že nás nevaroval.

„Ve snu mne nenapadlo, že byste si mohl usmyslet, že se půjdete uprostřed noci koupat. Po celé terase jsou bezpečnostní čidla, která ihned hlásí bezpečnostní službě, že tu je vetřelec. V ložnici mám přímé spojení s policií a bzučí mi tam alarm. Asi byste si teď nejraději dal skleničku, co?“

„Ne, děkuju... Je mi líto, že jsem způsobil zmatek.“

Obtočil jsem si ručník kolem beder. Robin, v ruce zbraň, si mne zamyšleně prohlížel.

„Musím říct, že jste si tvář v tvář zbrani zachoval obdivuhodně chladnou hlavu.“

Nebyl jsem chladný, naopak, srdce mi zběsile bilo, přímo raketovou rychlostí.

Zeptal jsem se: „Kolik chybělo, aby začali střílet?“

„Jen co se stačí stisknout spoušť,“ odpověděl. Zastrčil zbraň do kapsy županu. „Jděte si lehnout. Doufám, že usnete.“

Než jsem se však stačil pohnout, zazvonil telefon. Robina vůbec nepřekvapilo, že zvoní před čtvrtou ráno. Zdvihl sluchátko.

„Ano... Ano, byl to falešný poplach. Náš host se šel vykoupat... Ano, ano. Hereford. Všechno je v pořádku. Ne, ne, policie z toho velkou radost neměla, ale můžu tě ujistit, že je všechno v nejlepším pořádku.“ Položil telefon a stručně mi vysvětlil, že to byla jeho bezpečnostní služba, ověřovali si, o co šlo.

„Vždy si to ověřují, když dostanou z policie hlášení, že šlo o falešný poplach.“

Robin mne doprovodil ke dveřím mého pokoje. Začal se chovat přátelsky, jako předtím.

„Měl jsem vám o těch bezpečnostních opatřeních říct,“ zabručel. „No nic, nakonec se nic nestalo.“

„Ne,“ usmál jsem se na dobrou noc a Robin se dal do hlasitého smíchu. Prý doufá, že si zachovám stejně chladnou hlavu, až se střetnu s Odinem.

Ráno jsme s Robinem a Křísem odletěli linkou Cayman Airways z Miami na Kajmany. Evelyn jsme nechali doma. Robin cestou vyprávěl Krisovi o našem nočním dobrodružství, které Kris v klidu prospal, protože měl v zadním pokoji okno na jinou stranu.

Útržky informací jsem posbíral, až když jsme prošli letištní kontrolou, byly to však opravdu jen útržky, nezapadaly do sebe a nevytvářely čitelný obraz.

Před letištěm nastoupili Kris a Robin do čekacího vozu a ubezpečili mne, že pro mě taky někdo přijede.

Zůstal jsem stát v nečekaně horkém vzduchu a přemýšlel, kdo se asi dostaví.

Dostavila se hubená paní v zapraných, vybledlých bavlněných kalhotách a bílém tričku bez rukávů.

Zamířila rovnou ke mně. „Předpokládám, že jste doktor Stuart.“

S přízvukem aristokratické Angličanky mi sdělila, že se často dívá na předpověď počasí BBC a že mne proto zná od vidění. Prý si mám nasednout dopředu do oranžové dodávky, stojící o kus dál. Byla očividně zvyklá velet.

„Robin Darcy a Kris...“ začal jsem.

Skočila mi do řeči. „Kris Ironside se šel seznámit s letadlem, ve kterém poletíte. Pojdte si nastoupit.“

Sedl jsem si vedle ní a trpěl neúprosným horkem. Otevřená okénka nijak nepomáhala. Byla druhá polovina října na jih od obratníku Raka. Sundal jsem si kravatu a snil o chladné sprše.

„Já jsem Amy Fordová,“ představila se moje společnice cestou z letiště. „Budte vítáni.“

„Smím se zeptat, kam jedeme?“

„Potřebuju si něco zařídit v George Townu. Pak pojedeme domů.“

Ujela krátkou vzdálenost do malého, očividně prosperujícího městečka, s ulicemi lemovanými stromořadím a se všudypřítomnými turisty s fotoaparáty.

„George Town je hlavní město ostrova,“ vysvětlovala Amy. „Vlastně je to jediné město.“

„Je tu tolik lidí...“

„Ti sem přijeli na lodích.“ Když jsme minuli další roh, ukázala na volné moře, kde u břehu kotvily tři velké zámořské lodi a kde napodobeniny pirátských člunů chrlily do vzduchu umělé dělové koule, a u přístaviště se tísnily zásobovací a vlečné čluny.

Amy zaparkovala poblíž veřejné knihovny, kam šla vrátit knížku. Pak projela kolem důstojně a důležitě vyhlížející banky a vjela do přístavu, kde jí – k mému úžasu – usměvaví taxikáři uhýbali z cesty.

„Líbí se mi tu,“ řekl jsem po pravdě.

Amy to považovala za samozřejmost. „Tak, a teď už jedeme domů. Není to daleko,“ řekla.

„Doma“ byl dům na obrovitém pozemku na rajském pobřeží, přepychem se podobal domu Robina Darcyho, ale byl určitě dvakrát větší.

Zavedla mne do obývacího pokoje. V poměru k rozměrům pozemku dům nebyl velký, ale bylo tam krásně chladno, běžela klimatizace i ventilátor u stropu. Širokými posuvnými skleněnými dveřmi bylo vidět na neuvěřitelně modré moře. Křesla a zářivě barevná keramika. Muž v bílých šortkách. Podal mi ruku a představil se: „Michael Ford.“

„Vypadáte větší než na obrazovce,“ poznamenal bez urážky. Mluvil s podobným přízvukem jako jeho žena, na společenském žebříčku bych ho však zařadil o jednu příčku níž, bez ohledu na to, kolik měl peněz.

Pokud mi to dovolovalo moje hlavní zaměstnání, ve volném čase jsem občas leckde přednášel, na konferencích i při různých večerech (upřímně řečeno hlavně proto, abych si přivydělal na Jett van Els a její sestry). Měl jsem imitátorský talent a taky jsem dovedl podle způsobu řeči rozeznat, odkud kdo je. Ne že bych dosáhl takové dokonalosti jako profesor Higgins, ale moje umění stačilo na to, abych jím lidi pobavil. Michael Ford pocházel podle mého z podobného prostředí jako já, tedy odněkud ze západního Berkshiru, z venkova. Svůj původní přízvuk však překrýval umělým nánosem noblesy.

Byl o málo větší než Robin Darcy, široká ramena, opálené tělo bez trička, opálené nohy v sandálech naboso, vypadal jako síla, která Robinovi chyběla.

Amy Fordová se zeptala: „Něco studeného k pití?“ Nalila mi pomerančovou šťávu na kostky ledu. Poznal jsem, že v pití je taky něco jako bacardi, až když jsem trochu upil.

Zdvořile jsem se ozval: „Neobtěžovalo by vás prosím, kdybych se zeptal, kdo jste a proč jsem tady?“

Uvědomil jsem si s leknutím, že mluvím jako Amy.

Amy to však nezaznamenala a poskytla mi částečné vysvětlení.

„Prodala jsem Robinovi svoje letadlo. Pokud tomu správně rozumím, tak se váš přítel chystá proletět Odinem, a vy jste tady, abyste mu pomohl s navigací.“

Pomyslel jsem si zaraženě – proč by probůh Robin kupoval Krisovi letadlo, nepochybně drahé, když se s Křísem setkal jen na chvíli a náhodně na jednom obědě – a navíc, proč by mu kupoval letadlo jen proto, aby se s ním Kris vydal do vražedné bouře?

„Robin to letadlo vlastně koupil pro Nickyho,“ dodala Amy. Zřejmě jí to připadalo normální. „Nicky však uhnul stranou.“

„Hurikán Nicky?“ zeptal jsem se.

„Samozřejmě, ovšemže. Tahle nová bouře jde Nickymu takřkajíc v patách. Robin nám vyprávěl, jak se setkal s Krisem, a že prý je Kris dobrý pilot a rád by proletěl hurikánem..., tak..., prostě, takhle nějak to je.“

Zvláštní vysvětlení. Vyplynulo z něj však víc otázek než odpovědí.

Zeptal jsem se přes pocukrovaný okraj skleničky: „Nevíte, kde se dnes dopoledne Odin pohybuje?“

Jak mi sdělil můj ochotný kolega z miamského střediska pro sledování hurikánů, byl Odin jižně od Jamajky a postupně sílil. Na Jamajce se prý lidé přesouvali do hor. Dodal: „Jestli se chystáte na Kajmany, tak vezměte na vědomí, že tam žádné hory nejsou.“

„Myslíte, že Odin zamíří na Kajmany?“

„Perry, víte stejně dobře jako já, že ani sám Odin neví, kam zamíří. Podle posledních hlášení je Odin trojka, to znamená pěkně velký hurikán, Perry. Radši odtamtud vypadněte. Nedbejte na to, co jsem vám říkal předtím, radši vypadněte.“

„Co si myslíte o ostrově Trox?“ zeptal jsem se.

„O kterém?“ na chvíli se odmlčel. „Jestli to je jeden z mnoha malých ostrůvků v západním Karibiku, tak tam nejezděte, v žádném případě. Jestli bude Odin takhle sílit a postupovat, může se strefit do kteréhokoli z těch ostrůvků a vymazat ho z mapy.“

„Větretem nebo přívaly?“

„Obojím.“ Zaváhal. „Člověk se snadno splete, takže bych neměl hádat..., teď bych se ale vsadil, že si to

Odin zamíří severozápadně, že mine Jamajku a pak mu budou v cestě jen Kajmany... Nezdružujte se tam, nezahrávejte si, pokud máte rozum v hlavě.“

Neměl jsem rozum v hlavě.

Zeptal jsem se: „Kde je vlastně ten Trox?“

„Záleží vám na tom? Můžu se po něm podívat.“ Slyšel jsem, jak v něčem listuje. „Tady to máme... Ostrovy v západním Karibiku... Roncador Cay... Swan... Thunder Knoll..., tady je... Trox. Počet obyvatel... nula až dvacet, většinou rybáři. Rozloha..., délka šestnáct set metrů, šířka osm set metrů. Něj vyšší nadmořská výška..., dvaasedmdesát metrů. Sopečný původ? Ne. Složení... koral a vápenec, povrch tvoří guano. Poloha..., souřadnice... 17,50 stupně severní šířky, 81,44 stupně západní délky.“ Znovu zašustily papíry. „Jo, je to tak, je to jen skála pokrytá ptačím trusem, vyčnívající nad hladinu moře.“

„Pěstuje se tam něco? Jako třeba houby?“

„Proč zrovna houby? Ne, pokud by tam něco bylo, tak jedině kokosové ořechy. Údajně jsou tam palmy.“

„Komu ten ostrov patří?“

„To tu nepíšou. Je tu jen... trvající spor o vlastnictví, to je všechno.“

„Opravdu tam toho víc nemáte?“

„Ne..., jen že tam je přístaviště a stará travnatá přistávací dráha pro letadla. Žádná možnost údržby, žádná možnost doplnění paliva. Nic. Zapomeňte na to.“

Nemohl jsem ho už déle zdržovat, měl práci. Jeho poslední rada zněla: „Vraťte se domů.“ Myslel tím domů do Anglie.

Michael Ford se zadíval na masivní zlaté hodinky, které mu zatěžovaly levé zápěstí, a mačkal knoflíky na velkém televizoru tak dlouho, až naladil kanál Počasí, přinášející poplašné zprávy o posledním Odinově počínání.

Z Odina se vyvinul mohutný hurikán, v jehož nitru vítr vířil čím dál tím rychleji kolem zóny klidu v jeho samotném středu. V Odinovi vzniklo výrazně bezoblačné „oko“, kolem kterého vál vítr rychlostí přibližující se dvěma stovkám kilometrů v hodině, ne-li vyšší.

Kris bude rád, až se dozví, že Odina už oficiálně vyhlásili za zralého.

Odin se pohyboval jedenáct set kilometrů od Sand Dollar Beach, kde se Evelyn slunila u bazénu. Od místa, kde jsem stál na Kajmanech a díval se oknem na slunečnou, bezvětrnou pláž a palmy, byly k velké tropické bouři pouhé tři stovky kilometrů, něco kolem dvou set mil, jak se komu líbí. Zdálo se mi neuvěřitelné, že by jakkoli rychle vanoucí vítr mohl smést z povrchu zemského celé město, jak se stalo při hurikánu Andrew, nebo že by přílivová vlna mohla utopit tři sta tisíc lidí, jak se stalo v Bangladéši. Ovládal jsem dobře cesty větrů nad naší zeměkouli a prostudoval jsem zevrubně všechny ošklivé žerty, kterými si s námi příroda zahrává, ale jako mnozí vulkanologové jsem si hřál ruce na dálku a neprocházel jsem se po okraji chrlícího jícnu sopky.

Zavázal jsem se, že hodlám bouři proletět, a proto na mne satelitní snímek Odina zapůsobil tísnivě. To opravdu chceme s Krisem proletět tohle!

Ze zvyku jsem si s sebou vzal malý fotoaparát. Kreslil výborně, ale i kdybych měl nejdokonalejší čočku na světě, satelitní pohled na Odina pořídít nemůžu. Vrchol vířících mraků velkého hurikánu, kde vál nejchladnější vítr, dosahoval do výše padesáti až šedesáti tisíc stop, ke dvaceti kilometrům, zatímco my s Krisem, bez kyslíku, jsme nemohli vystoupat výš než na deset tisíc stop, tedy asi do půl čtvrtého kilometru. Poletíme do klidného středu, zjistíme a zaznamenáme tlak, zjistíme a zaznamenáme rychlost větru ve stěnách oka a protilehlou stěnou proletíme z bouře ven a pak nazpět na domovské letiště. Po většinu letu to s námi nejspíš bude v bouřkových mracích pěkně házet. Ačkoli, poletíme větší rychlostí než vítr.

Jak ale, sakra, má člověk najít to oko? Jak mám navigovat? Nemám to vyzkoušené. Těžko mi někdo poskytne rychlokurs v orientaci ve smrtícím hurikánu. Kéž by mi někdo vyhnal z hlavy slovo „smrtící“!

Proč však, po všech svých úvahách, po tom letu toužím víc, než po čemkoli jiném?

Kanál Počasí brebentil zdvořile dál, odříkával údaje o poklesu milibarů, užitečné údaje o klesajícím barometrickém tlaku, věštícím pohromu. Fordovi měli ve svém domě televizi zabudovanou do drahé, speciální stěny. Amy, Michael a já jsme seděli v přepychových křeslech a občas jsme se dívali na vířící bělavé masy mračen. Fordovi mi vyprávěli, že až dosud Kajmanské ostrovy větší přímý zásah hurikánu nepostihl, ale co člověk ví, kdy se to stane poprvé. Mluvili však zcela klidně a bezstarostně, určitě nevěřili, že by ten den mohl nastat.

Vyslechl jsem vyprávění žokejů o atmosféře v šatnách před Velkou národní, kdy se všichni chystali vyjet na pútně mohutné koňské síly na největší, nejohroživější překážky, vstříc riziku, že si zlomí vaz, že ochrnou, a chystali se s nadšením, z lásky k dostihům. Nedovedl jsem jejich dychtivost pochopit. Onen

večer ve světlém, přepychovém obývacím pokoji v domě manželů Fordových, jsem pochopil. Během několika zahálčivých hodin než se vrátili Robin s Krisem, jsem se dozvěděl, že Amy vlastní a řídí ve Spojených státech řetěz půjčoven videokazet, zatímco Michael vybavuje náradím centra fitness a pak pobírá procenta z členských příspěvků.

Oba, Amy i Michael, byli na své úspěchy náležitě pyšní a byli taky pyšní jeden na druhého.

Kromě jiného jsem se dozvěděl, že ani Amy, ani Michael nemají pilotní licenci, že nelítají. Amy se začala učit létat až těsně předtím, než letadlo prodala Robinovi.

„Proč jste ho vlastně Robinovi prodala?“ zeptal jsem se jen tak, jako by o nic nešlo, jen aby hovor plynul. Zhlédl jsem, jak Michael varovně pohnul rukou, ale Amy odpověděla bez zaváhání. „Robin to letadlo chtěl, udělal mi dobrou nabídku a já ji přijala.“ Dopila svoji pomerančovou míchanici. „A pokud chcete vědět, proč to letadlo chtěl, budete se na to muset zeptat jeho.“

V tu chvíli se vrátili Robin a Kris, oba ve skvělé náladě. Nezaváhal jsem a Robina se zeptal, zase jako by o nic nešlo, jen abych navázal hovor.

Robin zamžikal, zaváhal, usmál se a odpověděl taky lehce, konverzačně. „Amy by si jistě nepřála, abych rozhlašoval, že si chtěla místo letadla koupit diamantový náhrdelník.“

„A ještě něco navíc!“ dodal s úlevou Michael.

Hezky jsem se na ně usmál. Byli skvělí, zkušený lháři. Amy podala Krisovi vysokou skleničku s cinkajícím ledem a já prohodil věcně: „Já v tom mám rum.“

Kris byl v euforické náladě, ale nebylo to akoholem. Zadíval se na moji skoro netknutou skleničku stojící vedle mne na malém stole, upil ze své a odložil ji. Pak mi vzrušeně a s nadšením vyprávěl, co pořídili.

„Je to fantastický letadlo. Dvoumotorový. Byl tam instruktor a proletěl se se mnou. Obstál jsem dobře.“

Všechno dopadlo dobře, Robin je spokojený, všichni jsou spokojení. Je fakt, že většina lidí zastává názor, že by se amatéři do hurikánů plést neměli, ale to, co naměříme, rádi převezmou, i když nemáme skutečnou, plně vybavenou leteckou laboratoř...“

„Kdy vyletíme?“

Všichni se zadívali na obrazovku, aby vyslechli poslední zprávy na kanálu Počasí. Odin způsobil další strach nahánějící pokles tlaku o dva milibary a pohnul se o jeden stupeň na severozápad. Usměvavý host ve studiu, muž středního věku, zřejmě někdo z turistického průmyslu, projevoval právě radost z toho, že se Odin pohybuje nad mořem a neohrožuje návštěvníky a obyvatele pobřeží. Kris se na mne skepticky podíval a pokrčil rameny. Odin, kroužící nad teplým mořem, nepřestával ohrožovat pobřeží ani na minutu.

„Zítra ráno,“ řekl. „Vyletíme v osm, přesně v osm, než začne být příliš horko.“

Michael a Amy trvali na tom, abychom u nich s Krisem a Robinem přespali. Podávali nám jednu skleničku za druhou (ke Krisově nelibosti spíš víc než miň alkoholickou) a Michael nám připravil steaky na zděném venkovním grilu. Počínal si suverénně a majetnický, opásaný zástěrou z lesklé umělé hmoty.

Krisovi a mně dali menší úkoly, jako skládání ubrousků nebo plnění chladiče kostkami ledu. Byli jsme stále Amy po boku. Jaksi se rozumělo samo sebou, že se jeden ani druhý nikam nevzdálíme. Po zkušenostech s Robinovým bezpečnostním systémem jsem se raději pohyboval tam, kde mne moji hostitelé chtěli mít. Připadal jsem si trochu jako ve vznešeném vězení, ale měl jsem málo peněz a nenapadla mne žádná výmluva, proč bych raději spal v hotelu.

Michael se choval přátelsky, a jako kuchař byl veselý a dobrosrdečný, ale já si postupně uvědomoval, že v jeho účelných mrštných pohybech jsou stopy bojového umění, nevypadaly na prostý tělocvik na náradí, se kterým obchodoval.

Na obrazovce se Odin zvolna, nebezpečně pohyboval na severozápad.

Když jsme s Amy prostírali talíře na jídelní stůl na terase u grilu, chráněné sítěmi proti moskytům, vydechla najednou a řekla tak, aby ji všichni slyšeli: „Ten Kris je ale pěkný chlap! Vy ostatně taky, Perry. To si BBC vybírá rosníkáře výhradně podle výjimečného vzhledu?“

Kris se ušklíbl. „Samozřejmě.“

Zvykl jsem si na Krisa a na to, jak vypadá, pamatoval jsem si však dobře, jak ho svého času, po zvlášť výstředním výroku, zachránily před vyhazovem jen zbožňující slečny a paní diváčky. Oblibu u příslušně orientovaných mužů získával jen zřídka, přestože tak dobře vypadal. Asi to bylo jeho manicko-depresivním založením, nabízel velmi svérázná přátelství, ale bez špetky sexu. Na mne se upnul a spoléhal, podobně jako se vedoucí expedice za všech okolností, i katastrofických, spoléhá na podporu svého základního tábora.

Do onoho podivného večera na Kajmanech vnesl bláznivou, lehkomyšlnou náladu, ale Robinovu výzvu, aby znovu přednesl verše o Cap Canaveralu, zamítl. Když se ho ptali proč, řekl, že verše vznikly v chmurách a že by v chmurách měly zůstat.

Díval jsem se na Robina, jak si Krise zamyšleně prohlíží. Robin nejen že získal dobrého pilota, ale současně i populární britskou osobnost. Zajímal by mne, zda ta skutečnost hraje v jeho dobře utajených plánech roli, nebo jestli s tím, jak je Kris slavný, původně počítal.

V půl sedmé ráno Odina povýšili na hurikán čtvrtého stupně. Pohyboval se rychlostí kolem deseti kilometrů za hodinu na severozápad.

Kdyby postupoval dál přímým směrem, zasáhl by za jeden nebo dva dny dům Fordových, vyplavil a odvál by z něj všechny přepych a veselý obývací pokoj by zavalil tunami vody ztěžklé pískem. Vše kolem by smetl s sebou.

Kris si stoupl vedle mne a sledoval smrtelně vážné drama odehrávající se na obrazovce. Těšilo ho, jak výrazně se vyvinulo oko hurikánu.

„Tak jdeme na to, nač čekat.“ Oči mu zářily jako dítěti při oslavě narozenin. „Nejsme jediní, kdo chtějí odstartovat, a já se musím zaregistrovat, musím podat letový plán.“

Odjeli jsme na letiště oranžovou dodávkou podle pokynů od Amy. Kris si vybral z překvapujícího množství menších sportovních letadel na oddělené ploše letiště, označené jako Soukromá doprava, jednoho dvoumotorového vrtulového pipera a pohladil ho po křídle. Letadlo, které koupil Robin.

„Proč si zatím do toho krásného motýla nesedneš, já si ještě zajdu nahoru s letovým plánem,“ řekl Kris.

„Jsem tu za chvíli.“

„Kde máš mapu?“

Zády ke mně si hrál s klikou dvířek. Po chvíli se otočil a řekl: „Potřebujeme spíš radu, jak se Odinovi trefit do oka, na to je nám obyčejná mapa na nic.“

„Tuhle radu ti tady dokážou dát?“

„To víš, že jo.“

Dychtivě odklusal a zanechal mne o samotě.

Znali jsme se s Krisem dlouho, byli jsme přátelé několik let a já s ním prodělal několik těžkých, sebevražděných období. Snadno jsem na něm poznal, když něco tajil. To ráno na letišti na Kajmanech se mi nedokázal podívat do očí.

Vrátil se od kanceláří a mával nad hlavou kusem papíru. Vrazil mi ho do ruky, ať prý si to přečtu, než provede kontrolu. Povinné kroky předletové kontroly u letadla, se kterým se Kris znal jen napůl, zabíraly několik svazků potitěných sešitých listů papíru, povalujících se na pilotním sedadle. Kris si jeden svazek vzal a šel provádět vnější kontrolu. Já si mezitím četl letový plán, který Kris podal u Kontroly leteckého provozu.

Většina z toho, co bylo v plánu napsáno, mi připadala úplně nesrozumitelná. Když Kris venku skončil, zeptal jsem se ho, co znamenají takzvané místní údaje jako třeba MWCRZTZX nebo MKJKZOZYX.

„S tím si nelam hlavu.“

„Neletím, dokud mi to nevysvětlíš.“

Udiveně se na mne podíval. Moje nečekaná vzpurnost ho překvapila. „Tak tedy dobře: ta první sada písmen je kód věže na Kajmanech, kód tohoto letiště, a druhá sada je kód vzdušného prostoru Kingstonu na Jamajce, kde nejspíš Odina najdeme. Stačí ti to?“

Pak ukázal na jeden z dolních řádků, kde u rubriky Cílové letiště stálo ZZZZ, údajně proto, že jsme vlastně nevěděli, kam poletíme. „Je to na Odinovi,“ řekl Kris.

„Kde máš mapu?“ zeptal jsem se. „Ber na vědomí, že bez mapy opravdu nepoletím.“

V Anglii by ho ve snu nenapadlo letět bez mapy. Letět bez mapy nad rozlehlým, neznámým Karibikem bylo šílenství.

„Vím, kam chci letět,“ řekl paličatě.

„V tom případě nepotřebuješ navigátora.“

„ferryr

„Chci rádiomapu, a chci, aby na ní byl i ostrov Trox.“

To jím konečně opravdu zatřásl.

Mračil se. „Robin by zuřil.“

„Robin nás zneužívá.“

„Jak?“ Nechtěl mi věřit. „Chová se k nám obrovsky, a za všechno platí, nezapomeň na to! Dokonce od Amy koupil tohle letadlo.“

„Co když si to letadlo koupil, aby si s ním mohl dělat, co chce?“ namítl jsem. „Co když si zjednal dobrého pilota amatéra, kterého tu skoro nikdo nezná a který je navíc výborný meteorolog a vyzná se v nebezpečných bouřkových situacích?“

„Ne, je to prostě nadšenec.“



„Dám krk na to, že ten ostrov zařadil do tvého letového plánu..., možná to jsou ty čtyři zet... Dám krk na to, že tě umluvil, abys mi neříkal, kam vlastně letíme.“

„Perry!“ Tvářil se ohromeně, ale nic nepopřel.

„Řekl ti proč?“ zeptal jsem se. „Řekl ti, co máme na tom ostrově dělat, až tam přistaneme? Řekl ti, proč tam neletí sám? A hlavně..., co je na letu na ostrov Trox tak mimořádného a tajemného, že se to musí zamaskovat hurikánem?“

4

Nastoupili jsme s Krisem zadními dvířky do Robinova vskutku fantastického malého letadla a sedli si proti sobě do pohodlných křesel za stůl. Letadlo bylo původně vybaveno sedadly pro deset hubených lidí a mělo jen nouzové hygienické zařízení, ale Amy (nejspíš Amy) nechala provést podstatné změny: pilotní kabina s dvěma sedadly a kabina pro cestující se dvěma pohodlnými křesly a vzadu s malou uzamykatelnou toaletou.

Kris se bez uzardění přiznal, že ho Robin skutečně přemluvil, aby mne do letového plánu nezasvěcoval.

„Robin se bál, že bys na ostrov Trox nechtěl letět,“ řekl, „ale já tvrdil, že bych tě přemluvil. Poletíš tam se mnou, vid’? Bez tvé pomoci bych to nezládl.“

„Co tam máme dělat?“

„Máme potom podat zprávu o houbách.“

„O houbách!“ Nevěřil jsem mu, a to bylo nepříjemné.

„Máme to na cestě za Odinem,“ řekl vemlouvavě Kris. „Jen krátký let a malé zdržení.“ Snažil se věc postavit do rozumného, přijatelného světla. „Uvědom si, že Robin nechal tohle malé letadlo zvlášť vybavit přístroji, jaké potřebujeme, budou zapisovat milibary na pásku vteřinu za vteřinou a přístroj na měření rychlosti větru tu máme taky. Ze svého sedadla na ty věci snadno dosáhneš. Stačí zmáčknout knoflík a rádiový výškoměr začne fungovat a automaticky provádět všechny potřebné výpočty, a taky na něm uvidíš tlak na hladině moře. Počkej, ukážu ti to.“

„Ten skvělý výškoměr i přístroj na měření rychlosti větru jistě stály hodně peněz, ne?“

„Hodně. Všechno to sem nechali namontovat právě kvůli hurikánům, řekl bych, že se chystali na Nickyho, a že proto Robin od Amy to letadlo koupil. Přece musíš uznat, že Robin do toho podniku hodně investoval,“ vzdychl Kris nešťastně. „Snad chápeš, že jsem mu nemohl říct ne.“

„Proč neletí on?“

„Ty jsi ve formě, on ne.“ Kris se na chvíli zamyslel a pak dodal: „Má něco v Miami, co se nedá odložit, musí se tam vrátit.“

„Takže mu šlo o to, abychom my dva letěli na ostrov Trox, a abych já žil v mylném domnění, že míříme přímo k hurikánu, protože bych bez mapy věděl houby. Je to tak?“

Kris bez rozpaků přikývl. „Letový plán jsme dávali dohromady včera odpoledne.“

Ohromilo a znechutilo mě, že to přede mnou tajili, jenže já opravdu chtěl proletět hurikánem, toužil jsem po tom a bylo mi jasné, že už nikdy takovou šanci mít nebudu. Smířil jsem se s Troxem, lži nelži, houby nehouby. Za všechno se platí.

Kris to na mně poznal a viditelně se mu ulevilo. Začal mi dychtivě vysvětlovat různé údaje v letovém plánu. „Tohle je předpokládaná délka letu. Tady jsou nádrže, letíme s plnými nádržemi. Tohle je naše průměrná letová rychlost, tohle je hladina, na které se budeme držet. Tady dole je maximální doba letu s palivem, co máme. Do všech údajů je zakalkulovaný let na Trox. Tady to M v kroužku znamená, že poletíme nad mořem, J znamená, že máme s sebou záchranné vesty a F, že jsou fluoreskující.“

„Opravdu fluoreskují? Opravdu je máme?“

„Perry! Samozřejmě, že ano! Jsi hrozně nedůvěřivý.“

„To nic, jen jsem se chtěl ujistit.“ Povzdechl jsem si. „Tak tedy...“ Chvíli váhal, pak zase ukázal na plán.

„Aby ses uklidnil, tak ti ještě řeknu, že D znamená samonafukovací záchranný člun a ten my máme taky, a tady se navíc píše, že ten člun má kryt, že je jasně oranžový a že se do něj vejde deset lidí.“

„Kde je?“ zeptal jsem se. Kris se tvářil dotčeně, ale ukázal na šedivý balík, ležící na jednom z křesel pro cestující.

„Robin koupil úplně nový,“ drmolil Kris. „Dal si opravdu záležet na tom, abychom měli všechno, co mít máme. Všichni lidé kolem dobře věděli, že pro nás opatřil to nejlepší.“

„To je od něho hezké,“ řekl jsem suše, ale Kris nepochopil, že to myslím ironicky.

Kris pokračoval: „Podívej se tady dolů,“ ukázal na plán. „Tady máš barvu letadla, bílou, a Robinovo jméno a adresu, jako provozovatele. Pak je tu moje jméno, tedy jméno pilota a podpis. To je všechno.“

„To je všechno krásné,“ řekl jsem trochu váhavě, „ale stejně potřebujeme mapu.“

Kris to vzdal. „Dobře, dobře, tak si teda opatříme tu tvoji zatracenou mapu. Skočím pro ni.“

Tentokrát jsem šel s ním. Přešli jsme betonovou plochu k malé budově, stojící stranou od budovy pro cestující, a vešli do místnosti pro piloty, plné stolků a židlí, s malým skromným bufetem, kde si člověk mohl dát kávu a pečivo. V místnosti bylo asi osm nebo devět let-ců amatérů. Všichni se chovali s ledovým klidem, i když měli určitě nervy napjaté jak struny před napínavým dobrodružstvím, průletem hurikánem. Pozornost všech se soustředila na Odina a jeho běsnění. Na menší obrazovce se střídaly údaje o tom, kde se Odin právě v tu chvíli pohybuje. Hurikán Odin, ve kterém kolem oka vířil vítr rychlostí dvě stě čtyřicet kilometrů za hodinu, právě dosáhl síly pátého stupně Saffir-Simpsonovy stupnice. Jeho oko bylo v tu chvíli na 17,4 stupně severní šířky a 78,3 stupně západní délky a posunoval se rychlostí necelých deseti kilometrů za hodinu na severozápad. Barometrický tlak v oku klesl přes noc z 967 milibarů na 930. Průměr oka činil v tu chvíli asi sedmnáct kilometrů.

Kris vyběhl po dvou schodech do prvního patra, kde se podávaly letové plány a kde prodávali všelijaké užitečné drobnosti včetně topografických map a rádiomap. Kris koupil obě a donesl je dolů jako vzácnou kořist.

Zatímco byl pryč, jeden z pilotů, který se za ním díval, poznamenal: „Co potkalo Boba Faradaye, bylo opravdu smutné, vidíte?“

Něco jsem zamumlal. Vzápětí jsem se dozvěděl, že Bob Faraday, Amyin instruktor, zahynul před měsícem při autonehodě. „Paní Fordová pak letadlo prodala, myslím to, co s ním teď s kamarádem poletíte. Předpokládám, že tohle všechno víte.“

Zavrtěl jsem hlavou. Dozvěděl jsem se však aspoň, proč se vlastně Amy svého klenotu vzdala.

Většina přítomných, vážných a nadšených lovců hurikánů, se shodla na tom, že oko určitě míří o stodvaapadesát stupňů dál, mimo letiště Owena Robertse na Kajmanech. Bohužel však bylo třeba vzít v úvahu, že jehly kompasu neukazují zcela přesně na sever a že nárazy větru a turbulence můžou způsobit změny směru letadla, nemluvě o tom, že samo oko měnilo směr.

Když jsem tak poslouchal rozhovor zkušených, pomyslel jsem si, že se s Krisem pouštíme do nesmyslného, neuskutečnitelného podniku. Kris však nadsakoval přebytkem energie a elánu, zářil radostí a odtáhl mne i s mapami nazpět k Robinovu letadlu. Rozprostřel mapy na stolu.

„Odinovo oko je tady,“ řekl rozhodně a nakreslil malý kroužek na rádiomapsu. Pak s rychlostí a šikovností, jakou jsem dobře znal, vypočítal na malé kapesní kalkulačce, jakým směrem a jakou rychlostí musíme letět, abychom se střetli do cíle. Musím říct k jeho cti, že výsledek se skoro shodoval s jeho předběžným výpočtem, ke kterému se dopracoval bez mapy. Napsal si předtím příslušné údaje na kus pohlednice. Vytáhl pohlednici hrdě z kapsy. Pod údaji, jak se dostaneme do Odinova oka, byla další čísla. Po chvilce vysvětlil, co znamenají.

„Asi bych ti to měl radši říct. Tak teda... Tohle číslo, to druhé..., je magnetický kurs z Kajmanů na Trox. Další číslo je trasa do Odinova oka a to poslední je kurs na zpáteční let na Kajmany. Když vyletíme hned teď, tyhle výpočty nás bezpečně povedou, uvidíš, povedou nás tam i zpátky.“

Upřeně jsem se na něho díval. Zdál se mi šílený. Malý luxusní piper měl však na rozdíl od Krisova cherokee ve White Walthamu všechna možná elektronická zařízení. Zatímco Kris dokončoval předletovou kontrolu, četl jsem si útlu instrukční knížečku o navigování pomocí rádia. Napadlo mne, že z celého dobrodružství možná zbude jen malý výlet, že Odina úplně mineme a s pomocí různých pozemních radiostanic se klidně a bezpečně vrátíme na Kajmany. Mnohem později jsem se dozvěděl, že v dřívějších dobách bylo sportovní lítání v menších výškách snadné, protože se piloti řídili podle údajů tří silných vysílaček, jedné z Panamy, jedné na ostrově Swan, a jedné z Bimini na Bahamách. Jak se však vyvinul globální navigační systém obsluhující dopravní letadla, všechny tři vysílačky zrušili. Kris a já, věci neznalí, jsme během našeho letu na Trox na tom mohli být mnohem líp, kdybychom měli k dispozici údaje z Panamy, Swanu a Bimini.

Kris nosil vždy ve své tašce se základními navigačními pomůckami taky pravítka. Narýsoval jsem na obě mapy přímou čáru z Kajmanů na Trox, i když jsem potřebné údaje z Krise ždímal jen s obtížemi. Tísnil ho pocit závazku a spojenectví s Robinem. Nakonec mi však letovou rychlost a čas předpokládaného přistání na Troxu řekl.

Jeho výpočty se od mých nijak výrazně nelišily. „Přece jsem ti to říkal!“ neodpustil si.

Opřel jsem se o opěradlo sedadla. „Co vlastně od nás Robin chce? Co máme na tom ostrově dělat? Ještě jsi mi dohromady nic neřekl. Robin vysolil spoustu peněz, jak správně říkáš, a my nevíme na co a proč.“

„Chce, abys tam fotografoval.“ Před odjezdem v oranžové dodávce se mne Kris i Robin (v pyžamu před domem Ferdových) ptali, jestli jsem nezapomněl fotoaparát. Pak nám Robin zamával na rozloučenou.

„Abych fotografoval? A co mám fotografovat?“

Kris se zavrtěl. „Řekl jen, že máš fotografovat..., jako že ty sám budeš vědět nejlíp co, až to tam uvidíš.“ Později jsem zjistil, že si Kris v tu chvíli bezostyšně vymýšlel.

Celé dobrodružství mi připadalo čím dál absurdnější. Abych do našeho počínání vnesl trochu zdravého rozumu, navrhl jsem, abychom si oba navlékli záchranné vesty. Samozřejmě, že ne nafouknuté, jen tak, pro jistotu.

Kris pokorně poslechl a plochou oranžovou vestu si oblékl. Proč taky ne, hlavní bitvu vyhrál. Víc už si pak vesty nevšímal.

Asi dvě nebo tři z malých letadel, stojících v řadě na dráze, se dala do pohybu. Kris se rychle podíval na hodinky, utrousil něco o zbytečné ztrátě času a přešplhal do pilotní kabiny na své místo. Byl rád, že už nemusí odpovídat na žádné další otázky, a věnoval se předletovým úkolům. Nastavil jehlu výškoměru na nulu, zjistil hodnotu barometrického tlaku na letišti (1002 milibary). Pak nastartoval a požádal věž o povolení k pojiždění.

Nasadil jsem si stejně jako Kris na uši sluchátka a požádal o povolení ke startu.

Suchý hlas nám dal povolení. Lidé na věži zastávali určitě názor, že honit hurikány přísluší jen speciálním armádním letadlům. Kris, dobrý pilot, odhodlaný a nadšený, vyrazil vpřed, vznesl se do výšky nad hladinu moře a zamířil přímo k Odinoi.

To mne překvapilo. Jakmile jsme se však ocitli za horizontem Kajmanů a pozornost věže se přesunula na jiná startující letadla, Kris prudce změnil směr a zamířil místo k hurikánu k ostrovu Trox a jeho houbám.

Kris pilně obsluhoval různé páčky. Když konečně nastal ve vyšší poloze klid, zjistil jsem, že nemáme žádné rádiové spojení, protože pilot systematicky ladil hluché frekvence. Byli jsme na širém nebi sami, a tak si to Robin nepochybně přál. Na širém nebi to s námi však občas pěkně házelo, přestože podle všech údajů od nás byly okraje hurikánu hodně daleko. V mých sluchátkách se ozval Kris. „K Troxu zbývá asi dvacet minut letu, ale vítr je silnější, než jsem čekal. Tak po deseti minutách se začni dívat. Robin říká, že ostrov není moc dobře vidět.“

Řekl jsem Krisovi, že letět bez rádiového spojení je šílenství. Kris se jen ušklíbl.

Uplynulo deset minut, uplynulo dvacet. Na šedém moři pod námi se množily bílé hřebeny vln, cáry mračen houstly a letadlem to házelo čím dál tím víc. Nebe nebylo klidné.

Nikde žádný ostrov, žádná skála pokrytá guanem. Znovu jsem všechno přepočítal. Mířili jsme správně.

Když jsem konečně ke své úlevě ostrov Trox zahlédl dole po své straně, vypadal zprvu jen jako další bílý hřeben vlny. Chytil jsem Krise za ruku, zatřásl jím a ukázal dolů. Viděl jsem na něm, že se mu taky ulevilo. (Nechtěl si připustit, že už začíná mít starost.)

Ušklíbl se s pocitem zadostiučinění. Z výšky dvou tisíc stop sestoupil na několik set a zakroužil nad úzkým proužkem země. Hledal přistávací dráhu a dával si pozor, aby v houstnoucích mracích neztratil ostrov z dohledu. Robin Krise ubezpečil, že na ostrově přistávací dráha je, ale ať jsme se dívali, jak jsme se dívali, žádnou jsme neviděli, jeden ani druhý. Teprve když Kris přeletěl úzký proužek ostrova dvakrát ve výšce sotva tří set stop, zahlédl jsem to, co jsem hledal, nezřetelnou rovnou čáru připomínající silnici, probíhající středem skalnaté země. Dráha byla šedo zelená, a to člověka mátl, nebyla betonová, jen z udusané hlíny zarostlé travou.

Kris dráhu zahlédl taky, zakroužil a přeletěl těsně nad dráhou po celé délce. Dívali jsme se oba pečlivě, ale žádnou překážku, žádné kamení nebo břevna jsme na dráze neviděli.

„Robin přísahal, že se tady přistát dá,“ ozval se Krisův hlas v mých sluchátkách. Zněl statečně, ale ne příliš přesvědčivě.

Pomyslel jsem si, že Robin jistě nebral v úvahu silný boční vítr. Bylo by zajímavé vědět, jestli Robin sám kdy na té dráze přistával. Robin nebyl letec. Já ostatně taky ne... Jenže já se aspoň vyznal v proudění vzduchu.

Kris bojoval oběma rukama, tělo napjaté, letěl na plný výkon, znovu obletěl ostrov, vystoupal výš a nakonec nalítával na dráhu z opačného konce. Boční vítr trval, ale z přijatelnějšího úhlu, trochu zepředu. Jak Kris bojoval s větrem, zapomněl vysunout podvozek. (Jeho cherokee ve White Walthamu měl podvozek pevný.) Když jsem mlčky ukázal na tři světla, která měla být správně zelená, na pět vteřin se opravdu vyděsil. Přečetl jsem si kdysi v nějaké letecké příručce, že tři zelená světla znamenají, že se vysunula všechna tři kolečka podvozku a že jsou zaklesnutá v poloze pro přistání.

„Páni,“ křičel Kris. „Já dočista zapomněl na všechny kontrolní kroky před přistáním! Dočista všechny!“

Rychle napravoval, co bylo třeba. „Odbrzdit, vysunout podvozek, obohatit směs, vrtule...“ Všechno stačil spravit, jen svoji sebedůvěru ne. „Připoutat se, zavřít a uzamknout, přepnout automatiku na ruční řízení..., stejně jsem automatiku ani nezapojil... Perry, drž se, jdu na to!“

Za daných podmínek přistál důstojně a chvályhodně, to jsem musel uznat. Zažil jsem mnohem drsnější

přistání s dopravními letadly profesionální linky.

„Odpusť,“ řekl, a to bylo u něho nezvyklé. Rozcvičoval křečovitě stažené prsty. „Sakra, já fakt zapomněl na přípravu na přistání.“ Tvářil se zdrceně. „Jak se mi to jen mohlo stát?“

„Jsme na zemi, přestaň bědovat. Co teď?“ zeptal jsem se.

„Hm...“ Nedokázal myslet na nic jiného než na své selhání a tvářil se nepřítomně.

Zkusil jsem to znovu: „Krisi, přece jsme přistáli bezpečně, ne? Jsme tady, bez úrazu.“

„Jo..., podíval ses na výškoměr?“

Ještě jsem to nestačil, ale rychle jsem to napravil. Ukazatel miliba-rů ještě stále udával 1002, ale hladina moře jako by byla mínus sto metrů. Kris nařídil jehlu ukazatele na nulu a tlak rázem klesl na 990 milibarů. Kris se na ten údaj díval jako hypnotizovaný.

„No co, nebudeme tu přece stát na konci dráhy celou věčnost,“ řekl jsem nakonec. „Co kdybychom se dali do díla? Nezapomeň na Odina.“

Okamžitě se vzpamatoval, vrátil se na zem a podíval se na mne, jako by moji poznámku považoval za zbytečnou a hloupou. Řekl: „Když jsme nalítávali, byly pod náma nějaký baráky, tys je neviděl? Připadá mi samozřejmé, že začneme tam.“

Otočil letadlo a pojížděl zpět až na opačný konec travnaté dráhy, končící na kraji malé úhledné vesnice, skládající se ze tří nebo čtyř dřevěných, bíle natřených domků, z několika nízkých přístřešků z vlnitého plechu, malého kostelíka s věžičkou a dvou masivně vyhlížejících betonových staveb nebo snad bunkrů.

„Robin říká, že ty houby najdeme v těch plechových halách,“ řekl Kris a seskočil na zem. „Uděláme nejlíp, když se tam půjdeme podívat.“

K našemu překvapení dveře nebyly zamčené. K našemu překvapení tu nebyli žádní lidé.

K našemu největšímu překvapení... tu nebyly žádné houby.

Vyfotoval jsem nepřítomné houby.

V plechových halách byly ve výši pasu police naplněné kompostem a dřevěnými pilinami. Věděl jsem, že se jednomu druhu hub skutečně v dubových dřevěných pilinách daří, že to je jejich přirozená půda.

Vzduch byl zatuchlý a dozníval v něm pach podhoubí. Nic z toho, co jsme viděli nebo čichali, však nestálo za námahu, spojenou s naší cestou.

Kris se potuloval po vesnici sám. Setkali jsme se nakonec v jedné z betonových staveb, abychom si porovnali poznámky.

Nikde žádné houby. Prostě „houby“.

„Ani jediná, ani prašivka,“ řekl Kris znechuceně. „Není tu dohromady nic.“

Domky byly neobydlené a nábytek, který jsme tam viděli, byl mizerný, na vyhození. V kostele jsme našli na zdech tmavší místa, odkud někdo odšrouboval tabulky. Zásobování vodou bylo zachováno, ne však ve vodovodním potrubí, ale v podzemní nádrži na dešťovou vodu, odkud se čerpala kbelíkem na provaze. V bytelné betonové stavbě bez oken, kde jsme stáli, bylo příjemně chladno. Usoudil jsem, že to tu kdysi sloužilo jako ubytovna. Byly tam čtyři kavalce bez matrací, a podle drátů čouhajících ze zdí tam kdysi bývalo i osvětlení.

„Je tu ještě jeden takový bunkr, řekl bych, že v něm býval agregát,“ řekl Kris.

Přikývl jsem. „Jo. U těch hub měli kdysi klimatizaci a docela slušný zavlažovací systém.“

„Odsud je všechno odstěhované, nic tu nezbylo,“ povzdychl si Kris. „Zbytečně ztrácíme čas.“

„Pojďme se ještě podívat k přístavišti,“ navrhl jsem. Sešli jsme dolů z kopce, po nedlážděné cestě z vyschlého bláta od vesnice k přístavišti z betonu a dřevěných břevien. Přístaviště bylo dostatečně dlouhé, mohla by v něm kotvit i větší dopravní či nákladní loď.

Nikde živá duše, nikde nic. Žádná lana, žádné řetězy, žádný jeřáb. Jako kdyby poslední loď všechno odvezla.

Z živých tvorů jsme viděli jen stovky tmavomodrých ptáků s hnědýma nohama, tisíce různých ještěrek nejrůznějších velikostí a zvolna se pohybující stádo krav. Krávy se pásly a nás si nevšímalý. Všechno jsem to vyfotoval, ale stejně mi nakonec nebylo jasné, co vlastně Robin chtěl, abychom viděli nebo zjistili. Od řešení té hádanky mne v tu chvíli ještě dělil celý světelný rok.

Přistáli jsme na Troxu v jedenáct čtrnáct a než jsme skončili náš neplodný průzkum, uplynuly dvě hodiny.

Nárazy větru za tu dobu podstatně zesílily. Pak už to nebyl vítr, ale vichr, vanoucí ze severu. Oběma nám to začalo dělat starost. Bylo nám jasné, že okrajové proudění Odina, proti směru hodinových ručiček, bude pohazovat nejen námi, lidskými bytostmi, ale brzy může ohrozit i malé letadlo. Ve vzduchu se letadlo o sebe postarat umí, ale na zemi by ho vichr mohl dočista rozmetat.

Dali jsme se v silícím větru do běhu. Kris se rychle vyšplhal na své místo a než nastartoval, provedl jen rychlou, zběžnou kontrolu. Pak ještě rychle prohlédl budíky, namířil přímo středem dráhy a přidal naplno.

Malé letadlo se otřásl odporem, ale vzneslo se do výšky při malé rychlosti tak prudce, že měl Kris co dělat, aby ho zkontroloval. Bojoval oběma rukama. Byla to sice naprosto nevhodná chvíle pro podobné myšlenky – ale vzpomněl jsem si v tu chvíli na lovce hurikánů, kteří v minulosti záhadně a beze stopy zmizeli. Už jsem si dovedl představit proč a jak.

Kris, celý zpocený, tlačil příď letadla dolů, takže letadlo stoupalo jako sokol. Za minutu jsme se ocitli ve výšce tří tisíc stop a ještě stále jsme stoupali. Ostrov Trox zmizel v mračnech kdesi za námi.

Vtom jsem si vzpomněl, že jak jsme utíkali, abychom co nejdříve nastoupili a odletěli, upustil jsem někde svůj fotoaparát. Tolik jsem si na těch snímcích dal záležet a teď z toho nebude nic! Znovu jsem prošel všechny kapsy a prohledal i zem kolem svého sedadla, ale aparát nikde.

Zasakroval jsem a přiznal se Krisovi.

„Vracet se nebudeme,“ řekl podrážděně. Jako by návrat vůbec přicházel v úvahu! Kris měl co dělat, aby letadlo udržel. Bylo na něm však vidět, jak je rád, že jsme zase ve vzduchu. S úlevou vytáhl z kapsy svůj šílený letový plán.

„Kurs nula osm nula, severovýchodně,“ křikl na mne a šmátral přitom kolem sebe, hledal sluchátka. Pak si přidržel mikrofon u úst. „Strefíme se do oka!“

„Okno je jinde, než bylo včera,“ křikl jsem na Krise, předal mu řízení a nasadil si taky sluchátka.

„To vím taky. Počítám s tím.“

S čím nepočítal a co v tu chvíli nevěděl žádný z nás, byl fakt, že Odin náhle a nečekaně změnil směr, jak je u hurikánů zvykem. Celá rotující masa v tu chvíli mířila přímo na západ a musela do čtyřadvaceti hodin zákonitě narazit na ostrov, který jsme právě opustili.

Na Troxu jsme si oba sundali záchranné vesty a odhodili je do kabiny. Došel jsem pro ně dozadu, protože Kris už byl mezitím víceméně pánem situace. Oblékl jsem si svoji vestu, vrátil se do pilotní kabiny a vnutil tvrdohlavému, vzpouzejícímu se Krisovi vestu jeho.

„Nevykoupeme se,“ tvrdil.

„Stejně...“

Neochotně si nechal oranžovou vestu navléci a dovolil mi, abych mu zavázal tkaničky kolem pasu.

Naše cesta k Odinovu oku nebyla ani promyšlená, ani uspořádaná. Kolem oken prolétávala mračna, houstla, tmavla, až kolem nás bylo skoro sto procent vlhkosti. Letěli jsme v prudkém dešti.

Kris měl sevřené rty a zamračené čelo, bylo vidět, že si dělá starosti, a měl taky proč. Zarputile však trval na tom, že to nevzdáme, ať se venku děje co se děje. Tvrdil, že letadlo je dostatečně pevně stavěné, aby vydrželo, a že pokud to chci vzdát, měl jsem to vzdát už v Newmarketu.

„To si povídáš sám pro sebe?“ zeptal jsem se. Jeden druhého jsme ve sluchátkách sotva slyšeli. „Jakou rychlostí letíme?“

Neodpověděl mi. Spočítal jsem si, že nás běsnící proudění větru stáčí ke straně a že v tu chvíli nejspíš kroužíme velkou rychlostí na okraji víru. Polohu jsem určitě nemohl, mapy mi nebyly nic platné. Důrazně jsem nutil Krise, aby obnovil naše spojení se světem a naladil rádio na nějakou rozumnou frekvenci. Kris zasmušile uposlechl, ale ulovil jen praskání, hvízdání a jen jediný lidský hlas, ženský, hovořící z velké dálky španělsky.

Vzkříšení rádia mne však povzbudilo k účelným úvahám. Přestože to s námi házelo a kolem nás bylo boží dopuštění, zapnul jsem oba Robinovy drahé přístroje. Nedbal jsem na Robinovy protesty, že ty přístroje měly sloužit jen k měření údajů v Odinově oku a ve stěně oka. Když se však podíval na dramaticky klesající hodnoty tlaku, zmlkl. Nechtěl věřit svým očím. Na ukazateli rádiového výškoměru klesly hodnoty z 990, při kterých jsme přistávali na Troxu, na 980, pak sedmdesát, šedesát, chvíli se zastavily na padesáti, aby klesly na 940.

Poletíme-li ve směru klesajícího tlaku, musíme se strefit do oka..., tlak je nejnižší právě v oku hurikánu.

Kris podlehl přesvědčivosti klesajících hodnot tlaku a zvolna stočil letadlo doleva, po větru.

Běžné výškoměry udávají hodnoty venkovního tlaku. Letci si své přístroje nastaví na tlak na hladině moře a podle odečteného tlakového rozdílu si pak spočítají výšku ve stopách. Rádiový výškoměr měřil naši výšku odrazem rádiové vlny od hladiny moře, jako radar. Bez toho přístroje bychom na tom byli opravdu zle, protože bychom nemohli zjistit tlak na klidné mořské hladině, i kdyby taková hladina existovala. Pokud sestoupíme příliš nízkou, narazíme na vlny. Škoda, že mne nikdo nevyškolil v používání těch přístrojů..., uměl jsem je jen zapnout a vypnout.

Milibary klesaly bláznivě rychle, od 940 na třicet pět... třicet... 924. To je příliš! Přístroj určitě měří chybně..., nebo jsem to špatně odečetl... ačkoli, svého času naměřili v tropické bouři osm set osmdesát. Ano, devět set dvacet čtyři je možné..., ale dvacet tři? Dvacet jedna? To je konec, moje teorie nás zničí... 920..., 919..., to je konec! Ráno na Kajmanech udávali, že tlak v oku je devět set třicet..., tlak přece

nemohl klesat tak rychle... Devět set devatenáct... a stále klesá! Zadíval jsem se na běžný výškoměr a v duchu rychle počítal. Byli jsme těsně nad hladinou moře..., to bylo nebezpečné. Křikl jsem naléhavě na Krise: „Jsme těsně nad vodou, nechod' dolů, musíš nahoru! Nahoru!“

Kris byl výborný pilot při výletech na oběd do Newmarketu, ani on, ani já jsme však svým uměním a vědomostmi nestačili na hurikán. Kris, s přísně sevřenými rty, mírně stočil letadlo doleva při 919 milibarech, šel nepatrně dolů..., níž..., pak vyrovnal a já zadržel dech.

Při 918 milibarech jsme náhle prorazili mraky a octli se na slunci!

Vyšlo nám to! Strefili jsme se do oka! Dokázali jsme to! Byli jsme v samém srdci Odina. Byl to náš výstup na Everest, vyvrcholení našeho života, cosi, co už nikdy v životě nezažijeme! Proletět okem hurikánu... Teprve v tu chvíli jsem poznal, jak velice jsem po tom toužil.

Drželi jsme se na devíti stech osmnácti milibarech a pod námi vyrůstaly vlny jako velehory, nedosáhly na nás však, nestáhly nás z našeho zázračného světa.

Kris měl slzy na tvářích a já asi taky.

V onom zázračném okamžiku zjevení a naplnění jsem cítil obrovskou vděčnost k Robinovi Darcymu, beze všech výhrad. Co na tom, že mu nedůvěřuju, že mu nevěřím ani pozdrav, co na tom, že svedl Krise ke lži a zatajování, co na tom, že nás výlet na Trox zavedl do velkého nebezpečí, nebýt Robinových peněz, Robinova letadla, Robinových přístrojů, jeho nadšení, možná nebýt jeho podivných, ne-li protizákonných cílů, byli bychom na pevné zemi a sledovali Odinův postup z dálky, na televizní obrazovce. Nikdy bychom nemohli říct, jak to říká babička: „Byli jsme tam, viděli jsme to.“

Podle údajů rychloměru jsme letěli tak, že nám zbývaly sotva tři minuty letu v klidu a slunci, než narazíme na protější stěnu oka hurikánu. Kris došel ke stejnému závěru a okamžitě začal kroužit, abychom se v oku udrželi a zvykli si na ně.

Pod námi – sotva dvě stě stop, padesát, šedesát metrů – bylo moře modré od neuvěřitelně zářivého slunce nad námi. Ozařovalo naše letadlo a vrhalo ostré stíny na naše tváře. Vysoko nad námi se v oku vznášely lehké závoje mraků, mezi kterými probleskovalo modré nebe. Kris kroužil a zvolna stoupal, až jsme se dostali do výšky asi půl druhého kilometru nad hladinu moře. Sžili jsme se s neskutečnou skutečností. Věděli jsme, že ten zážitek nikdy nezapomeneme. Byli jsme v oku zcela sami. Dole modré moře, nahoře modré nebe. Nikdo s námi let uprostřed víru nesdílel.

„Amfiteátr,“ vydechl Kris blaženě.

Přikývl jsem. Oko bylo nahoře širší a dolů, k moři, se zužovalo jako amfiteátr.

Kolem zóny klidu ve středu hurikánu vířící masy mraků jako by byly zcela neprůchodné. Bylo krásné prorazit do oka, ale teď se z něj musíme dostat ven, domů. Kris znovu vytáhl výpočty, i když sám musel uznat, že čtvrtý údaj dávno neplatí.

„Hele... spočítej to,“ řekl. „Ty to umíš.“

Vůbec jsme se nepokusili o obvyklý postup profesionálních lovců hurikánů – o tři průlety okem ve výši deseti tisíc stop.

Bylo jen na nás, jak z toho ven.

Spočítal jsem si na kalkulačce, že poletíme-li na sever, mohli bychom s velkým štěstím přistát na Kajmanech, s menším na Jamajce, při nejhorším na Kubě. Ostatně, půjde-li všechno dobře, obnoví se rádiové spojení a někdo nás někam navede. Trapné, ale pořád lepší, než se vykoupat.

Druhý nápor hurikánu přichází na pevnině poté, co přejde oko a všichni si myslí, že už bude klid. Druhý nápor útočí neúprosně od jihozápadu, zničující silou, jako kamenná stěna. Druhý nápor ničí vše, co přežilo první.

Druhý nápor hurikánu pátého stupně řve a burácí a pohybuje se neuvěřitelnou rychlostí. Druhý nápor vždy přináší obrovské masy deště, je zničující, odplavuje mosty a domovy... Abychom se dostali domů, na Kajmany, musíme tou běsnící bouří proletět.

„Odečti výšku,“ řekl Kris ostře. V očích měl strach. Vyšlo mi, že tlak klesá o jeden milibar na každých sto stop, už mi to prostě moc nemyslelo. Házelo to s námi tak bláznivě, že jsme se nedokázali soustředit.

Svět kolem nás šílel.

Kris zamířil na východ při osmi tisících stop na výškoměru. Mířil k pevnině. I když oba motory pracovaly na plný výkon, oba jsme tušili, že jsme těžko mohli odhadnout, nakolik nás rotující síla vychýlila z kursu.

Nemohli jsme tušit, kam vlastně letíme, jestli vůbec směřujeme tam, kam chceme.

Kolem nás vířily mraky a déšť. Nic jsme neviděli, nedokázali jsme odhadnout, jak postupujeme. Kris se přestával snažit. Jako kdyby přestal myslet.

Několik minut jsem si byl jistý, že na to nestačíme ani my, ani naše letadlo. Při vzpomínce na babiččinu předtuchu mi naskakovala husí kůže. Kris očividně ztrácel nervy. Nepřestával opakovat nouzové volání do

mikrofonu: „Mayday! Mayday! Mayday!“ Nikdo jeho volání neslyšel.

V tu chvíli jsme ještě měli šanci se z toho dostat, kdyby se nám podařilo udržet kurs na sever a všechno šlo, jak jít má. Jak se však stává, všechno nešlo podle předpisu a během jediné vteřiny nás postihla katastrofa a my se ocitli v pekle ovládaném demony.

Vynechal pravý motor.

Letadlo bylo okamžitě naprosto neovladatelné, naklonilo se ke straně, zarotovalo, trhlo sebou nosem vzhůru, pak se zase sklonilo dolů. Kris křičel: „Stočit na druhou stranu, knipl dopředu, naplno na druhou stranu.“ Šlápl jsem na to levou nohou plnou silou. Blesklo mi hlavou, že „stočit na druhou stranu, knipl dopředu“ je návod, jak dostat z vývrtky jednomotorové letadlo. Neměl jsem ovšem sebemenší tušení, co to udělá se zdivočelým, rozhozeným dvoumotorovým letadlem, jestli bude hůř nebo líp. Zkusil jsem to znovu s rádiem v naději, že někdo Krise uslyší. My slyšeli jen velmi vzdálenou španělštinu.

Ztráceli jsme orientaci v čase i v prostoru, nedokázali jsme myslet na víc než jednu věc. Já se soustředil na naši jedinou útěchu, na to, že máme na palubě, vzadu v kabině pro cestující, nafukovací člun. Protože letadla plavat neumějí, bylo jasné, že člun potřebujeme.

Otáčel jsem se a šmátral rukama v potácející se prostora, až jsem balík s člunem nahmátl. Pevně jsem ho držel a snažil se kormidlovat, i když to bylo k ničemu. Kris se držel kniplu, jestli dobře nebo špatně nevím, a nepřestával opakovat: „Mayday, mayday..., knipl dopředu, směrovka proti..., mayday... mayday...“ Pak řekl zoufale: „Mírím zpátky na Trox, vrátím se na Trox.“

Brebentil marně a nesouvisle, ale přece jen to vyhazující, splašené, nezvládnutelné letadlo trochu srovnal, i když nedokázal zamezit dalšímu prudkému klesání asi z osmi tisíc stop. Teprve když jsem na něj zařval „skoč!“ došlo mu, že s jedním vyřazeným a druhým přehřátým motorem nemáme naději, musíme prohrát. Viděl vzdouvající se vlny pod námi a ještě stále by trval na tom, že se nevzdá..., ale vlny už nám stříkaly na kabinu.

Dostal strach, zakřičel a ztuhlými prsty rychle přehodil páčky a stočil letadlo nosem vzhůru. Levý motor ještě stále běžel na plné obrátky. Podařilo se nám naplocho dopadnout na děsivě rychlou, vzedmutou vlnu. Po prvním nárazu na vodu piper znovu vyskočil do vzduchu a do strany. Pak zamířil nosem dolů. Druhý náraz na hladinu byl podstatně tvrdší a prudší a já si v tom krajním okamžiku zcela nesmyslně vybavil, jak nás kdysi dávno učili, z čeho se mají vyrábět bezpečnostní pásy, aby dokázaly pružit a ztlumit kinetickou energii cestujícího při nárazu. Jak se naše letadlo zabodlo do téměř kolmé stěny další běsnící vlny, pásy vykonaly své a s námi to patřičně trhlo.

V okamžiku nárazu jsem nohou vykopl zadní dvířka a s Člunem v náručí skočil. Držel jsem naši naději pevně a zatáhl za provázek, kterým se nafukuje. Člun se nafoukl ve zlomku vteřiny, překvapivě rychle, a vyšklubl se mi z rukou. Stačil jsem se jen chytit provazu, připevněného kolem celého člunu právě proto, aby se ho lidé mohli přidržovat. Chvilí jsem se úspěšně držel, ale běsnící bouře mě snadno přeprala, zesměšnila mne. Uvědomil jsem si zoufale, že člun neudržím, než se Kris odpoutá a vyskočí, než opustí potápějící se loď. Objevil se však vzápětí v předních dvířkách a šťastně skočil na křídlo. Z křídla spadl do nafouknutého člunu, který se mi právě v tu chvíli vyrval z ruky. Vítr a vlny okamžitě bachratý, lehký člun odnesly daleko od letadla. Jen na okamžik jsem ještě zahlédl Krisovu zděšenou tvář. Díval se za mnou. Pak nás vítr a masy vody od sebe oddělily. Z letadla jsem už zahlédl jen nakloněné, mizející křídlo, jak se potápí. Zmizelo navěky.

Aniž bych si dělal velké naděje, zatáhl jsem za tkaničky své záchranné vesty, mé jediné zbývající naděje na přežití. Ejhle, vesta se přesně podle předpisů nafoukla. Slabá, přeslabá nitka naděje a bezpečí. Boty mi spadly. Rozepnul jsem si kalhoty a nechal je odplavat. Měl jsem na sobě jen spodky, košili (bývala bílá) a oranžovou, fluoreskující záchrannou vestu. Karibské moře si se mnou pohrávalo jak chtělo, ale voda byla teplá, smrt podchlazením mi nehrozila. Vybavovaly se mi útěšné historky o námořnících, kteří v moři přežili řadu dní, než je našli a vylovili. Raději nemyslet na to, že se nemuseli rvát s olbřimi vlnami vzdutými hurikánem.

Bylo světlo, byl den. Hodinky se mi zastavily ve čtvrt na tři, když jsme spadli do vody. Doma jsem měl vodotěsné hodinky na plavání, ale já pitomec jsem si je nevzal. Hloupé myšlenky, k ničemu. V moři čas neznamenal pranic.

Ačkoli..., jestli se s Krisem na Kajmanech neobjevíme, Robin Darcy za námi určitě vyše záchrannou výpravu. Krisův oranžový nafukovací člun musí být vidět z dálky, a moje oranžová vesta, přestože je to jen nepatrná tečka v moři, je taky výrazná. Raději jsem nemyslel na skutečnost, že běsnící moře a zuřivý vítr zadrží všechny helikoptéry, které by mohly pátrat po oranžových člunech a vestách, na zemi v bezpečí. Hurikán Odin se pohyboval pomalu, ale i pomalý hurikán se dřív či později vzdálí. Šlo o to vydržet. Pak mne někdo musí uvidět, a to co možná někde, kde se přes Karibik pravidelně létá.

Myslelo mi to pomalu a nevesele. Napadlo mě kupříkladu, že Karibik je hodně velké moře. Pak mě napadlo, že sice umím krásně surfovat, vozit se po vlnách, ale že za prvé nemám po ruce prkno, a za druhé nikdo by na takových obrovitých vlnách v tropické bouři surfovat nedokázal, to prostě nešlo. V hlavě se mi to motalo a k ničemu rozumnému jsem nedospěl. Snažil jsem se jen udržet hlavu nad vodou. Naštěstí měla moje záchranná vesta velký vzduť límec, který mi držel bradu vzhůru, takže i když mne uchvátila a zaplavila vlna velká jako hora, vesta mne udržela hlavou na hladině jako plovoucí korek. Polykal jsem slanou vodu a lapal bolestně po vzduchu. Snažil jsem se donekonečna držet vzpříma, s hlavou vzhůru, ale vítr mi stále stříkal vodu do úst, sotva jsem stačil dýchat. Uplynulo zničující odpoledne. Setmelo se, přišla noc. V neúprosných vlnách, pádících, bušících do člověka, jsem ztrácel cit a vůli. Přál jsem si záchranu nebo zapomnění.  
Člověk může začít blouznit.  
Může se utopit.

5

Celou věčnost poté, co mně myšlenky dočista vynechaly a zjevovaly se mi jen útržkovité vidiny babičky plovoucí ve stříbrném hávu na vlnách, dlouho poté, co se mi zjevil Kris držící se za ruku s Robinem, který na mne mával, ať připlavu blíž, že mne zastřelí, dlouho poté, co se zjevení rozplynulo v běsnící nelidské neúprosnosti Odinově, kdy mi v srdci ještě přetrvával pud sebezáchovy a snažil se udržet činnost mého mozkového kmene, dlouho poté mne vynesla do výše obrovitá vlna a mrštila mnou jako hadrovým panákem na jakýsi čnicí vrcholek.  
Nebyl to vrchol vlny... Byla to skála.

Nestačil jsem pocítit úlevu, ztratil jsem vědomí. Náraz mne omráčil.

O hodnou chvíli později jsem pochopil, že za dar života vděčím skalní stěně, tvořící konec opuštěného přístaviště, u kterého kdysi lodi vykládaly vše, co je k životu nezbytné, pro obyvatele ostrova Trox.

Přistál jsem na skále mezi pahýly keřů a mezi nálety mladých kříčků vyrůstajících ze spár a plošin.

Udržovaly mne na nerovném, drsném skalním povrchu, byl jsem mezi nimi zaklíněný.

Zvolna se mi vracelo vědomí. Zprvu se mi zdálo zcela logické... a po delší úvaze zcela nelogické a neskutečné..., že vím, kde jsem.

Věděl jsem, kde jsem, ale nedodalo mi to sílu ani odhodlání. Nepatrně jsem se pootočil a rozhlédl se po přístavišti. Zjistil jsem, že dobrá polovina pevné stavby ze silných kmenů zakotvených v betonu zmizela, bouře ji rozmetala, jako by byla z papíru.

Vědomí se mi znovu zakalilo. Ve stavu krajního vyčerpání jsem byl zpola ve snách, zpola omráčený a v hlavě se mi mlhavě honily jen stíny nočních můr.

O několik století později jsem zaznamenal, že od okamžiku, kdy jsem poprvé rozevřel od soli oteklá víčka, nepřestalo pršet. Prudký liják ze mne smyl sůl. Kůži jsem měl zvrásněnou po dlouhém pobytu ve vodě.

Voda, voda, všude byla voda, vše bylo mokré, a já se neměl čeho napít. Jako námořníkům za dávných časů mi sůl přivodila bodavou, pálivou žízeň.

Děšť... Otevřel jsem hladově ústa. Voda mi zaplavila hrdlo a oživila mozek. Uvědomil jsem si konečně, že babička neplave na moři ve stříbrném hávu a že pistole Robina Darcyho zůstala na Sand Dollar Beach, aby s ní Robin mohl strašit možné vetřelce.

Byl jsem slabý jako moucha, a slabost mne nutila k nehybnosti. Byl jsem však v polovině skalní stěny, zaklíněný mezi kořeny, které vytrvalý liják postupně uvolňoval. Jako na povel se několik kořenů vytrhlo ze svého zakotvení ve skále a já nezadržitelně sklouzl dolů. Přistál jsem na tvrdém povrchu přístaviště celý poškrábaný.

Rozkotaný přístav naštěstí kdysi zbudovali pro velké nákladní lodi a přístavní hráz byla dostatečně vysoká, voda se vařila hluboko pod ní. Divoké hnědé vlny se hnaly po celé její délce, ale jen málokterá dosáhla až nad její hranu, aby ji těžkým jazykem hladově olízla, jako by chtěla něco odnést s sebou. Síla a mohutnost vln, které mne na ostrov vynesly, se však mezitím zmenšily na dobrou polovinu. Moře, rozbouřené tak, jak bylo v tu chvíli, s sebou nemohlo odnést polovinu pevně stavěného přístavu.

Ležel jsem v dešti a vzpomínal na Krise a na Odinovo oko. Celý den mi připadal neskutečný.

Celý den... Bylo šero..., nebyla však noc..., když jsem byl na pokraji záhuby utopením, byla tma, byla noc.

Bylo to včera..., uvědomil jsem si s úžasem. Byli jsme tu s Krisem včera... a já strávil celou noc v černém moři. Zahlédl jsem skálu, na kterou mne vlny mrštily, jen díky tomu, že se náš unavený starý svět v tu chvíli dopracoval k šedému ránu.

Znovu jsem se rozhlédl po pobořeném přístavu. Včera nebyl tak rozbitý..., vlastně nebyl vůbec rozbitý.



Pochopil jsem, že po našem odletu zasáhl Odin ostrov svou nejběsílejší silou. Na víc jsem se nezmohl. No nic, sliboval jsem si, za chvíli se vydám do vesnice. Za chvíli. Za chvíli se vrátím do života. Nikdy předtím jsem se necítil tak slabý.

Najednou přestalo pršet, jako by mne příroda chtěla povzbudit.

Něčím musím začít. Pokoušel jsem se rozvázat tkaničky záchranné vesty, ale zpočátku se mi dařilo jen uzle ještě víc zamotat. Rozvázat je vyžadovalo obrovské úsilí a trvalo věčnost. Bolely mne ruce i paže. Hloupé a nepříjemné.

Stále mi chyběl pojem času. Ve dne je světlo, v noci je tma.

Když se znovu začalo šepet, posbíral jsem síly a pracně se postavil. Bosky a pomalu jsem se ploužil od moře nahoru do vesnice ležící asi dvě stě stop, tedy necelých sto metrů nad mořem. Při obyčejné bouři moře ani vítr vesnici v takové výši smést s povrchu zemského nedokážou, ale hurikán nezná žádné zábrany. Vesnice, jak jsme ji poznali včera, domky, kostelík a přístřešky..., vše bylo rozmetané vnivět. Zůstal jsem jako solný sloup, zplihlou vestu v ruce.

Po domcích zbyly jen betonové čtverce základů. Po střechách nezbylo ani stopy a z prkenných stěn zbyly jen trosky rozházené po okolí spolu s troskami okenních rámců. Sklo nikde. Nádrže na vodu byly plné úlomků a bahna. Vědro nikde.

Střecha kostela zmizela a věž a dvě stěny byly pobořené. Přístřešky na pěstování hub taky zmizely, zbyly po nich jen nezřetelné obrysy na zemi.

Přežily jen dvě budovy, oba domky se silnými betonovými stěnami, ale i na těch bylo vidět stopy po nárazech rozmetaných trosek.

Po vesnici se mi bosky šlo ještě hůř, než po cestě do kopce. Neměl jsem ani ponožky, taky mi uplavaly.

Našlapoval jsem opatrně, až jsem se dostal k prvnímu betonovému domku, kde jsme předtím našli palandy. Vešel jsem.

Dveřní otvor zel, dveře chyběly. Za tlustými zdmi byla tma a mně chvíli trvalo, než jsem se rozkoukal.

Když jsem si prohlédl spoušť uvnitř domku, došlo mi, že dveře byly přímo proti větru.

V místnosti bylo dříví, nikoli dřevo tvořící úhledná lůžka. Silná, bytelná prkna očividně za bouře tloukla do zdí jako kladiva. Když jsem si prohlédl jizvy po těch ranách, oťrásl jsem se a děkoval osudu. Mohlo se stát... Kris a já jsme klidně mohli uvěřit, že v domku najdeme bezpečný úkryt, kdyby nás bouře na ostrově zastihla.

Úkryt. Uvědomil jsem si, že střechu z betonového domku bouře neodnesla, na rozdíl od všech ostatních budov, leda snad s výjimkou druhého betonového stavení. Rozházená prkna i podlaha byly víceméně suché. Venku nepršelo, ale rychle se pod mračným nebem stmívalo.

Než se úplně setmí, nikdo se už na ostrově neukáže, nikdo nemůže v oslepujícím lijáku malý Trox najít.

Smiř se s tím, řekl jsem si unaveně, dřív než za dvanáct hodin nikdo nepřiletí.

Musíš věřit, že pak ano.

Někdo určitě přiletí.

Dokud ještě bylo trochu světlo, sesbíral jsem několik prken a seskládal je vedle sebe na nehostinnou betonovou podlahu. Pod hlavu jsem si dal nafukovací límec vesty... Nemohl jsem zaboha usnout.

Žízeň jsem až na další uhasil, ale žaludek se mi kroutil hladem. Od grilované večere u Fordů jsem nesnědl ani sousto. Před honbou za Odinem jsem neměl na snídani chuť. Představou sladkého pečiva, které prodávali na letišti, se mi sbíhaly sliny a jako bych cítil, jak takové pečivo voní. No nic, řekl jsem si, ráno si najdu něco k jídlu a k pití. Hledat jídlo potmě a bosý by nebylo to pravé.

Ještě že na ostrově bylo teplo! Kdyby se znovu dalo do deště, budu v suchu. Všechny hurikány, a zvláště takové jako Odin, jsou zcela nevypočitatelné, ale aby se otočily o sto osmdesát stupňů a vracely se po svých vlastních stopách..., to se opravdu nestává. Aby dvakrát uhodilo do stejného místa, bylo tak nepravděpodobné, že nestálo za to se s tím trápit.

Zavřel jsem oči. Po dlouhém dni, kdy mi to myslelo pomalu, jako by se mi myšlenky rozběhly na plný výkon a vteřinu po vteřině mi přehrávaly všechno, co se stalo, než jsem se ocitl ve své současné neveselé situaci. Stále mne však strašil hustý les nejasných otázek, na které jsem marně hledal odpověď. Proč by kdo pěstoval houby na malém ostrově kdesi v Karibiku? Proč vyslali dva meteorology, aby proletěli hurikánem a cestou se podívali, jak se daří houbám? Robin Darcy určitě nekoupil letadlo jen proto...

Ostatně, kupoval ho pro Nickyho, ne pro Odina.

Někdo se v té záhadě určitě vyzná. Robin určitě ví, o co jde, to se nabízí.

Hodnou dobu jsem myslel na Krise v oranžovém nafukovacím člunu. Viděl jsem v duchu jeho vyděšený obličej..., jak se na mne dívá, než ho běsnící živly odnesly pryč. Pokud se mu zdařilo se ve člunu udržet, letěl po vlnách rychleji než závodní speedboat. Z instrukční knížky jsem si pamatoval, že v člunu měla být

dvě pádla a kormidlo (udělal jsem chybu, že jsem do člunu neskočil). Klidné moře, na kterém by člověku kormidlo a pádla byla užitečná, hned tak nebude.

Raději jsem nemyslel na možnost, že by větrný vír člun vyzvedl do výšky a unesl s sebou. Bránil jsem se představě, jak člun dělá po rozbouřených vlnách kotrmelce tak dlouho, až z něj Kris vypadne a nestřetne se s žádným ostrovem, na kterém by bezpečně přistál.

Neklidně jsem se na svém prkenném loži vrtěl, až dlouho před svítáním jsem to vzdal a šel si sednout ven, zády ke stěně stavení. Nad hlavou mi překvapivě zářily hvězdy.

Hurikán byl pryč. Noc byla jasná a klidná. O strašlivé nespoutané přírodní síle, o bouři, která včera smetla z ostrova malou osadu, vypovídaly jen vlny narážející v dálce s hukotem a hlasitým šuměním na pobožené přístaviště.

Hlad mne vyhnal ven hned s rozedněním, když jsem viděl, kam šlápnout. Věděl jsem, že všechny police a příborníky jsou prázdné a bylo mi jasné, že z nich stejně nejspíš nic nezbylo. Ostrované se z Troxu odstěhovali se vším, co k životu patří. Marně jsem hledal nějakou nádobu na vodu. Nakonec mi nezbylo, než vysát vodu po troškách z každé malé prohlubně, kde se po dešti uchovala. K jídlu jsem nenašel nic, leda zablácenou trávu.

Zamířil jsem k druhému betonovému domku, k tomu, kde jsme předtím s Krisem nenašli vůbec nic.

Našlapoval jsem opatrně. V domku jsem se s úžasem rozhlížel po spoušti, způsobené větrem.

Za prvé – betonové bloky stěn byly obnažené, povrchní vrstva se odloupla. Oba betonové domky vypadaly sice z pohledu zvenčí stejně, ale uvnitř byly vybavené rozdílně. Stavení, ve kterém jsem strávil noc, bylo uvnitř omítnuté, ve druhém byly na betonových zdech připevněny prefabrikované panely, imitující omítku. Několik panelů se odtrhlo a zůstaly z nich jen roztřepené úlomky.

Čekal jsem, že uvidím spoušť, proto mi chvíli trvalo, než jsem si povšiml, že se obnažené zdi různě liší.

Jeden z panelů, na zdi visící jen cípkem, částečně zakrýval jakási dvířka ve stěně.

Šel jsem se podívat blíž. Zjistil jsem, že na dvířkách je zámek na číselnou kombinaci. Dvířka sejfu.

Soudě podle důslednosti, s jakou někdejší obyvatelé před odchodem ostrov vyklidili, jsem předpokládal, že sejf bude stejně prázdný jako všechno ostatní. Snažil jsem se otevřít dvířka. Když bouře zničila a rozvolnila všechno, mohla pohnout i zámkem... Ne, tuhle zábranu hurikán nepřekonal. Vzdal jsem to a vydal se na další pouť. Hledal jsem něco k jídlu.

Velcí ptáci s hnědýma nohama vypadali velmi lákavě, ale bosý jsem je dohonit nemohl, a stejně jsem neměl oheň a nedospěl ještě do tak krajní situace, abych byl ochoten pojídat syrové ptáky. Možná by se mi podařilo chytit některou z větších ještěrek, pohybovaly se dost pomalu... Představa, že bych je taky musel jíst syrové, mne odradila.

Kde jsou krávy?

Z krav se dojí mléko a mléko je výživné. Před dvěma dny tu přece bylo celé velké stádo, volně se tu páslo, ve stádu jsou určitě telata a telata potřebují mléko...

Pokud to všechna dobytčata nespláchno do moře a pokud se mi podaří přemluvit krávu, aby mi postála a nechala se podojit, pokud najdu něco, z čeho se dá pít, budu mít po hlavní starosti.

Problém: stádo nebylo nikde v dohledu.

Ostrov byl dlouhý asi půldruhého kilometru. Vesnice byla na jednom konci a travou zarostlá přistávací dráha se táhla od vesnice až na odlehlý konec ostrova. Opatrně jsem došel na začátek dráhy, ze které jsme tak narychlo odstartovali, ale ať jsem se díval jak jsem se díval, žádnou krávu jsem neviděl, žádný kravský ocas nezasvištěl.

Zato jsem však našel ke své nemalé radosti svůj ztracený fotoaparát, který jsem před odletem upustil. Po krátkém zamyšlení mne radost přešla. Aparát sice byl údajně vodotěsný a byl v koženém pouzdře, ale našel jsem ho utopený hluboko v blátě, jako bych ho tam zašlápl, když mi upadl. Smutně jsem fotoaparát vydoloval a nesl si ho napůl zamotaný do tkaniček od záchranné vesty.

Nejdůležitější byl v tu chvíli hlad, přehlušil všechno ostatní. Vydal jsem se po kraji dráhy a pak dolů po kamenném srázu svažujícím se k rozbouřenému moři. Bylo tam dost místa pro stádo krav, ale krávy nikde. Vrátil jsem se na dráhu a přešel na druhou stranu. Cestou jsem si uvědomil, že vybudovat i tak jednoduchou dráhu nebylo nijak snadné, byla dostatečně dlouhá a široká, mohla na ní přistávat i běžná dopravní letadla, nejen malé dvoumotorové hračky.

Na opačné straně dráhy se rozprostírala skalnatá rovina, místy po hurikánu zničená. Na zemi ležely vyvrácené palmy, s kořeny čnějícími bezmocně k nebi, koruny zablácené a povadlé. Palmy... Kokosové ořechy... Přestal jsem myslet na krávy a soustředil se na kokos. Slezl jsem o kus níž, nad moře, a cestou jsem se pěkně odřel. Než jsem našel kokosy, narazil jsem na krávy. Všechny ležely pohromadě, tvořily velkou, tmavou hromadu, břicha na zemi. Malá skalní stěna je chránila před živly. Jistě jim taky pomohla

vlastní váha.

Když jsem se přiblížil, některá z dobytčat nadzvedla hlavu, některá se dokonce postavila. V tu chvíli jsem si povšiml, že ve stádu jsou i býci. Ptal jsem se, jestli to s tím dojením byl opravdu dobrý nápad.

Tři z býků patřili k mohutnému indickému skotu, tuším se mu říká bráhmanský, dva byli plaví charollaisové, čtyři hnědočervení a bílí herefordi. Čtyři další byli kaštanově hnědí, ale jak se těm říká, na to luz moje sporé zemědělské vědomosti nestačily. Poznal jsem však, že ftam jsou taky černobílí frísové. Pánové usoudili, že nepřicházím se zlými úmysly, a přestali se lo mne zajímat. Klidně, smířlivě otočili hlavy a zase si lehli.

Matně jsem si pamatoval, že fríské plemeno je hlavně mléčné. I Opatrně, pracně jsem velké stádo obešel, až jsem dospěl k velké, mírumilovně vyhlízející fríské krávě, vedle které spokojeně leželo nakojené tele. Nikdy předtím jsem krávu nedojil, ale sotva jsem se velkého zvířete dotkl, kráva vstala a zle se na mne velkýma očima zadívala.

Nemít tak strašlivý hlad, v tu chvíli bych to vzdal, zvlášť když kráva zdvihla hlavu a hlasitě zabučela a všechna ostatní dobytčata jako na pokyn vstala.

Jediná „nádoba“, kterou jsem měl po ruce, bylo od bahna zašpiněné, mokré kožené pouzdro na fotoaparát.

Klekl jsem si vedle fríské dámy na zem. Překvapeně se na mne ohlédla. Nejspíš se jí zdálo divné, že chci její mléko na mytí. Dělal jsem, co jsem mohl, něco jsem přece jen vydolil, třikrát pouzdro vypláchl a vytřel, počtvrté už obsah vypadal bělejší, čistší, zdál se skoro pitný.

Po šestém nadojení do pouzdra jsem trochu upil. Mléko bylo zpěněné, teplé a syté a jen nepatrně chutnalo blátem. Napil jsem se znovu a znovu, s větší chutí. Desátou dávku jsem z pouzdra vypil do poslední kapky. Pak krávě došla trpělivost, švihla mi ocasem před nosem a důstojně, nekompromisně odkráčela.

S klidnějším žaludkem jsem se vrátil do rozbořené vesnice a v jedné ze zabahněných nádrží na vodu jsem pouzdro na aparát důkladně vypláchl. Cípem košile jsem pak otřel oschlé bláto z přístroje. Když jsem potřetí stiskl spoušť, dokonce začala fungovat, a nejen to, slyšel jsem, jak se převínil film.

Vyfotografoval jsem dvakrát rozbořenou vesnici. Asi bych vyfotografoval i ty krávy, ale z šestatřiceti snímků na filmu už mi zbývalo málo, a krávy jsou krávy, ať se pasou kdekoli. Krávy jsou stejně nezajímavé jako houby.

Do Karibiku se vrátilo slunce.

Podle jeho polohy jsem odhadl, kdy je poledne. Nikdo se do té doby neukázal.

Od našeho odletu z Kajmanů uplynuly dva dni. Jistě mne i Krise postrádají, někdo určitě přiletí.

Někdo určitě přiletí.

Abych nějak zabil čas, vydal jsem se znovu do druhého betonového domku a bavil se strháváním krycích panelů ze zdi. Obnažená bezpečnostní schránka byla kovová, šedá, asi dvakrát něco přes půl metru veliká, zapuštěná do zdi asi ve výši půldruhého metru. Zamračil jsem se. Nebýt hurikánu, nikdo by ten sejf nenašel. No co, to je běžné, lidé své úkryty ukrývají.

Znovu jsem se pokusil sejf otevřít, ale hurikánuvzdorný zámek měkkým rukám meteorologa snadno odolal.

Sejf se otevíral kovovou pákou, ale ta poslouchala jen elektronické pokyny číselníku, na kterém byla jak čísla, tak písmena, jako u telefonu. Na to, že sloužil pěstitelům hub, měl sejf hodně složitý zámek. Další záhada, další otázky, na které těžko najít odpověď.

Povzdechl jsem si a vyšel ven. Krávy mezitím zaplavily to, co zbylo z vesnice, a s nechutí se odvracely od zabahněných nádrží na vodu. Kdyby se hodně naklonily, mohly na vodu dosáhnout, ale žízeň je k tomu zatím nenutila.

Zvláštní, pomyslel jsem si, že krávy zůstávají pomíchané a nerozdělují se podle plemen. Fríské kusy stály pohromadě s posvátnými kravami indickými a s herefordy a na kraji stáda jsem zahlédl i tmavé aberdeenské angusy.

Zvláštní, co se člověku občas vybaví, jen tak. Však taky babička vždy tvrdila, že si v hlavě ponechávám prostor pro náhodné, nesouvislé myšlenky.

Když mi bylo asi osm, měl jsem kamaráda, který se jmenoval Angus a měl velké, odstálé boltce. Lidé si z něj dělali legraci a říkali mu Aberdeene, protože jeho uši opravdu připomínaly kravské toho druhu skotu. Probrečel tehdy hodně času a upadl do hlubokých depresí, až jeho rodičům nezbývalo nic jiného, než vzít ho k plastickému chirurgovi. Pak si z něj děti pro změnu dělaly legraci, že „má přišpendlené uši“. Brečel zase. Babička tehdy mému smutnému kamarádovi řekla, ať je rád, že vůbec má uši, že to je lepší než být hluchý.

Zvláštní, že na ušatého Anguse vzpomínám na ostrově Trox. Vidět mě babička, asi by mi řekla, že sice mám k nasycení jen mléko, jsem bosý, na pustém ostrově, ale jsem živý!

Vrátil jsem se do druhého bunkru a bez zaváhání vyťukal na elektronickém číselníku bezpečnostní schránky ANGUS v číslech –26487.

Nestalo se nic. Nic neklaplo, nic povzbudivého se neozvalo. Ušatý Angus zámek otevřít nedokázal, taky proč by.

Z nedostatku jiné činnosti jsem přešel přes prostranství někdejšího náměstí a podíval se do domku, ve kterém jsem strávil část noci.

K čemu potřebovali při pěstování hub betonové budovy připomínající nedobytné bunkry? Stěny silné skoro půldruhého metru a hurikánuvzdornou střechu? Jednoduchá odpověď – k pěstování hub jistě ne. Meteorologové nebo seismologové by to potřebovat mohli. Přístroje a záznamy zmizely se vším ostatním, když se ostrov vylidnil. Uvažoval jsem. Pro seismografická měření by budova musela být nadmíru stabilní, aby přístroje mohly zachytit vzdálené otřesy země.

To ovšem znamená, že betonová podlaha je určitě aspoň tak silná, jako stěny bunkrů.

Vyšel jsem ven, zadíval se na bezmračné modré nebe a naslouchal nekonečnému šumění moře. Kál jsem si slyšet motor záchranného letadla, ale po letadle ani vidu, ani slechu.

Evelyn se patrně sluní na Sand Dollar Beach. Možná si vzpomene, kam se asi poděli Kris a Pěny. Odin však ještě někde řádí, a co já vím, Evelyn se možná uchýlila do hor. Ačkoli, na Floridě žádné pořádné kopce nejsou.

Myšlenky se mi honily bezcílně hlavou. Když jsme byli u Robina, přepadla nás policie a ohrožovala hosta, který si usmyslel, že se půjde ve tři ráno vykoupat. Pak volala bezpečnostní služba, aby si ověřila, že je opravdu všechno v pořádku. Robin odpověděl: „Ano. Hereford. Všechno je v pořádku.“

Hereford? Stál jsem na ostrově Trox a díval se na hnědobílé herefordské krávy... Co když Robin používá slova hereford, když jedná se svojí ochrankou, jako heslo... Hereford... Hereford... Všechno je v pořádku. Proč ne?

Lidé často používají stejné heslo v různých obměnách k různým účelům, je snazší zapamatovat si jedno heslo než celou sadu hesel.

Neměl jsem co dělat, času spousty, tak jsem si hrál. Vrátil jsem se k číselníku u sejfu a vyťukal 4373 (HERE) a 3673 (FORD). V zámku to okamžitě hlasitě klaplo.

Překvapeně jsem vzal za páku a snažil se s ní pohnout. Šlo to snadno, jako po másle. Páku jsem zvedl a dveře sejfu se otevřely.

Žádný poklad v ní nebyl, aspoň podle mého, na první pohled. V šedivé schránce vylepené textilem, ležely dva předměty. Jeden z nich byla žlutá krabice, ve které byl přístroj se stupnicí a jehlou, s krátkou anténou a kabelem, jako u telefonu. Odhadl jsem, že to bude Geigerův počítač, věděl jsem dobře, jak Geigery vypadají. Vyndal jsem přístroj z krabice a zapnul ho. Byl jsem odměněn pomalými, nepravidelnými zvuky. Nebyly naléhavé. Byl to opravdu Geigerův počítač, ale v tu chvíli toho moc nenapočítal. Zjednodušeně řečeno, Geigerovy počítače počítají urychlené částice, uvolňující se při rozpadu radioaktivního materiálu. Krátká tyčinka připomínající anténu obsahovala trubičku, kterou před řadou let vynalezli dva fyzici, Geiger a Miiller. Urychlená částice při vstupu do trubičky ionizuje plyn uvnitř trubičky a plyn získá vodivost. Vzniká elektrická pulsace způsobující tikavé zvuky.

Kromě Geigera byl ve schránce jen jeden další předmět, hnědé desky, do jakých se ve všech kancelářích ukládají spisy.

Desky jsem vyndal. Bylo v nich asi dvacet listin různé velikosti, některé na papíru s hlavičkou, jiné ne. Všechny listiny byly psané různými písmy, která jsem nedokázal rozeznat. Na všech listinách byly různé kombinace písma a čísel. Čísla jsem poznal snadno. Vylekala mne. Několik listin bylo sešitých a na dvou listinách byly zřejmě adresy, ale protože byly napsané nějakou exotickou abecedou, nejspíš arabskou, nedokázal jsem je samozřejmě rozluštit.

Vrátil jsem desky do sejfu, ale dvířka jsem nechal otevřená. Zamyšleně jsem vyšel ven, na slunce. Krávy se po mně otáčely, bučely a trousily teplý, kouřící odpad. Velká zábava s nimi vskutku nebyla.

Spočítal jsem si, že mi na filmu zbývají čtyři snímky a rozhodl se, že přece jen krávy vyfotografuju a že se pokusím dostat na snímek co nejvíc druhů plemen. Pak jsem se vrátil k bezpečnostní schránce. Z listin, které jsem tam našel, jsem chtěl vybrat tři, které si nejvíc zaslouží nesmrtelnost.

Vynesl jsem si všechny listiny ven, na plné světlo, ale moc mi to nepomohlo. Nakonec jsem vybral čtyři. Dvě jsem vyfotografoval každou zvlášť, dvě jsem položil vedle sebe a vypotřeboval na ně poslední záběr. Tím film skončil, ale k mému znechucení se nepřevínil, převíjel se jen k místu, kde jsem z aparátu očistil bláto. Neměl jsem tušení, kolik snímků to všechno přežilo, ale velkou hlavu jsem si s tím nedělal. Pokud

film přijde vniveč, žádné neštěstí. Pro každý případ jsem se snažil aparát zachránit před deštěm. Přivázal jsem ho za řemínek k jednomu trámu, hodně vysoko, aby na něj krávy nedosáhly.

Když jsem Geigerův počítač a desky s listinami vrátil do sejfy, chvíli jsem váhal. Mám či nemám všechno zamknout, jak bylo... Nakonec jsem sejf zamkl hlavně kvůli kravám, z nichž některé byly tak zvědavé, že se tlačily do dveří a strkaly hlavy dovnitř. Zahnal jsem je, ale musím se přiznat, že jsem svým způsobem byl rád, že jsou blízko, s nimi jsem se cítil míň osamělý.

Den se mi zdál nekonečný. Nikdo nepřiletěl. Dvanáct hodin tmy. Do svítání bylo daleko.

Leželo se mi nepohodlně a spal jsem jen po chvilkách. Když přišlo šedé ráno, utěšovala mne jen jedna myšlenka: večer, v posledních slunečních paprscích jsem zahlédl, jak se něco leskne.

Byla to plechová konzerva zapadlá v troskách domu, pokroucená, zašpiněná, plná smetí, ale jako nádoba na mléko určitě vhodnější než pouzdro na fotoaparát.

Krávy mi poskytly večeři a časnou snídani. Pak se všechny sebraly, jako na povel, a odešly k přistávací dráze. Sklonily hlavy a začaly se pást, udržovaly trávu nízkou a dobře pohnojenou.

Vyšlo slunce. Třetí den od chvíle, kdy jsme s Křisem odstartovali z Kajmanů.

Oko hurikánu Odin se pohybovalo na severozápad rychlostí takových jedenácti kilometrů za hodinu. Co já vím, třeba právě teď řádí a běsní podél pobřeží Kajmanů. Pokud tomu tak je, říkal jsem si, těžko můžu očekávat, že by se našel někdo, kdo by se vydal hledat dva nezodpovědné blázny, kteří se určitě zřítili do moře.

Narovnal jsem si venku stoličku z prken tak, abych byl ve stínu, až bude slunce v nadhlavníku, a sedl si.

Musel jsem dopřát trochu odpočinku svým rozdrásaným nohám. Škrábance, tržné ranky a píchance od hmyzu kolem kotníků svrběly k nesnesení a odmítaly se hojit. Strávil jsem celé dopoledne v hluboké depresi a sebelítosti. Nechtěl jsem se smířit s myšlenkou, že bych na ostrově měl strávit delší dobu, a proto jsem se taky nepokoušel se tam trochu slušně zařadit.

Vzpomínal jsem na babičku. Pokud jí někdo řekl, že jsem nezvěstný, jistě si dělá velké starosti. Kdyby mne viděla, určitě by vydala energické rozkazy: „Perry, postav si dům, přefiltruj si vodu, vyrob si sandály, hledej kokosové ořechy, počítej dny, jdi si zaplavat, neztrácej náladu.“

Sama si nikdy nestěžovala, ani tehdy, když jí nohy vypověděly službu, ani nikdy později. Učila mne dokázat to, jak nejlíp snášet, co nemůžu změnit. Do kategorie neměnného patřila i skutečnost, že nemám otce ani matku. Kdyby mne viděla na Troxu, jak jsem schlíplý, určitě by ze mne neměla radost. Ve stínu v poledním horku jako by byla babička se mnou, plná pochopení, ale nekompromisní. Díky babičce jsem se odpoledne přinutil dojít až na opačný konec dráhy, i když to nešlo jinak než bosky, a sestoupil po pěšině na bílou písčitou pláž. Zaplavoval jsem si. Vlny byly ještě stále hodně velké a já hodně slabý, ale stejně jsem se pak cítil líp, osvěžený.

Konec ostrova byl zavalený polomy. Našel jsem mezi vyvrácenými stromy i kokosové palmy a trosky banánovníku. Chvilí jsem hledal a paběrkoval, až jsem našel dva netknuté kokosové ořechy a jedno krásné zralé mango i se stopkou. Byla to úplná hostina.

Nebe však stále zelo prázdnotou. Nepřiletěl nikdo.

Následující ráno šedé, rozbouřené moře náhle zmodralo, jak se na Karibik sluší.

Abych nějak utratil čas, vytáhl jsem znovu z bezpečnostní schránky desky s listinami a jednu po druhé jsem si na slunci důkladně prohlédl. Snažil jsem se rozluštit aspoň něco z textu v cizích, pro mne nečitelných jazycích. Jediná listina, ze které jsem něco uhádl, byla asi řecky, protože tam byla písmena omega a pí.

Na všech listinách byla i čísla, a čísla byla napsaná latinkou, normálně. Nechal jsem myšlenky, ať se samy rozhodnou, kam zamířit. Napadlo mě, že některá z listin by mohla být cosi jako inventární seznam, že tam jsou možná údaje o tom, kolik je čeho a kde. Třeba se to týká hub, které kdosi pěstoval v plechových halách.

K čemu jim však byl Geigerův počítač?

Vrátil jsem desky s listinami na místo a strávil další línou hodinu přecházením po zničené vesnici a posloucháním mírného, pravidelného tikání registrujícího záření.

Počítal jsem s tím, že Geiger reagovat bude, protože záření je všudypřítomné, všude kolem nás, vychází z radioaktivních materiálů zemské kůry a z kosmického záření, z urychlených částic dopadajících z prostoru, vyzařovaných Sluncem. Větší frekvenci tikání jsem zaznamenal u základů hurikánem odvátných domků. Vyšší hodnoty nejsou nic neobvyklého. Občany Aberdeenu, skotského „granitového města“, obklopují vyšší hodnoty záření než v jiných oblastech, protože granit, žula, obsahuje radioaktivní atomy. Rozhlédl jsem se kolem sebe a vybavil si, co jsem vyslechl od svého miamského kolegy. Řekl, že ostrov je vápenec a koral, pokrytý ptačím trusem. Je snad guano radioaktivní? Ne, podle mého ne.

Zastrkoval jsem tyčinku počítače do trhlin v betonových základech odváděných domků a rázem bylo tikání výraznější a nepřerušované, splývalo v jediný tón.

Uvažoval jsem o radonu. Radonový plyn dělá starosti lidem na celém světě, protože vzniká při rozpadu uranu, vyskytujícího se přirozeně v různých horninách, a může se vplížit do lidských obydlí, bez barvy, bez vůně, bez varování, může způsobit rakovinu. Jenže radon potřebuje uzavřenou prostor, aby se mohl nahromadit, a hurikán se postaral o to, aby ve vsi žádná uzavřená prostora nezbyla. Ostatně, ve vápenci k většímu rozpadu uranu dojít nemůže, protože je v něm jen ve stopách.

Kde se tedy vzaly ty vyšší hodnoty? Možná, že se ostrované odstěhovali právě proto, nebáli se Nickyho a už vůbec ne Odina, báli se možná radioaktivity pod svýma nohama.

Geiger ožíval v blízkosti základů domků a v místě, kde dřív stály plechové přístřešky na houby, začal vysloveně řádit. Zamračil jsem se a vydal se na dlouhou okružní pouť za stádem dobytka, abych zjistil, jestli taky nezáří. K mé úlevě krávy nezářely a já se mohl uklidnit. Ne vypil jsem makrodávky radioaktivního mléka.

Pak mne Geigerův počítač přestal bavit. Uložil jsem ho do sejfů k deskám s listinami, které vzdorovaly mým snahám o rozluštění. Chyběly mi potřebné znalosti.

Sejf jsem zavřel a zamkl. K řádce polínek, podle kterých jsem počítal dny, jsem přidal další. Byly teď čtyři. Čtyři dlouhé dny a dlouhé noci.

Když pro mne konečně přiletěli, měli zbraně.

6

Pátý den na ostrově jsem se vydal v pozdní odpoledne na vzdálený konec ostrova k malé písčité pláži. Právě jsem plaval, když zazněl hukot motoru a na přistávací dráhu se elegantně sneslo dvoumotorové letadlo. Přistálo od vzdáleného konce, od vesnice, a dorolovalo skoro do poloviny dráhy, než zůstalo stát. Pak se otočilo a zamířilo zpět, k místu, kde před příchodem Odina stávala osada.

Každý den jsem doprostřed dráhy rozkládal oranžovou vestu a zatížil ji kameny v naději, že by ji mohl zahlédnout někdo z letadla, pokud by letělo dostatečně nízko. Krávy sice vestu náležitě pokálely, ale já ji zase omyl do použitelného stavu v jedné ze zabahněných nádrží. Zaradoval jsem se, že vesta konečně splnila svoji úlohu, že na mne upozornila. Rychle jsem vyběhl od pláže nahoru po kamenité cestě. Nedbal jsem na odřené nohy, utíkal jsem, co jsem mohl, aby mne moji zachránci uviděli včas, aby neodletěli v domnění, že je ostrov opuštěný.

Byl jsem tak soustředěný na to, aby mne ti lidé viděli, že mne vůbec nenapadlo, že by to mohli být nepřátelé. Přiletěli letadlem, do kterého by se pohodlně vešlo osmnáct i víc cestujících. Taková letadla běžně lítají na menší ostrovy a nabízí se, že by vyletěla i na průzkumné lety po hurikánu, aby posbírala trosečníky. Obyčejné letadlo, nic mimořádného.

Jak jsem klopýtavě běžel po dráze, překvapilo mne, že z letadla nikdo nevystupuje, ale starost mi to nedělalo. Ten den bylo strašlivé horko a já jsem si jen a jen na to, že na palubě letadla je určité klimatizace a že tam jistě bude i skvělé, ledové pití. Byl jsem od letadla sotva dva metry, když se otevřela zadní dvířka, spustily schůdky a z nitra letadla se vynořilo pět postav.

Všechny byly oblečené stejně, v lesklých pokovených overalech s velkými kuklami sahajícími všem na ramena, místo obličejů tmavé čtvercové fólie. Ti lidé vypadali, jako by se chystali do vesmíru a ne na malý karibský ostrov. Ty ochranné oděvy jsem znal, chránily před zářením. Viděl jsem taky, co drží v rukách. Smrtonosné samopaly. Všichni mi mířili na hrudník jako popravčí četa.

Zůstal jsem stát. Nepřipadalo mi vůbec žertovné, že se ze mne zase stal terč. Tentokrát mi však nikdo má práva nepřečetl. Nikdo mi neodříkal, že nemusím vypovídat, a že cokoli řeknu, může být použito proti mně u soudu. Žádná zmínka o nějakém soudu. Hrobové ticho. Taky dobré!

Jeden ze zakuklenců na chvíli pustil zbraň a mávl na mne, abych přikročil blíž. Nemělo smysl utíkat.

Zvolna jsem vykročil vpřed a pak na jeho pokyn zůstal stát.

Musel jsem vypadat jako divoch. Měl jsem na sobě jen to, co mi Odin nechal: spodky a roztrhanou košili.

Bradu jsem měl ježatou, neoholenou a nohy odřené a oteklé. Vidět mě tak moji diváci doma, zvyklí na úpravného, dobře oblečeného Perryho! Ti by byli pěkně překvapení a pohoršení!

Pět zakuklenců se chvíli radilo, ale neslyšel jsem ani slovo. Začal jsem však věřit a doufat, že jim ani tak nejde o to, aby se chránili před radioaktivitou jako o to, abych je neviděl a v budoucnosti nemohl identifikovat. Z toho ovšem vyplývala naděje, že nějaká budoucnost bude, že mne jen tak nezastřelí a nehodí moji mrtvolu do moře (moře by ji mohlo nevhodně vyplavit). Taky jsem pochopil, že s mojí přítomností na ostrově nepočítali.

Čtyři dlouhé dny a dlouhé noci jsem neměl na práci nic jiného než přemýšlet a všelico se mi během té

doby vyjasnilo. Když mi dají šanci, abych dobře sehrál svoji roli, mohli by uvěřit, že nevím vůbec nic, jako jsem nevěděl před odletem.

Tři zakuklenci se odpojili od ostatních a zamířili do vesnice. Zbývající dva zůstali na místě a nepřestávali na mě mířit. Nevypadali vražedně, spíš nejistě, přešlapovali z nohy na nohu. Nejistí, nervózní ozbrojenci mi však naháněli větší strach než profesionálové. Stál jsem jako solný sloup a mlčel. Ještě že jsem se nemusel potit v těžkých overalech jako oni.

Když se ostatní tři vrátili z obhlídky, nesli si zcela otevřeně s sebou jak Geigerův počítač, tak desky s listinami. Jestli našli i můj fotoaparát, schovaný před kravami nad hromadou popadaného dřeva, těžko říct. Oni to jistě neřeknou.

Všech pět se pak chvíli bavilo poblíž letadla. Po chvíli jiná třetice vystoupila po schůdkách na palubu. Dvířka zapadla.

Když nastartovali oba motory, klesla mi nálada pod bod mrazu, ale protože oba zbývající zakuklenci zůstali na stráži a nepřestávali na mne mířit, nezbyvalo mi než co možná trpělivě čekat. V duchu jsem však řval. Chci jít, chci spát, chci se obout, potřebuju toho moc. V životě jsem nebyl tak zubožený, hladový, žízňivý, zmořený vedrem, mučený hmyzem, jako na onom rajském ostrově. Chybělo málo a začal bych žebrať.

Mysli na něco jiného!

Od vesnice váł mírný vítr. Letadlo pojíždělo zvolna, nenabíralo rychlost na start. Pak zastavilo. Dva lidé vystoupili a šli se rozhlédnout k okraji dráhy na skalnatý svah spadající k moři. Pak se oba vrátili a zase nastoupili. Tento postup se několikrát opakoval.

Uvědomil jsem si, že hledají stádo krav. Mohl bych jim ušetřit čas, ale neudělal jsem to. Pojížděli, zastavovali, hledali, pojížděli, zastavovali a hledali, až konečně pokojné stádo našli pást se na odlehlém konci ostrova, kde bylo víc trávy.

Po hodně chvíli, když skončila obhlídka stáda, se letadlo vrátilo.

Znovu se sešli k poradě. Pak ke mně přikročili moji dva hlídači, oba poněkud nesví, samopal připravený. Jeden z nich mi zavázal šátkem oči, druhý mně něčím tenčím a pevným svázal ruce za zády. Nebylo to pohodlné.

Rád bych se vzepřel, jak slovem tak skutkem, ale usoudil jsem, že to nemá smysl. Bez odporu jsem se nechal dovést k letadlu a klopýtal po schodech. Posadili mne na zadní sedadlo. Motory se okamžitě rozeřvaly a letadlo jako by užuž spěchalo domů, vzneslo se do modré výšky.

Tak se stalo, že jsem ostrov Trox i s jeho zříceninami, tak důvěrně známými, při odletu neviděl. Pokud si však moji únosci mysleli, že jsem je nepoznal, zatraceně se mýlili.

Přistáli jsme asi za třicet pět nebo čtyřicet minut. Za tu dobu jsem ke všemu ještě dostal křeč. Maličkost.

Lepší, než kdyby mne shodili z paluby do moře, do hlubokého Karibiku. Po přistání letadlo dost dlouho rolovalo, pak čekalo, motory běžely, a někdo vystoupil. Pak se dvířka zavřela a letadlo zase hodnou chvíli pojíždělo, než zastavilo. Motory nepřestávaly běžet. Znovu se otevřela zadní dvířka a spustily se schůdky. Polil mne studený pot a rozbušilo se mi srdce. Pokud mne čeká smrt, pak to bude tady, na konci pojiždění do neznáma.

Dostrekli mne ke dvířkám a dolů po schůdkách na kamenitou zem. Nenásledoval výstřel, žádná kulka do hlavy. Vedli mne poslepu skřípající brankou v plotě. Hrubé ruce mne postrčily, div že jsem neupadl. Snažil jsem se udržet rovnováhu. Branka se za mnou zavřela. V tu chvíli jsem s nezměrnou vděčností pochopil, že mne vypustili na svobodu. Nebylo o tom pochyb.

Polkl jsem, otrásl se a udělalo se mi skoro nanic. Letadlo odrolovalo. Pomyslel jsem si, že je zvláštní, jak se člověk cítí hloupě, když tak stojí neznámo kde se zavázanýma očima, s rukama svázanýma za zády, a navíc polonahý.

Chvíli jsem se bezúspěšně snažil ruce si uvolnit. Pak se za mnou ozval udivený hlas: „Člověče, co tu děláte?“ Odpověděl jsem vděčně a chraptivě po tak dlouhé době mlčení. „Když mne rozvázete, tak vám to povím.“

Byl velký, černý, rozesmátý a pobavený mojí situací. Držel v ruce bílý bavlněný šátek, kterým jsem měl předtím zavázané oči.

„Byl jste zavázanej tam, kde to nepotřebujete, člověče,“ řekl s humorem. „Kdo vás takhle svázal jako kuře? Vaše panička?“ Silnými prsty rozvázal obvaz, který mi poutal zápěstí. „Kde máte boty, člověče?“ zeptal se. „Máte zkrvavený nohy.“ Připadalo mu to žertovné.

Křečovitě jsem se na něj usmál a zeptal se, kde vlastně jsem. Byl večer a blížila se noc. V dálce svítila světla.

„Jste na Crew Road, to je přece jasný. Odkud jste se tu vzal?“

„Z ostrova Trox,“ odpověděl jsem suše.

Přestal se smát, zamračil se. „Říkají, že ten ostrov hurikán dočista zlikvidoval.“

Stál jsem na travnatém okraji cesty vedle drátěného plotu ohraničujícího jakési letiště. Zeptal jsem se svého usměvavého ochránce, jestli jsem na Jamajce nebo na Kajmanech. To ho ještě víc pobavilo. „Jste na Kajmanech, člověče, u letiště Owena Robertse. Hurikán Odin, zaplať bůh, uhnul jižně.“ On sám prý je z Jamajky, ale Crew Road je na Kajmanech, v George Townu.

Byl zvědavý, chtěl se pochopitelně dozvědět, jak se stalo, že mne našel v takové podivné situaci. Přijal moje vysvětlení, že mne okradli, že jsem přišel o všechno i o oblečení, a že především potřebuju, aby mne někdo někam odvezl. Ochotně se nabídl, že mne někam doveze džípem svého švagra. Prý právě jel po Crew Road a zastavil, když mne tam uviděl stát tak bezbranného... A kam chci dovézt?

Řekl jsem, že k domu Michaela Forda, jestli ví, kde to je. Pokrčil rameny a dovezl mne tam s mnohem menší srdečností a ochotou, ne-li s nechutí. Když jsem mu před domem manželů Ferdových za jeho laskavost upřímně děkoval, jen přikývl. Pak mi strčil do ruky obvazy a poznamenal: „Špatný lidi.“ Jako by litoval, že se mne ujal. Odjel.

Michael a Amy Fordovi mne uvítali s nelíbeným úžasem.

„Mysleli jsme, že jste se utopil.“

„Kris říkal...“

Kris říkal!

Michael a Amy mne srdečně pozvali dál a zavedli mne zase do obývacího pokoje.

„Kris žije?“ zeptal jsem se. „Opravdu?“

„Jistě že žije,“ zahlaholil Michael. Pak si mne ve světle zaplavujícím místnost pořádně prohlédl. „Můj milý, vy jste ale v pěkném stavu!“

Ušklíbl jsem se. Pak jsem se zeptal, jestli u nich zůstaly moje šaty a doklady. Když mi Amy řekla, že moje věci ještě nestačila poslat do Anglie, ulevilo se mi.

„Moje babička..., zaplatím vám za hovor..., směl bych jí prosím zatelefonovat?“

„Ale samozřejmě, příteli, telefon je vám volně k dispozici,“ přistrčil mi aparát k ruce. „Bude ale spát, nezapomeňte, že v Londýně je teď půlnoc,“ dodal.

Vyťukal jsem její číslo., Jistě bude ráda, když uslyší, že jsem živý.“

Jak jsem očekával, zdvihla telefon ošetřovatelka. Proti mému očekávání to byla Jett van Els. Vykřikla:

„Myslely jsme, že už nežijete!“

Vzbudila babičku. Babička udatně prohlásila, že ani na chvíli nepřestala věřit, že žiju, ale pak své vystoupení trochu pokazila, protože se dala do pláče.

„Tvrdila jsem...“ Odmlčela se. „Tvrdila jsem všem, že přeplaveš všechny hurikány, říkala jsem jim to, i když to není možné.“

„Komus to říkala?“ zeptal jsem se.

„Lidem z BBC. Chtěli o tobě vysílat pořad, aby uctili tvoji památku. Řekla jsem jim, ať s tím počkají.“

Usmál jsem se a popřál jí dobrou noc s tím, že zítra určitě zavolám. Položil jsem telefon a zeptal se Michaela a Amy, jestli vědí, kde Kris je.

„Na Kajmanech nemají pátrací a záchrannou službu,“ vysvětlovala Amy, „Robin sem zatelefonoval, říkal, že se za vás cítí odpovědný, protože Krise pustil na tak nebezpečnou výpravu, a proto zařídil, aby vás letěl hledat vrtulník z Floridy, když jste se nevraceli. Vrtulník vyletěl, jakmile se počasí trochu umoudřilo. Našli Krise na záchranném člunu, což byl zázrak, když člověk uváží...“

Amy se odmlčela. Pokračoval Michael. „Kris mi vyprávěl, že se letadlo potopilo v obrovitých vlnách a že viděl, jak vás vlny odnášejí. Říkal, že jste měl jen tu záchrannou vestu a že ani tak dobrý plavec jako jste vy nemohl přežít ve vlnách vysokých i přes deset metrů.“

„Měl jsem prostě štěstí. Kde našli Krise?“

Amy mi soucitně skočila do řeči: „Nechcete se napřed obléct? A vaše ubohé nohy!“

Dával jsem si pozor a stoupal si na kachlíky, abych Ferdovým ne-ušpinil koberec. „Nohy budou v pořádku. Kdy našla helikoptéra Krise?“

Michael se zamračil a chvíli přemýšlel. „Včera to nebylo..., myslím, že předevčírem.“ Zadíval se na Amy a ta trochu nejistě přikývla.

Zeptal jsem se neútočně: „Kde je Kris teď?“

Amy odpověděla po krátké úvaze. „Vrátil se do Anglie, prý se musí vrátit do práce. Ale vy se teď běžte převléknout, všechny věci máte ve svém pokoji.“

Vzdal jsem se a podlehl jejím hostitelským pudům. Přepychově jsem se vykoupal, oholil si ježaté vousy a oblékl si čistou, mýdlem vonící košili a bavlněné kalhoty a na nohy si nazul sandály. Amy mne pak uvítala



s nadšením a rozevřenou náručí a skládala mi komplimenty. Michael mi oznámil, že už zapálil gril a k biftekům peče brambory –

Teprve po večeři se mne zeptali, kde jsem vlastně byl a jak jsem dokázal přežít. Během mého vyprávění se tvářili patřičně napjatě a zděšeně.

Vyprávěl jsem svým hostitelům, jak se v poslední chvíli, když ho ještě letadlo poslouchalo a než jsme se zřítili do moře, Kris rozhodl, že se pokusí doletět na ostrov Trox, kde jsme předtím na chvíli přistáli a Kris tam něco zařizoval pro Robina, a že mne tam pak vlny nějakým zázrakem donesly.

„Co tam Kris zařizoval?“ zeptal se Michael napjatě.

Řekl jsem, že nevím a Kris to podle mého dojmu taky přesně nevěděl. Tvářil jsem se zmateně. Pak jsem jim vyprávěl, že jsem se dostal zpět na

Kajmany prazvláštním způsobem, podivným, jakoby vojenským letadlem s ozbrojenou posádkou, navlečenou do protiradiačních obleků. Řekl jsem, že žádný z členů posádky na mne nepromluvil a že tomu všemu vůbec nerozumím, že to bylo celé bláznivé, protože mi zavázali oči a svázali ruce – nejspíš obinadlem a šátkem ze skříňky na první pomoc – a že mne pak na Kajmanech vysadili. Ještě jsem jim vyprávěl o Jamajčanovi, který jel kolem, ujal se mne a zavezl až k jejich domu. „To je hrozné!“ vydechla Amy. „Půjdete s tím na policii?“ zeptal se Michael zamračeně. „Nejspíš ne,“ přiznal jsem se. „Nerad bych, aby ti lidé z toho měli nepříjemnosti. Mám dojem, že je nepotěšilo, když mne na ostrově našli. Sice mne pak svázali, ale je pravda, že mne dopravili do bezpečí. Co na ostrově dělali, je jejich věc, mně do toho nic není.“

Michael i Amy se na mne pochvalně usmáli. Neřekl jsem jim, že jsem z pětice svých zachránců (či únosců) s jistotou tři poznal: Amy, Michaela a Robina Darcyho.

Nepoděkoval jsem jim za to, že vymysleli, jak mne dopravit nazpět do civilizace, aniž bych jim viděl do tváře. Byl jsem nicméně opravdu rád, že tak učinili.

Neřekl jsem jim, že jsem měl spoustu času, abych se naučil nazpaměť registrační čísla a písmena letadla, z nichž první N znamenalo, že je americké.

Samozřejmě jsem jim neřekl, že se mi podařilo otevřít bezpečnostní schránku a že jsem celé dlouhé dny neměl nic jiného na práci, než se snažit listiny psané cizími jazyky a cizí abecedou rozluštit.

Amy přešla obývací pokoj s rozpaženou náručí, stoupla si na špičky a políbila mne na tvář. Hezky voněla, úplně stejně jako jeden člen podivné posádky, ten štíhlý strážce, který se musel postavit na špičky, aby mi pevně uvázal šátek přes oči.

Robin, kulatý Robin, si zase pod kuklou musel nechat silné brýle, aby vůbec viděl. Daly se rozeznat pod tmavým plexisklem. Poznal jsem ho taky podle typického postoje, všiml jsem si ho už v Newmarketu. Stál vždy s rukama sepjatýma pod břichem, i v tu noc, kdy policie na Floridě přijela zasáhnout proti „vetřelci“.

Amy, menší, štíhlou, a Michaela, se širokými rameny a nohama mírně do O, jsem ze zadu poznal snadno, když se spolu s Robinem šli podívat na oba bunkry.

Byl jsem opravdu unavený. Omluvil jsem se, s neupřímným úsměvem jsem ukončil společenský hovor a šel si k úlevě svých hostitelů lehnout.

Ráno, po noci plné strašidelných snů, jsem se s oteklýma očima díval na televizi. Dozvěděl jsem se, že když jsme s Krisem odletěli z Troxu hledat Odinovo oko, hurikán znovu změnil směr.

Michael mi dal velkoryse k dispozici telefon a já zavolał svému kolegovi do Miami. Způsobil jsem mu nemalý otřes, myslím, že jsem dokonce překonal biblického Lazara.

Když jsem se ho zeptal, jestli bych se u něj mohl zastavit cestou domů do Anglie, s nadšením slíbil, že nechá zprávu ve vrátnici, aby mne za ním pustili. Odpoledne jsem se rozloučil s Amy a Michaellem. Oba byli neobyčejně srdeční a ochotně mne odvezli na letiště Owena Robertse. Po přistání v Miami jsem vyhledal svého neviditelného telefonického přítele. Zavedli mne do samého středu centra pro hurikány. Zjistil jsem, že můj přítel Willy je asi dvacet pět let starý, vysoký, hubený a zanícený pro svoji práci.

Nadšeně mne uvítal.

„Mohl jste dovnitř jen proto, že jste to vy, vaši zaměstnavatelé z BBC se za vás zaručili.“

„To je od nich hezké.“

Pátravě se na mne podíval a správně zaznamenal moji mírnou ironii. Pak mne odvedl k týmu meteorologů, kteří měli na starosti Odina. Tak to jste vy, ten druhý blázen, co si záměnil, že proletí Odinovým okem a co jste se vykoupal, když jste narazili na jeho stěnu, říkali. Ano, jsem to já.

Prý bylo šílenství pokusit se o průlet. Amatérští lovci hurikánů jsou prý jen pro zlost. Jedině armádní pozorovací meteorologická letka má sdostatek zkušeností a vybavení na takový let.

Pokorně jsem přikývl. Můj přítel Willy přijal moji pokoru s nemalým cynismem. Pak mi vysvětlil, jak jeho kolegům, sledujícím Odina, hurikán ještě stále dělá starosti, protože znovu změnil směr a pohybuje se

zvolna od Karibiku k Mexickému zálivu, kde právě v tu chvíli ohrožuje texaský Galveston. Horké vody zálivu prý víření nebezpečně zrychlují a zesilují. Willy ani já jsme nemohli pochopit, jak jsem v běsnícím moři dokázal přežít.

Pozval jsem ho na skleničku, až bude mít po práci. Willy se podíval na hodinky a oznámil mi, že už dohodl schůzku s někým, kdo by mne mohl zajímat. Usadili jsme se pod slunečník u stolku před jedním podnikem, kde se k nám přidal asi šedesátiletý, výstředně oblečený vousáč. Poplácal přátelsky Willyho po zádech a představil se mi jako Unwin. Pak se zeptal: „Co byste vlastně chtěl vědět o ostrově Trox?“ Překvapil mne tou otázkou. „Já...“, začal jsem nejistě. Pak jsem vděčně dodal: „Vlastně všechno, co mi můžete povědět.“

Prý by mi o Troxu mohl vyprávět dobrých čtyřicet minut. Svého času napsal o ostrově studii, ale nikdo mu ji nechtěl vydat. Byl na ostrově mnohokrát, lítal tam starou dakotou s čerstvými potravinami pro asi třicet ostrovanů.

Zaměstnávali ho hlavně meteorologové a seismologové, kteří tam tehdy žili, pěstitelé hub, dřevaři a obchodníci kokosem. Kdysi prý se velmi vyplácel obchod s guanem. Vyprávěl, jak se na ostrově shromažďovaly tisíce ptáků produkujících guano a tisíce ještěrek, neprodujících vůbec nic. Byl přesvědčený, že americká CIA ostrov kdysi užívala jako základnu pro své agenty, i když teď to popírá. Američané tam zbudovali přístávací dráhu a měli tam taky vysílačku, ale tu už dávno demontovali. Zeptal jsem se, komu ostrov patří. Dal si na čas, než odpověděl. „Kdysi patřil Britům, později Spojeným státům“, řekl pak. „Potom se o ostrov začali zajímat Jihoameričané, bylo jich několik, ale všichni se o ostrov ucházeli jen pro určitý účel, ne natrvalo, protože tam není voda, jen nádrže na dešťovou vodu, a taky tam od doby, kdy jeden z uživatelů Troxu ukradl agregát, není elektřina. Jak já to vidím, každý, kdo se tam po určitou dobu zdržoval, to tam prostě nechal napospas. Hodnou dobu před hurikánem Nicky a před Odinem převzala ostrov společnost, která se jmenuje Unifried Trading, ale ta se asi před měsícem přestala bavit s neškodnými lidmi, jako jsem já.“ Nečekaně se usmál a vycenil nažloutlé zuby. „Kdybyste ten ostrov chtěl, stačí se tam nastěhovat a odhánět možné vetřelce.“

Na chvíli se odmlčel a napil se studeného piva, které pro nás tři Willy objednal. Pak se s chutí dal do dalšího vyprávění.

„S těma houbama něco nebylo v pořádku,“ pokračoval. „Chci říct, mluvil jsem s několika pěstiteli hub, a ti všichni tvrdili, že pěstovat houby – třeba i exotické – v tak malém měřítku, se nikdy nemůže vyplatit. Tvrdili, že tam určitě s houbama provádějí pokusy, a taky s krávama.“

„Jaké krávy?“ zeptal se Willy nechápavě.

Unwin, specialista na ostrov Trox, znovu vycenil zuby. „Před časem, právě když jsem tam byl, vyložili z lodi v přístavišti stádo dobytka. Krávy zaplavily vesnici a během chvíle celý ostrov. Místní obyvatelé se bouřili, ale musím uznat, že býci na nikoho neútočili ani na rohy nenabrali. Doráželi jen jeden na druhého a na krávy. Časem stádo ještě víc zkrotlo, vyrábělo telata a udržovalo přístávací dráhu dobře upravenou, s nízkou travou. Čert ví, co se stádem udělal Odin. Nejspíš je po dobytku.“

Willy Unwinovi připomněl, že jsem byl na ostrově po Odinovi, a já pak vyprávěl, jak se stádo zachránilo, protože se udrželo pohromadě, na zemi, na bříše, těsně vedle sebe. Zeptal jsem se, proč tam vůbec stádo bylo. Odborník neměl tušení.

Změnil téma a vyprávěl o vědeckých týmech, které na ostrově vybudovaly oba betonové domky, prováděly seismografická měření a vypouštěly do vzduchu balonové radiosondy, aby denně registrovaly ve vyšších polohách tlak a teplotu. Všechny členy týmů znal podle jména, protože ho jako dopravce s jeho DC3 zaměstnávali.

Společnost Unifried Trading prý pak zabrala jeden z betonových bunkrů, vyprávěl Unwin zamračeně. Prý se od ostrovanů dozvěděl, že ho dnem a nocí hlídal strážný se samopalem a pouštěl dovnitř jen členy vedení. Členové vedení pak ostrovanům tvrdili, že pokud jsou na ostrově oni, patří ostrov jejich společnosti.

„Je to pěkně zamotané,“ poznamenal jsem. „Kdy se odtamtud ta společnost odstěhovala?“

Unwin se opřel o opěradlo ozdobné železné židle, a chvíli si mne zamyšleně prohlížel.

„Ostrovaný něco vystrašilo,“ řekl pak. Zeptal jsem se, jestli neví, co to bylo.

Unwin znovu zaváhal. Pak přiznal, že se rozneslo, že je v prostorách pro houby radioaktivní záření, které proniká taky do normálních obydlí. „Pak přijela loď,“ vyprávěl, „a všechny naložila, i s jejich věcmi, a odvezla je na Kajmany, kde většina z těch lidí měla nějaké příbuzné. Trox se vylidnil asi tak před měsícem, ale pokud vím, tak se u nikoho z obyvatel neprojevila nemoc ze záření.“

Po chvilce mlčení jsem se zeptal: „Setkal jste se s někým z vedení společnosti Unifried Trading v době, kdy tak pečlivě střežili jeden z těch bunkrů?“

Unwin přikývl a dopil pivo. S ovládanou trpělivostí jsem čekal, až mu přinesou další. Po chvíli můj zdroj všeho vědění doznal, že se asi pět hlavních členů vedení střídalo ve střežení bunkru. Seděli před domkem na židli, samopal na klíně. Tak to prý trvalo asi týden, než přijela loď a než všechny a všechno odvezla na Kajmany.

„Byli ti lidé z vedení Unified Trading z Kajmanů?“ zeptal jsem se. Chvilí uvažoval. „Někteří z nich ano.“

„A co ostatní?“

Odpověděl bez zaváhání: „Nemám tušení, odkud byli. Já si jen pamatuju, že než zahájili evakuaci ostrova, vyvalili z lodi velkou krabici s něčím těžkým a dovezli ji na zvláštním vozíku k jednomu bunkru. Co to bylo, nemám tušení, na to byste se mne ptal zbytečně.“ Odmlčel se. „Všichni se tehdy na to stěhování koukali.“ V krabici byla nepochybně bezpečnostní schránka, pomyslel jsem si.

„Byl jste se pak ještě v tom bunkru podívat?“ zeptal jsem se. „Všichni jsme se tam šli podívat, lidem z Unified Trading už to nevadilo, ale v bunkru nebylo nic k vidění, leda seismograf, ale ten tam byl už předtím.“

„Hm. Nevzpomínáte si, jak ti lidé z vedení vypadali?“ Unwin se zamyslel a povzdechl si. „Všem bylo tak mezi čtyřiceti a padesáti, všichni měli na hlavě čepici se štítkem. Mladí nebyli. Jsou to tři čtyři týdny, co jsem je viděl naposled, už si je nedokážu vybavit.“ Vypil hodnou dávku piva, vstal a po čtyřicetiminutovém interview nám zamával na rozloučenou. Ještě dodal: „Letím na Trox příští týden, mám tam dopravit lidi a zařízení na novou meteorologickou stanici.“

Willy se díval za vzdalujícími se zády přítele Unwina. „Co to povídal o radioaktivním záření?“ zeptal se.

Neurčitě jsem odpověděl: „Nemám tušení. Kde vlastně Unwin bydlí?“

„Nad jedním obchodem s výstředními tričky pro mladé, kousek odtud, za druhým rohem doprava. Unwin je podivín. Myslel jsem, že se od něj dozvíte víc, omlouvám se.“ Zavrtěl jsem hlavou. „Věděl toho hodně.“

Willy přikývl. „Přiznám se, že jsem sám o ostrově Trox nevěděl vůbec nic, dokud jste se mne na něj nezeptal.“

„Tak to jsme byli dva. Zapomeňme na to.“

Vyhověl mi velmi ochotně, a na tom jsme pak vybudovali naše trvalé přátelství. Nerad bral věci vážně, s výjimkou počasí, samozřejmě.

Nezmínil jsem se mu ani slovem o skutečnosti, že jsem se zvláštním způsobem zapletl do podivného spiknutí, a že toho spiklenci litují a rádi by mne obrazně řečeno „vyplivli“, ale nejdřív si chtěli ověřit, že jsem je nepoznal a že jsem nevěděl, proč mi zavázali oči, než mne zachránili. Takové vyprávění by Willyho ode mne spíš odradilo, nemohl bych počítat s jeho budoucí pomocí.

V přátelské pohodě jsme dopili pivo a on mne pak pozval, jestli se s ním nechci podívat na zprávy o světovém počasí. Já ho při loučení na oplátku pozval na návštěvu našeho centra v Bracknellu, až přijede do Londýna.

Unwina jsem našel pod velkým slunečníkem, u dalšího piva.

Sedl jsem si vedle něho. „Víte,“ řekl, „na Troxu to bývalo tuze hezké.“

„Poletíte se tam s vaší dakotou podívat?“

„To víte, že jo.“

„Jak to řešila ta společnost, Unified Trading, taky měli najaté letadlo, aby jim pravidelně vozilo zásoby?“

Unwin se nudit. Pil pivo, zíval a řekl, že si letadlo pronajímali.

Zeptal jsem se ho, jestli neví které.

Pamatoval si typ letadla. Když jsem mu na kus papíru napsal registraci, jak jsem si ji pamatoval, okamžitě ji poznal a zpozorněl. „Jo, to je ono! Patří společnosti Downsouth Air. U těch si můžete pronajmout letadlo bez pilota i s pilotem, na den, na týden, na jak dlouho chcete.“

Objednal jsem mu další pivo.

„Kdyby se na Troxu dělo něco neobvyklého...,“ řekl jsem, „mohl byste mi to vzkázat po Willym?“ Dal jsem mu něco peněz, víc, než jsem si mohl dovolit, a on si je s nadšením přepočítal.

„Domluveno,“ přikývl.

„Zapomněl jsem na Troxu fotoaparát, v jednom z těch betonových bunkrů, přivázal jsem ho najeden stropní trám, aby na něj krávy nedosáhly. Aparát je k ničemu, protože je plný bahna, ale pro mne má i tak cenu. Kdybyste mi tu kameru poslal, i s blátem, byl bych vám hodně vděčný. Co takhle basu piva?“

„Dvě basy,“ prohlásil. Potřásl jsme si na to rukou a já mu napsal babiččinu adresu.

Sáhl jsem po papírku s registračním číslem letadla a aniž bych si dělal velké naděje, zeptal jsem se: „Vy asi nevíte, kde hledat tu rybářskou loď, co ostrov evakuovala?“

Unwin se zešířila usmál a ukázal palcem za záda. „Je to odsud hodný kus cesty a vy nějak kulháte...“

Jmenuje se Darnwell Rose. Musíte dojít až na konec ulice a pak zahnout doleva. Třetí..., ne, čtvrtý dok.

Vlastně to není rybářská loď, je to taková nákladní loď pro všechno.“

Upřímně jsem mu poděkoval a dal se do pochodu. Po krátké chvíli mne dohonil a přidal se ke mně.

„Znám se s kapitánem, chystá se dnes večer vyplout a dlužím mu pivo.“ Byl jsem rád, že jde se mnou a že mne představí. Kapitán Darnwell Rose byl statný člověk s huňatým vousem, v uniformě se zlatými prýmkami. Sešel s Unwinem dolů do své kajuty a za mnou poslal svého prvního důstojníka, aby mi řekl, co chci o Troxu vědět.

„Jedna společnost, Unified Trading, si nás najala, abychom z ostrova všechno odstěhovali, komplet domácnosti. Měli jsme to všechno vzít na Kajmany,“ vyprávěl. „Pak nastaly zmatky, že se všechny ty věci musejí napřed přezkoušet na záření, ale nakonec se ukázalo, že o nic nejde. Ani jediný kus nábytku nezářil, takže jsme to směli naložit.“

Zeptal jsem se: „Nepamatujete se, jestli jste na Troxu nakládali velkou těžkou bednu nebo krabici?“

„Vy myslíte ten sejf?“

„Ano,“ přikývl jsem.

„Poslyšte, řeknu vám, jak to bylo, ale kdyby na to přišlo, všechno zapřu.“

„S tím počítám.“

Popotáhl a utřel si hřbetem ruky nos.

„No to bylo tak... Aby se nepoškodily, tak jsme před cestou dvířka sejfu zaklínili zmačkaným papírem. No, a vedle sejfu byl psací stůl a na něm desky s leistry. Měli jsme pokyn vystěhovat všechnu nábytek, no a jeden z chlapů, když bral ten psací stůl, tak ty desky strčil na chvíli do toho sejfu. No a když jsme všechno změřili tím Geigerovým počítačem, tak jsme ho tam strčili taky. Dali jsme to tam jen jako na chvíli, ale pak jeden z chlapů dvířka přibouchnul a myje pak nedokázali znovu otevřít. Tak jsme prostě ten sejf strčili do ty díry ve zdi, co tam byla nachystaná, a bylo. Nikdo si nestěžoval. Kapitán usoudil, že lidi ze společnosti určitě vědí, jak sejf otevřít. To jste chtěl vědět?“

„To mi úplně stačí, moc děkuju.“

Dal jsem mu celý zbytek své hotovosti, poděkoval Unwinovi a kapitánovi a vděčně přijal jejich nabídku, že mne zavezou na letiště.

Než jsem nastoupil do letadla, usoudil jsem, že k elegantnímu rozloučení se spiklenci (budou rádi, že se mne zbaví) patří i rozloučení s Robinem (který vinou naší nezodpovědnosti přišel o letadlo). Vytočil jsem jeho číslo, ale ozval se mi jen hlas Evelyn ze záznamníku. „Zanechte prosím vzkaz.“

Byl jsem rád, že se nemusím s nikým bavit. Řekl jsem jen, že napíšu, a zavěsil jsem. V letadle jsem cestou domů seděl jako skrčenec s koleny u brady a snažil se usnout. Bolavé nohy a vzpomínky na samopaly a hurikán mi však nedaly spát.

## 7

Když jsem přišel ráno k babičce, dívala se na mne s otevřenými ústy. Nelíbil jsem se jí.

„Ahoj, babičko,“ řekl jsem klidně. „Jak je?“

Rychle setřásla leknutí. „Víš o tom, že dnes večer máš být na obrazovce?“ zeptala se. „Vypadáš děsně, Perry.“

„To ti pěkně děkuju.“

„A máš před sebou spoustu předpovědí počasí na ohňostroje!“

„Bude pršet,“ řekl jsem suše. „Babičko, můžu se dnes vyspat u tebe na gauči?“

Bez zaváhání a bez zbytečných otázek přikývla.

„Chtěl bych si s tebou o něčem promluvit. Co bych měl nebo neměl dělat.“

Zadívala se na mne. Tvářil jsem se vážně. Požádal jsem ji o radu jen několikrát, a vždy z toho byl vážný rozhovor rovného s rovným, bez mezigenerační předpojatosti. Jak ona, tak já jsme zachovávali jedno pravidlo: životní rozhodnutí je třeba nechat náležitě uzrát, nejednat unáhleně.

Než se po sedmdesátce rozhodla pokračovat v cestování, radila se s řadou odborníků, a než já opustil vědeckou kariéru fyzika, abych se věnoval rozmarům počasí, povolala na poradou speciální castingovou agenturu pro herce, aby odhadli moje schopnosti.

Trvalo jí celé dny, než přivolila, abychom utráceli peníze za ošetřovatelku, ale když už se jednou rozhodla, prodala všechny své šperky, dárky od svého muže (mého dědečka), a nechala zrenovovat omšelý byt. Mně koupila malé vozítko a sobě zvlášť upravené auto, aby mohla cestovat s vozíkem. Když už, tak už, říkala, žít se musí na patřičné úrovni.

Z kuchyně se vynořila sestřička a nabídla nám kávu. Káva mi od ní zdaleka nebude stačit, pomyslel jsem si.

„Jděte se na hodinku projít, moje milá,“ řekla babička sladce. Zkušeně se usmála.

Jett van Els, už tak jako tak pracující přes čas, se zeptala, jestli ještě budu u babičky, až se vrátí. Měl jsem sto chutí říct, že bych tam byl rád pokaždé, kdykoli se vrátí, ale když odešla do anglického listopadového dne, zavola jsem jiné slečně.

Váhavě jsem Belladonu oslovil. Jakmile mne zaslechla, začala pronikavě jásat.

„Pěny! Táta mi včera řekl, že jste naživu. Je to neuvěřitelný! Všichni jsme si mysleli, že jste se utopil.“

„Neutopil jsem se,“ řekl jsem klidně a pak jsem se zeptal, jestli neví, kde bych našel Krise.

„Budeme se brát, věděl jste to?“

„Gratuluju!“

„Požádal mě o ruku, když jsem ho považovala za mrtvého. Celý den jsem myslela, že nežije. Je to nefér.“

„Aspoň jste si uvědomila, co k němu opravdu cítíte. Kde je teď?“

„Tady. Přijel za Oliverem Quigleym, proč, to nevím. Oliver je na tom špatně, přestože se táta rozhodl, že ho kvůli klisně žalovat nebude. Kris se právě chystá do práce, už vyjíždí. Strávil tady noc..., se mnou..., nebylo to poprvé. Ale proč já vám to vykládám!“

Velmi dobře jsem ji pochopil. Zeptal jsem se na nemocnou klisnu. Žije?

„Jo, žije, ale je jí mizerně, i když neumírá. Pelichá jí hřívá a vypadávají žíně z ocasu. Lidi z veterinárního výzkumu už si přestali myslet, že to byl nějaký jed, co jí někdo přidal do krmení, ale..., ted se podržte..., že by to mohla být nemoc ze záření.“

Seděl jsem na babiččině gauči, jako bych měl vyražený dech.

„Cože?“ zeptal jsem se hloupě.

„Nemoc ze záření,“ opakovala Bell znechuceně. „Prý je to velmi lehký případ, pokud vůbec něco na ten způsob existuje, ale že to může špatně dopadnout. Prý musela být vystavená záření, nejspíš radia nebo podobně. Kde by k tomu přišla? Táta strašně zuřil. Kris tvrdil, že vy byste určitě věděl, kde se bere radium. Tvrdil, že se taky vyznáte v plutoniu a uranu, protože jste byl fyzik, nejen rosníkář.“

„Hm. Dostat se k radiu je sice hodně obtížné, ale není to nemožné. Marie Curie izolovala v Paříži radium ze smolince před sto lety. Jinak...“ Zarazil jsem se. „Kris tedy o mně mluvil, jako bych už nežil?“

„Je mi líto, Perry, všichni jsme tak o vás mluvili.“

Řekl jsem jí, aby si s tím nelámala hlavu, vyzvěděl, kde hledat Krise a vzkázal pozdravy jejímu otci. Pak jsem si sedl do křesla vedle babiččina vozíku a vyprávěl jí všechno, co se odehrálo ode dne, kdy jsme byli na obědě u Caspara Harveyho. Řekl jsem jí, co jsem považoval za důležité.

Poslouchala mne, a já měl pocit, že všechno prožívá se mnou, jako kdyby měla mé oči i uši.

Když jsem skončil, řekla úzkostlivě: „Perry, musíš získat nějaké informace, musíš se s někým poradit!“

„To určitě, ale s kým?“

Stará ořepaná fráze: obrátit se na patřičná místa. To je sice krásné, ale co jsou patřičná místa? Těžko můžu jít na místní policii, neuvěřili by mi. Ne, to by byl nesmysl.

„Možná bych to mohl zkusit u vládního Úřadu pro zdraví a bezpečnost.“

„Co to je za úřad?“

„Kontrolují továrny.“

Babička vrtěla nedůvěřivě hlavou, ale pak úřad vyhledala v telefonním seznamu mezi ostatními institucemi a domluvila mi přijetí už za hodinu. Být Perry Stuart, známý z obrazovky, mělo někdy své výhody.

Jett van Els se vrátila na minutu přesně, v očích vřelost Evy, na tvářích ruměnek z listopadového chladu.

V mém životě se dočasně vyskytly i jiné vstřícné dočasné sestřičky, ale když Jett odešla do kuchyně uvařit kávu, moje moudrá, prozíravá a chápavá babička mne zničehonic varovala, abych si v tomhle případě dal pozor a nevzbudil nemístné a marné city. Pobaveně jsem babičce slíbil, že si dám pozor, ale co znamená slib!

„Myslím to vážně,“ řekla babička. „Když se ti zachce, dokážeš udělat větší dojem, než je záhodno a radno.“

Na padesátiletou, mateřsky vyhlížející úřednici, se kterou jsem se zakrátko setkal, jako se svým prvním stupněm „patřičných míst“, jsem velký dojem neudělal. Upozornila mne hned po příchodu, že nejsem továrna.

„Jde mi o obchodní společnost,“ vysvětloval jsem.

Našpulila rty. „Má to něco společného s počasím?“

„Ne, nemá.“

Zadívala se na chvíli nepřítomně do dálky, pak napsala několik slov na kousek papíru a podala mi ho.

„Zkuste to tam,“ řekla. „Co já vím, třeba pochodíte.“

„Tam“ byly kanceláře v nejvyšším patře budovy jednoho nakladatelství učebnic v Kensingtonu. Dojel jsem tam výtahem podle pokynů vrátného, který si mne zapsal. Nahoře na mne u výtahu čekala mladá osoba s

rozcuchanými hnědými vlasy, v dlouhé zmačkané hnědavé sukni.

„Já jsem Melanie,“ řekla. Pak vydechla: „Páni..., nejste vy Perry Stuart? Páni! Pojdte se mnou.“

Zavedla mne do malé kanceláře, ve které seděl vysoký člověk. Čtyři holé stěny, světlíkové okno, psací stůl, dvě jakž takž pohodlné židle a šedivá registratura. Vysoký člověk vstal, krátce mi podal ruku a představil se jako John Rupert. Vypadal spíš na nakladatele než na úředníka.

Sel přímo k věci: „Moje kolegyně z Úřadu pro zdraví a bezpečnost říká, že máte nějaké informace o společnosti Unified Trading. Mimochodem, není vám někdy na obtíž, že jste tak známý na veřejnosti?“

„Myslíte si, že když za vámi přijdu, snadno se to rozhlásí, protože lidi vědí, kdo jsem.“

„Jako třeba Melanie...“

„Ano, obávám se.“

„Hm.“ Zamyslel se, ale velmi krátce. Pochopil jsem, že si situaci promyslel předem, ještě než jsem přišel.

„Pane doktore, kdybyste musel napsat učebnici, jaké téma byste si vybral?“

Neřekl jsem „Vítr a déšť“ jak se nabízelo, ale vybral jsem si dvojsmyslný titul „Deprese“.

Přivřel oči a krátce přikývl. Pak řekl: „Slyšel jsem, že jste možná dobrý hráč.“ Hodnou chvíli uvažoval.

„Říká se, že existuje malý svazek velmi důležitých informací. Považuji za velmi nepravděpodobné, že byste na ně narazil, a i kdyby, těžko jste mohl rozluštit, o co se jedná.“ Zase se na chvíli zarazil.

„Máte pro nás něco?“

Zajímalo by mne, kdo je „my“. Patrně patřičná místa, usoudil jsem, k těm jsem přece mířil. Měl bych jim důvěřovat..., aspoň na čas.

„Kde byste vy hledal ty citlivé informace?“ zeptal jsem se.

„Mohou být kdekoli, na kterémkoli místě na světě.“ Stiskl si úzký kořen nosu. „Měli jsme svého člověka v Mexiku, u severní hranice. Dostal se k tomu svazku hodně blízko a dal nám o něm echo. Doslechl se, že ty informace jsou na prodej a že jsou právě na cestě do Miami. Chtěl vědět, jestli je má ukrást nebo jestli se má pokusit je odkoupit.“ John Rupert se ušklíbl. „Mluvil o tom, co ví, s nesprávnými lidmi. Pak ho našli, jak na Floridě plave obličejem dolů v bažinách Everglades. Měl kulku v hlavě a nohy ožrané od aligátorů.“ To jsem si tedy pěkně zavařil, pomyslel jsem si. Ať to řeknu komukoli, říkám si o průšvih, ne-li o kulku do hlavy. Neměl jsem tušení, jestli to, co vím, stojí za lidský život, ale z jakési podivné podvědomé úcty k zákonu a řádu jsem nedokázal odejít a na celou věc zapomenout.

Nakonec jsem řekl: „Řekněme, že kuchařů, kteří solili ten balíček citlivých informací, aby byl v bezpečí, bylo příliš mnoho, takže se jim společnými silami zdařilo tu věc zašantročit na opuštěném ostrově. Aby mohl balíček sloužit, musel ho někdo z toho ostrova dostat. Pokud ten balíček neslouží, není k ničemu.“ Odmíchl jsem se.

„Pokračujte, pokračujte,“ pobízel mne John Rupert.

„Aby se k balíčku dostali, museli si opatřit šikovné malé letadlo, ale pak jim chyběl pilot. Tu se na scéně objevil pilot amatér, meteorolog posedlý touhou proletět okem hurikánu. Pilot přistoupí na malou zastávku na ostrově za účelem získání balíčku, jen když bude smět uskutečnit svoje hurikánové plány.“

John Rupert chápavě přikývl.

„Jenže se to nepovedlo. Hurikán srazil letadlo do moře. Bylo třeba vymyslet něco jiného, protože balíček byl co do důležitosti opravdu na prvním místě. Muselo se počkat na lepší počasí a muselo se opatřit větší letadlo, do kterého by se vešla větší, bojeschopná posádka.“

„Proč bojeschopná?“

„Aby mohla eventuálně bojovat o panství nad ostrovem, protože o vlastnictví ostrova se vede spor. Podle mého tvořili posádku lidé ze společnosti Unified Trading, kteří na ostrově vládli, když vystrašili a z ostrova vystrnadili místní obyvatele, protože pěstovali exotické houby na polích, které produkovaly radioaktivní záření...“ Přestal jsem vyprávět, protože jsem na svém posluchači viděl, že mi nevěří.

Vstal jsem. „Sbohem, já jdu. I školní děti dokážou vyvolat zdání, že něco vyzařuje radioaktivní alfa částice. Stačí to něco posypat troškou uranového prášku.“ Podal jsem Rupertovi vizitku s babiččinou adresou a telefonním číslem. „Pokud ještě budete mít zájem, tak prosím zavolejte.“

„Počkejte, počkejte!“ Vskutku začínal mít zájem.

„Lidé se bojí právem,“ řekl jsem už na odchodu, ve dveřích. „Kdybyste spolkl zdroj záření velikosti hrášku, zabije vás. Můžete si však zářič nosit s sebou v papírovém sáčku a nic se vám nestane. Ale já vám tu nejspíš vykládám, co už možná dávno víte.“

„Nechodte ještě!“

„Musím, spěchám od Thermopyl, abych národu přinesl špatné zprávy.“

John Rupert se dal do smíchu.

Krise jsem nakonec našel velmi snadno, protože byl v naší BBC redakci předpovědí počasí ve Wood Lané

a chystal se společně se mnou věštit nepohodu na předvečer ohňostrojų.

Když mne uviděl, hlasitě zajásal a objal mne, div mne neumačkal. Pak mě postupně objali všichni, v celé redakci. Vyslechl jsem krátké poznámky, jak jsem hubený a unavený (na víc nebyl čas), zaznamenal úlevu kolegy, který za mne měl zaskočit. Spolehlivý starý Stuart vstal z mrtvých, přišel včas a bylo na něm, aby zkazil dětem radost z rachejtlových hrátek předpovědí deště.

Kris byl krásně opálený, vlasy a vousy měl od slunce hezky vybledlé, a z chmurné nálady vyšuměl do stratosférické euforie stejnou rychlostí jako rakety v jeho verších.

„To snad není pravda!“ Vykřikoval tak, že to muselo být slyšet až na ulici. „Jak to, že jsi tu? Všichni jsme si mysleli, že je tvoje babička pomatená, když trvala na tom, že má od tebe vzkaz, zatímco my bychom přísahali, že ses utopil!“

Zašli jsme spolu do místnosti, kde jsme všichni trávili chvíle volného času. Tedy všichni, až na našeho seniora, našeho guru, ten měl svoji vlastní místnost. Kris poskakoval jako malý kluk. Vyprávěl mi, jak ho v člunu vítr unášel po západním okraji Odina a trvalo několik dní, než ho našel vrtulník, který najal Robin, a než ho vylovili. Vyprávěl o své dobrodružné záchraně opřekot, slova z něj letěla jako kulky ze samopalu, jako by o ničem jiném mluvit nechtěl. Nakonec jsem ho však zarazil, abych mu poblahopřál k zasnoubení s Bell.

„Ne abys to řekl jejímu otci,“ řekl polekaně. „Starý Caspar by určitě neuronil slzu, kdyby si musel opatřit jinýho rosníčkáře, aby mu radil, kdy jít na sena.“

Nebylo to k smíchu, byla to pravda. Zdržel jsem se komentáře. Zeptal jsem se: „Co říkal Robin Darcy tomu, že přišel o letadlo?“

„Já s ním od chvíle, co jsme my dva odstartovali, vůbec nemluvil. Volal jsem na Sand Dollar, ale byl tam jen záznamník, Evelynin hlas. Chudák Robin, co může říkat..., přece nás do toho sám dokopal.“

„Hm.“ Zamračil jsem se. „Co vlastně od tebe chtěl? Cos měl na tom ostrově dělat?“

„Myslíš na Troxu?“

„Jistě, na Troxu.“

„Jak to mám vědět?“ řekl Kris nesoustředěně. Tvářil se neklidně, byl ve střehu.

„Nejspíš proto, že tě o to požádal,“ poznamenal jsem.

Kris se zatvářil, jako by si právě vzpomněl, že mi na tutéž otázku odpovídal už dvakrát.

Pak nadšeně vyhrkl: „Já mám takovou radost..., takovou děsivou radost, že jsi naživu!“

„Já mám taky radost, že jsi naživu.“ Usmívali jsme se jeden na druhého, a v tu chvíli jsme byli oba upřímní, bez ohledu na to, co bylo či nebylo řečeno.

Prošli jsme lítacími dveřmi do prostředí holičů, kadeřníků, maskérů a pudru, kde člověku zatírají a zaprašují lesk na nose a na čele. Vládla tam tříadvacetiletá dračice, která člověka pronásledovala se svojí pudřenkou až před kameru. Kris s ní začal švitořivě flirtovat, a občas se po mně jen koutkem oka podíval, jako by si přál, abych přece jen raději zase zmizel.

Zeptal jsem se, jako by o nic nešlo, jako by to byl žert: „Přiznal ses Robinovi, jak jsme na slavném ostrově Trox málem přistáli na břiše?“

„Ne, já s ním vůbec nemluvil, přece jsem ti to říkal.“

Dračice mu právě líčila natmavo obočí, vybledlé skoro doběla. Krise popudilo, že jsem mu beztaktně připomněl jeho nedokonalost. Odstrčil maskérku a štkl na mne, že nikdo nemůže být věčně dokonalý. Usoudil jsem, že není příhodná chvíle říkat mu, že moc dobře vím, proč nám vynechal pravý motor. Pilot prostě zapomněl přepnout přívod paliva z prázdné nádrže na plnou.

Jistě, proletět hurikánem byla velká zátěž na nervy. Kris si vzpomněl, že musí přehodit páčku příliš pozdě, měl v tu chvíli co dělat, jak se snažil z rovnováhy vyvedený stroj srovnat, bylo toho na něj příliš.

Kajmanská brázda představuje jednu z nejhlubších prohlubní mořského dna a já nepředpokládal, že by se Robin pustil do tak nákladné a obtížné operace, jako je vyzdvižení letadla z moře. Krisovo opomenutí, ke kterému došlo v posledních vypjatých okamžicích, zůstane navždy utajeno.

Co jsem se však opravdu chtěl dozvědět, bylo, proč jsme vlastně na Trox letěli. Kris to nakonec popuzeně a neochotně přiznal.

„Není to žádná senzace,“ řekl. „Robin jenom chtěl, abych se na Trox podíval a vyzvedl tam nějaké desky s papíry, co tam zapomněli, a abych mu je dovezl a tobě je neukazoval, dokud šije pořádně neprohlídne sám. Neptej se mě proč, protože to nevím. Ale jak už jsem říkal, oba jsme mu hodně zavázaný, tak jsem mu to slíbil. Tvrdil, že ty desky najdu na psacím stole v jednom z těch betonových baráků, chtěl, a ať mu je dovezu, než si pro ně přiletí Odin. Jenže když jsme tam přiletěli, tak tam žádný psací stůl nebyl, všechn nábytek byl pryč.“

„Tys to... Robinovi jsi to neřekl, že?“

„Ne, neřekl. Když jsme se podle našeho letového plánu nevraceli, nechali lidi z věže na Kajmanech vzkaz na záznamníku u Darcyových. Vzkaz převzala Evelyn, miláček náš, to ona zaplatila za ten vrtulník, co mě letěl hledat, jakmile se počasí zlepšilo.“

„Co když nám pošle účet?“ zeptal jsem se suše.

Kris se na mne podíval: „Co myslíš, že je lepší, bejt chudej nebo mrtvej?“

Potuloval jsem se po našem středisku, paběrkoval útržky novinek za poslední dva týdny, sbíral vědomosti o směru větrů a připravoval se na předpověď. Prorokoval jsem pak v půl sedmé a v půl desáté.

Už to tak vypadalo, že večer plný výbuchů upomínajících na zradu, na spiknutí, na střelný prach, pondělí pátého listopadu, tentokrát dopadne plačtivě pro velké i malé. Následující den mělo mezi polednem a pozdním večerem pršet na celém území Britského souostroví. Pršet začne ve Skotsku a srážky se pak zvolna posunou na jih a proti směru hodinových ručiček. Odpolední proudění přenesne mračna a déšť na jih Anglie a pokazí ohňostroje celému Essexu. Promočenou rachejtli nezapálíš. Nezbyde, než jít do postele.

Strávil jsem pak klidný zbytek večera s babičkou a Jett van Els a odpočinul si na těle i na duši. Z mírného podřimování mě vyrušili jen dvakrát. V půl jedenácté jsem se musel dívat na Krise, sršícího dobrou náladou. S humorem, rozverně rozebíral listopadové mlhy.

Druhé vyrušení z mrákot se dostavilo ve chvíli, kdy Jett právě zručně a šikovně provedla obtížný cvik stěhování babičky z vozíku na postel. Zazvonil telefon a Jett to zvedla. Nebyl to však jeden z obvyklých dotazů typu „jak si mám lakovat nehty u nohou, když nohy necítím“. Slyšel jsem, jak Jett odpovídá:

„Zeptám se, kdy byste ho mohl zastihnout. Mohl byste mi prosím opakovat vaše jméno, abych mohla předat váš vzkaz? John Rupert?“ Povytáhla legračně obočí a já sáhl po sluchátku. „Haló?“

Prý pro mne má „koncipienta“, literáta, který bude tu moji knihu podle mých instrukcí psát. Domluvili jsme se, že se s „koncipientem“ sejdu dopoledne, mezi dvěma předpověďmi.

Když už babička začala ve svém hezkém pokoji usínat, posbírali jsme si s Jett polštáře a šli si sednout na kamennou lavičku na verandu před vchodem. Veranda sloužila kdysi k tomu, aby dámy mohly suchou nohou dojít z kočáru až na lože. Seděli jsme venku zabalení do tlustých teplých houní.

Noc byla svěží a voněla říčním bahnem. Seděli jsme těsně u sebe, abychom se zahřáli, a moc jsme toho nenamluvili. Kdyby tak celý život mohl být tak prostý, pomyslel jsem si, pokoj a mír mezi racky, v závěťtí.

Nedbal jsem na babiččiny obavy a políbil Jett van Els na tvář. Políbení mi spokojeně vrátila a najednou bylo mezi námi v mnohém jasno a pohoda.

V každém hurikánu je oko, zóna klidu. Druhý nápor smrští na mne teprve číhal.

Brzy ráno jsem opustil babiččin gauč, abych se včas ocitl na obrazovce. Babička se na mne dívala při snídani. Snažil jsem se sdělit národu špatné zprávy s co největší šetrností. Večer zasvěcený vzpomínce na statečného muže a špatný střelný prach se nevydaří, jako se nevydařil Guy Fawkesovi.

Mezi oběma omluvnými vystoupeními jsem autobusem zajel do Kensingtonu a svezl se výtahem do sedmého patra, abych si tam s panem literátem, „koncipientem“, pohovořil o učebnici nazvané Deprese.

Na vyzvání jsem si sedl do chatrného křesla, chroupal zázvorové sušenky a poslouchal věcné úvahy Johna Ruperta, týkající se mé knihy. Nechtěl však, abych psal o depresích, ale o bouřích, prý se to bude líp prodávat.

Zeptal jsem se ho, jestli to s tou knihou myslí vážně. Prý proč ne? Přece existují i knihy o žralocích zubech.

„Mimochodem,“ poznamenal. „Ten posel spěchající od Thermopyl věřil, že o těch mrtvých nese Sparťanům dobré zprávy.“

„To je možné.“

„Měli jsme to v řečtině,“ dodal.

Dveře se tiše otevřely. Vstoupil skutečný Koncipient, zchátralý staroušek s prořídými bílými vlasy a šlachovitýma rukama.

Představili mi ho suše a bez okras jako Koncipienta. Žádné křestní jméno, žádný pan..., jednoduše Koncipient. John Rupert mne požádal, abych mu vyprávěl totéž, co jsem odvyprávěl jemu včera.

„To mám celou tu historii vykládat znovu?“ ohradil jsem se.

„Můžete na to jít z jiného konce, aby to bylo Koncipientovi úplně jasné a abych já si to upřesnil.“

Povzdechl jsem si. „Tak tedy dobře. Řekněme, že někdo zapomněl na jednom ostrově v Karibiku desky s listinami. Na ostrově není rádio, není telefon, není pošta, nejsou lidé, ale je tam použitelná přistávací dráha.“

Pokračoval jsem ve vyprávění a občas jsem se odmlčel, aby to Koncipient stačil vstřebat a já si to stačil rozmyslet.



„Řekněme, že je naprosto nezbytné se k těm listinám dostat.“

Pauza.

„Řekněme, že je k dispozici vhodné letadlo, ale žádný vhodný, diskrétní pilot, protože původní pilot se zabil při autonehodě.“

Další odmlka.

„Při jednom společenském obědě se objeví amatérský pilot toužící po tom proletět okem hurikánu. Pilot je meteorolog a hurikán se právě v oblasti Karibiku chystá. Jmenuje se Odin. Je období hurikánů. Pilotovi je nabídnuta možnost proletět hurikánem, když se nakrátko zastaví na ostrově, odkud přiveze ony desky s listinami.“

„To je všechno logické,“ přikývl Koncipient.

„Hm. Pilot s sebou vezme přítele meteorologa jako navigátora a děvečku pro všechno.“

„Ten přítel jste vy?“ zeptal se John Rupert.

Přikývl jsem. „Náš průlet hurikánem skončil v moři. Pilota zachránila helikoptéra a mne mrštily vlny zpět na ostrov. Našel jsem desky s listinami, ale neměl jsem tušení, že jsou důležité, aspoň ne zpočátku. Byly psané cizí řečí a cizím písmem.“

„Vy ty listiny máte?“ zeptal se Koncipient napjatě a dychtivě, vzrušený, až mu škubalo ve tváři jako Oliverovi Quigleymu.

Musel jsem ho zklamat. „Ne, nemám, snažil jsem se to rozluštit, jak to šlo, ale ty jazyky mi byly cizí...“

Zamyšleně jsem si počítal na prstech. „Jedním z nich byla určité ruština.“

John Rupert seděl na rohu psacího stolu a houpal nohou. Zeptal se zvědavě: „Jak to víte tak jistě? Jak víte, že to byla ruština?“

„Na listinách se objevuje spojení písmene s číslem, které uhodí do očí každého, kdo má aspoň ponětí o vědě,“ vysvětloval jsem. „Je to U-235. Na jedné z těch listin psaných cizí abecedou jsem našel kombinaci Y-235, a v azbuce se písmeno y používá pro naše u.“

Napsal jsem jim Y-235. „To je koncentrovaný a obohacený uran získaný z U-238 plynovou difúzí. Pu-239 je obohacené plutonium, získané z Pu-240. Obě substance slouží k výrobě jaderných zbraní.“ Mračili se. Chtěli vědět víc.

„Začal jsem tedy s U-235 jako s nepopíratelným faktem,“ mírně jsem se usmál. „Stejná kombinace písmene a čísla, nebo Pu-239, se objevovala na všech listinách, ať byly psané jakýmkoli písmem. Pokud si troufnu hádat, řekl bych, že to, co jsem zpočátku považoval jen za obchodní korespondenci, byly ve skutečnosti taky seznamy. Seznamy v ruštině, němčině, arabštině, patrně taky v hebrejštině. Ty zbývající..., nemám potřebné znalosti, ale čísla na těch seznamech vypadala nějak jinak, mohla znamenat datum nebo cenu.“

„Ale jaké to mohly být seznamy? Seznamy čeho?“

„Seznamy substancí potřebných k výrobě nukleárních výbušnin. Předpokládám, že to je ten vysoce citlivý svazek či balíček, který hledáte, ne?“

Zatím se mi nechtěli svěřit.

Pokračoval jsem: „Pokud se mi podařilo něco z těch listin vyluštit, řekl bych, že to byly objednávky, seznamy toho, co si někdo chtěl objednat. Na jedněch listinách byl podle mého seznam toho, co je – takříkajíc – na skladě, na jiných, co se žádá. Pokud tomu tak opravdu je, pokud to jsou seznamy zboží a požadavků, pak to znamená, že společnost Unified Trading je jen prostředníkem.“

Chvilí bylo ticho. John Rupert ani Koncipient moji hypotézu nezpochybnili. Pokračoval jsem: „Po celém světě je nedostatek jaderného materiálu – myslím substancí potřebných k výrobě jaderných zbraní. Po takových substancích baží nejen uznávané, suverénní, legitimní státy, ale i naprosto bestiální teroristé, kteří jaderné zbraně umějí vyrábět. Naštěstí je jak obohaceného uranu, tak obohaceného plutonia nedostatek, dá se povědět celosvětový nedostatek.“

A dal bych skoro krk na to,“ pokračoval jsem, „že mezi těmi listinami jsou seznamy toho, co je v tuhle chvíli na trhu. Od konce studené války je značná část světové jaderné kapacity v Rusku pod zámkem. Někdejší sovětský blok si nepřeje o nic míň než západní země, aby se tak nebezpečný materiál rozběhl po světě, proto ty substance velmi pečlivě střeží. Všude jsou však zloději a všude se může objevit spiknutí. Podle mého..., kdyby se někomu, jako třeba vám..., podařilo vyřadit společnost Unified Trading ze hry, netrvalo by dlouho, a věci by se ujal někdo jiný.“

„O jednoho míň..., to stojí zato,“ poznamenal Koncipient přísně.

Měl světle šedé oči, ve kterých se obrazil šed nevlídných mraků, plujících nad světlíkem. Kdepak, pomyslel jsem si, tenhle člověk nemá na to, aby napsal vzrušující knihu o bouřích, jaká by člověkem otřásla.

„Chcete říct,“ ozval se John Rupert, „že podle vašeho mínění je podobných společností jako Unified Trading celá řada, a všechny působí jen jako zprostředkovatelé? Nepochybně za tučnou provizi?“ „Nemám tušení, kolik jich může být, já předpovídám jen počasí. S uranem jsem se zapletl nešťastnou náhodou, a velmi rád bych se teď zase vypletl.“

Jako kdyby nevnímali, že se bouřím.

„Všechny ty listiny velmi rychle zastarají, přestanou poskytovat aktuální údaje,“ řekl jsem. „Pokud to opravdu jsou inventární seznamy, pokud opravdu slouží k tomu, aby se lidé, kteří baží po U-235 a mají na to, mohli spojit s těmi, kdo k obohacenému uranu mají přístup, pak můžete počítat s tím, že za půl roku už bude všechno jinak.“ Koncipient se mírně usmál. „Nám úplně stačí, že jste viděl momentálně aktuální seznamy..., řekněme..., zboží na skladě. Tedy..., my většinou dodržujeme pravidlo sdělit jen to, co je bezpodmínečně třeba. Tak se občas stane, že někomu něco nesdělíme a pak se ukáže, že to bezpodmínečně potřeboval. Takže... to, na co se vás teď zeptám, vám možná pomůže, možná nepomůže, jako vodítko. Je to jasné?“

Jako kalná voda, pomyslel jsem si a podíval se na hodinky. Na autobusy v dopolední nákupní špičce nebylo velké spolehnutí a navíc pršelo. Budu muset utíkat. Moje ubohé nohy!

„Nestarejte se,“ řekl John Rupert. „Máte čas, do BBC vás zavezeme autem.“

Koncipient se na mne zadíval: „Prosím, snažte se co nejvíc soustředit. Co opravdu potřebujeme vědět a rádi bychom, aby nám to někdo sdělil, jsou jména těch, kteří objednávají i těch, kteří nabízejí. Nedokázal byste si něco vybavit?“

Řekl jsem, že si pamatuju bohužel jen část jedné adresy. Prý lepší něco než nic.

„Dobře. Tak tedy... V hlavičce jednoho dopisního papíru bylo slovo Hippostat.“ Odhláskoval jsem je.

„Může to znamenat závodistiště, nebo taky ne.“

„Mohlo by,“ přikývl Koncipient. „Nemáte tušení, kde by ten balíček mohl teď být?“

Pamatoval jsem si velmi živě, jak se Michael Ford vrací od druhé betonové budovy, v jedné ruce desky s listinami, v druhé Geigerův počítač. Odnal oba předměty do letadla, a tam taky, co já vím, až na další zůstaly.

Taky jsem si dobře pamatoval, že to byl Michael Ford, kdo se postaral, abych tenhle svět neopustil předčasně. Nebo to možná byla Amy, možná mne při životě zachovala ona, těmi obvazy. Nebo Robin, kulatý, chytrý Robin.

Odpověděl jsem po pravdě, ale dobrý pocit jsem neměl, cítil jsem se provinile.

„Nevím, kde to teď je.“

Měl jsem jakousi mlhavou, hloupou představu, že by se mi mohlo podařit členy skupiny přesvědčit, aby toho nechali, aby se ten nemrav odnaučili – jako kouření –, jenže „nemrav“ těch lidí byl životu mnohem víc nebezpečný. Nedomyšlel jsem to, šlo mi jen o to, abych se z toho sám dostal.

John Rupert vypadal zklamaně, správně odhadl, že jsem v poslední chvíli přestal být upřímný a sdílný.

Splnil však slib a opatřil vůz s řidičem, aby mne dovezl do Wood Lané.

Mezi prvním a druhým odpoledním vysíláním jsem se s ním telefonicky spojil. Byl zdvořilý, ale jeho počáteční dychtivost byla ta tam.

Řekl: „Koncipient má dojem, že jste v polovině hry přešel k opozici. Rád bych věděl proč.“

„Lidé z Unified Trading mne snadno mohli zlikvidovat. Vzpomněl jsem si, že to neudělali.“

„Prastaré dilema,“ řekl unaveně. „Je člověk ochoten v zájmu věci zabít přítele či ne...“

„Ne,“ řekl jsem zvolna.

„Vzpomeňte si na našeho člověka v Mexiku. Vzpomeňte si na ty aligátory. Nikdo s ním neměl slitování. Až to ve vás uzraje, zavolejte mi..., ale raději to moc neodkládejte.“

„Něco vám můžu říct hned...“ Na chvíli jsem se odmlčel. „Pokud vás zajímá... ta radioaktivita. Tedy, alfa částice na ostrově Trox.“

Trochu ožil. Řekl: „Zeptal jsem se na to včera večer dětí. Měl jste samozřejmě pravdu, učí se o radioaktivitě ve škole.“

„Jenže ti lidé na ostrově nevěděli, jak je snadné zařídit, aby Geigerův počítač tikal jako blázen, slyšeli na vlastní uši, jak tiká, div se nerozsype. Všichni ostrované snadno propadli panice, když je náležitě vystrašili... Poplach, poplach, fy exotické houby jsou radioaktivní a radonový plyn proniká ze země podlahou, ale my, vaši dobrodinci, my, vedení společnosti Unified Trading se postaráme, aby vás záření nepoškodilo. Zatím září jen houby a budovy, a pro vás pošleme skvělou loď, a ta vás doveze do bezpečí.“

„Chcete tím říct, že společnost záměrně obyvatelům ostrova namluvila, že se musí odstěhovat?“

Usmál jsem se. „Stěhovali se opřekot. Radioaktivity se každý bojí, protože ji není ani vidět, ani slyšet. Lidé si představují, že je víc nebezpečná, než ve skutečnosti je. Obyvatelé Troxu se nakonec upokojí, protože

se u žádného z nich příznaky nemoci ze záření neobjeví.“

John Rupert mi zdvořile, nikoli však vřele, za poučení ve věci Geigerova počítáče poděkoval. Pak se mne zeptal: „Je vám doufám jasné, jaká otázka zůstává v této věci bez odpovědi?“

Přikývl jsem. „Zajisté: proč chtělo vedení společnosti ostrov jen pro sebe?“

8

Na samém konci únavného večera se konečně vyjasnilo, přestalo pršet a vášniví ohňostrůjci vysílali k nebi tisíce vybuchujících hvězd, spadajících do mokrých zahrad ve sprškách všech barev duhy.

Když jsem se konečně dostal z práce, spočítal jsem si, že babička i Jett už dávno spí. Ucházet se o další noc na gauči se neslušelo. Jedna noc azylu je v pořádku, druhá noc už by byla rozmazlování. Babička nikdy nevěřila na příliš dlouhá období nářků.

Sel jsem kus cesty z BBC domů pěšky, ke svému podkroví, svému teleskopu, chronometru a futonu.

Vdechoval jsem velké doušky vlhkého nočního vzduchu a sliboval si, že večer pátého listopadu se už v mém kalendáři nikdy neobjeví.

Když jsem docházel ke svým dveřím, ozval se mi v kapse operátor, přestože už byla půlnoc. Měl jsem malý přístroj nastavený na tiché bzucení, protože jsem se většinou vyskytoval na místech, kde muselo být ticho. Poslušně jsem Belladoně zavolał navzdory pozdní hodině. Vydechla úlevou, a když jsem se zeptal, kde je, dala se do smíchu.

„V ložnici u Loricrofta. Krisovi to neříkejte.“

„Není s vámi náhodou paní Loricroftová?“

„Vy zkazíte každou legraci, Perry,“ zlobila se Bell. „Jo, jmenuje se Glenda a chce s vámi mluvit.“

Pamatoval jsem si Glendu Loricroftovou z památného oběda jen matně jako odbarvenou blondýnku ve světle modrém svetru, poněkud malém přes prsa, s hlasem, za který by se nemusela stydět žádná lancashirská venkovská děvečka. Sdělila mi, že její George odjel do Baden-Badenu, tedy aspoň to tvrdil, a ona si jen chce ověřit, jaké tam je počasí, kdybych byl tak hodný.

„Dejte mi k telefonu Bell, prosím,“ požádal jsem ji. Chtěl jsem vědět, proč se ode mne chce, abych se vrátil do redakce z takového absurdního důvodu v tak absurdní hodinu v takové noci.

„Perry, používejte hlavu!“ řekla Bell. „Glenda si myslí, že si tam George užívá s nějakou dobře utajenou fraulein. Kdybych vám řekla datum, hodinu a čas, mohl byste mi zjistit, jaké kde bylo počasí a jestli odpovídá tomu, co tvrdí její nejmilejší?“

„Ne, Bell, to nepřichází v úvahu. Vyloučeno. Ostatně stačí, když ten její řekne, že si to nepamatuje nebo že právě spal.“

„Glenda tvrdí, že nikdy není tam, kde říká, že je. Dnes večer jel údajně do Baden-Badenu na dostihy a zítra určitě nebude vědět, jestli tam sněžilo nebo ne.“

Zarazil jsem ji. „Bell, nechte toho. Ať vám to zjistí Kris. Já už spím vestoje.“

„Kris neudělá nic. Nemluví o ničem jiném než o vlcích.“

Polekal jsem se. „Kde je? Proč mluví o vlcích?“

„Kvůli nějakému přepínání paliva,“ řekla Bell nedbale. „Já mu nerozumím. Vy jste asi jediný, kdo stačí sledovat jeho zvláštní myšlení.“

„Najděte ho!“

Slyšela a vnímala naléhavost mého příkazu.

„Neztratil se!“ řekla.

„Tak kde je?“

„Tvrdí, že na vaší střeše.“

Prošel jsem vystrašeně domem ven, na zadní zahrádku, na kousek zimního trávníku a podíval se vzhůru. Byl tam, seděl rozkročmo nahoře na střeše, opřený o zchátralý cihlový komín.

„Slez dolů!“ křikl jsem na něho. „Nechytil bych tě!“

„Odsud je vidět na všechny ohňostroje v celém Londýně,“ zahalekal. „Vylez nahoru.“

„Jdu spát.“

Kris prozpěvoval: „George Loricroft není v Baden-Badenu, Oliver Quigley se neobjevil ani v Berlíně, ani v Hamburku, a vsadím se, že můj pan tchán utekl z Kolína.“

„O čem to blábolíš?“ křikl jsem na něj.

„Robin Darcy je v Newmarketu.“

Slyšel jsem ještě vzdálený hlas Bell v telefonu. Dal jsem si přístroj k uchu a zeptal se jí, jestli slyšela, co Kris říká.

„Řekl, že je Robin v Newmarketu, a to taky je, bydlí v hotelu Bedford Arms. A co má být? Když přiletí

obchodně do Anglie, jezdí za tátou často. Zítra spolu jedou na dostihy do Doncasteru. Je to v letošní sezóně poslední rovina, takže se tam sejde dobrá půlka Newmarketu. Můj šéf tam má tátova koně, poběží v hlavním dostihu, v November Handicapu. V Baden-Badenu už sezóna skončila, takže je to všechno nesmysl.“

„George se vrátí ráno na snídani,“ utěšoval jsem ji. Glenda zakvílela a Bell mne nařkla z cynismu. Tak, už toho bylo dost, pomyslel jsem si. „Glendo a Bell, položte telefon, a ty Krisi, laskavě slez z mojí střechy. Uvidíme se zítra.“

Bylo to neuvěřitelné, ale nastalo vskutku ticho. Odešel jsem nahoru do podkroví a několik hodin jsem prospal. Když jsem se brzy ráno vzbudil, stál Kris v mém kuchyňském koutě, zíval a lil si thajskou kari omáčku na chlebové placky. Byla to Krisova nejnovější, odporná výstřednost.

„Dobré jitro,“ přivítal mne.

„Jak ses dostal dovnitř?“

Zatvářil se dotčeně. „Přece jsi mi o Vánocích dal klíče!“

Snažil jsem se rozpomenout. „Jo..., to bylo, když jsi tu čekal na opraváře ledničky.“

„Chceš, abych je vrátil?“ zeptal se Kris a četl si nálepky na lahvích paprikového oleje, které vyndal z papírového pytle. Řekl, že včera nakoupil všelijaké orientální lahůdky, jako kupříkladu citrónovou trávu a suché thajské koření.

Dovolil jsem mu, aby si klíče nechal. Taky jsem mu dovolil, aby se vysprchoval (už si posloužil, ručníky byly mokré), a aby se díval na televizi (byla puštěná, ale zvuk byl stažený). Pak už jsem letěl ke dveřím, abych si v redakci stihl připravit sobotní dopolední pořad, předpověď pro sport (jasno, sucho, zima a slunce pro dostihy v Doncasteru, chvilkové spršky na fotbal ve Wembley). Ještě jsem zahlédl, jak si Kris něco zaškrtává v mých dostihových novinách a chystá se luštit moji křížovku.

Navlékl jsem si prošívanou bundu a než jsem za sebou zavřel, zachoval jsem se velkoryse a požádal jsem Krise jedině o to, aby zavřel a zamkl, až bude odcházet.

„Mimochodem,“ řekl, „díval jsem se na tvůj rozpis, máš dnes po předpovědi pro sport volno. Letím do Doncasteru, mají tam na závodistišti přistávací plochu. Poletíš se mnou?“

Zavřel jsem za sebou a za jeho otazníkem dveře a vykročil na schodiště. Jestli s ním nepoletím, bude si myslet, že to je kvůli zataženému podvozku a nepřepnutém palivu..., jak on křivolace uvažuje, bude si myslet, že mu to zazlívám, že ho nemám rád, že už nemá žádného přítele. Odpověď na otázku: „Jsem snad strážcem svého bratra?“ zní ano. Bohužel velmi často.

O dvě patra níž jsem zařadil zpátečku, přestože už jsem měl hodně naspěch. Když jsem znovu otevřel dveře od bytu, stál Kris hned za nimi. Čekal na mne.

„Stav se pro mne v deset patnáct ve Wood Lané,“ řekl jsem. „A nezapomeň, že Bell bude na dostizích se svým otcem a Robinem Darcym.“

Kris si z toho nic nedělal. „V deset patnáct,“ opakoval jsem a belhal se ze schodů. Je však pravda, že se stav mých dolních končetin od kotníků dolů už výrazně zlepšil.

Z White Walthamu do Doncasteru jsme doletěli bezchybně. Kris byl přeopatrný a předletovou kontrolu provedl víc než důkladně. Nemusel, byl jsem přesvědčený, že je velmi dobrý pilot, k hranici ztráty nervů a smrtelného nebezpečí, dál ne. Samozřejmě jsem mu to nehodlal vykládat. Odmyslím-li si ostrov Trox a Odina, těžko bych hledal někoho, komu bych věřil víc než Krisovi. Trox a Odin mě poučily. Příště budu moudřejší, budu vědět, na co si dát pozor.

Na Doncaster se usmívalo počasí, jaké by si všichni přáli předtím na večer připomínky prašného spiknutí. Málem jsme s Křisem zmeškali první dostih. Celý program začínal na konci podzimu časněji než jindy, protože už jsou krátké dny. Na druhý dostih jsme se dívali šedožlutým nebem. Dobré počasí navodilo dobrou náladu a přinášelo favorizovaným koním vítězství.

Bell a Kris se v průběhu odpoledne scházeli a zase rozcházeli jako v jakémsi podivném rituálním tanci námluv. Caspar Harvey je zmařeně sledoval. Kolem prošel George Loricraft, bradu vzhůru, za ním cupitala jeho žena. Hlasitě a vytrvale se rozčilovala kvůli Baden-Badenu.

Oliver Quigley se třepotal od majitele k majiteli a omlouval se za neúspěch, ještě než se koně seřadili na startu.

Kolem Krise se vytvářely hloučky žadatelů o autogram. „Vám nevadí, že se lidi hrnou spíš k němu než k vám?“ zeptala se Bell.

„Já mu to přeju.“ Jako obvykle se na mne šestého listopadu dívalo mnoho vyčítavých mladých očí, zato nadšených sběratelů podpisů bylo poskrovnu. V okamžiku, kdy mi to začne vadit, pomyslel jsem si, toho nechám.

Obrátil jsem se k Bell: „Přijela jste s otcem a Robinem Darcym? Ještě jsem dnes Robina neviděl.“

„Jeli s tátou sami,“ řekla Bell. „Prý si musí v klidu promluvit. Já přijela s Glendou a myslela jsem, že se z ní zblázním. Samozřejmě, že Robin nejel do Baden-Badenu, proč taky, když jsou dostihy tady? A všechna ta ostatní místa! Nedá s tím pokoj.“

„Jaká jiná místa?“ zeptal jsem se roztržitě a díval se přitom na koně v padoku. Obdivoval jsem znovu a znovu jejich nádherné pohyby a přirozenou krásu.

Bell vytáhla z kapsy zeleného kabátu potrháný růžový papírek z poznámkového bloku a zadívala se na něj.

„Glenda tvrdí, že George byl údajně v Budapešti, kde podle jeho tvrzení sněžilo, taky prý sněžilo v Pardubicích, v České republice, i v Berlíně a ve Varšavě. Zato v Hamburku údajně mrzlo. Glenda míní, že určitě ani v jednom z těch měst v tu dobu nebyl. O co může jít?“

„Nemám nejmenší tušení.“

„Kdyby sem náhodou Glenda přišla, neopouštějte mne, prosím.“

Bell zamžikala dlouhými řasami a krásně se usmála. Kris mezitím skončil s autogramy a postavil se v celé své výšce mezi mne a svoji (možná) nastávající.

Odešli si spolu koupit sendvič (výjimečně ve shodě) a přátelsky mne pozvali, abych se k nim přidal. Když jsem poděkoval, ulevilo se jim. Zdržoval jsem se poblíž vážnice a beze spěchu vyhlížel Robina Kulatého. Když se ke mně přiblížila Glenda se svým pronikavým lancashirským hlasem a začala mi vykládat svoje teorie, skoro jsem litoval, že jsem pozvání Bell a Krise nepřijal.

Glendiny lesklé, odbarvené žluté vlasy byly provokací, hodnou Andyho Warhola. Představa galerie se čtyřiceti osmi obrazy navlas stejných ženských jako Glenda byla mráкотná.

Bylo paradoxní, že mi na pomoc přišel právě Oliver Quigley. Stoupl si vedle mne, něco blekotal a na Glendu vrhal velmi nevraživé pohledy.

Zřídka kdy jsem Oliverovo nervózní brebentění vnímal, nezajímalo mne, ale jen tak, že zdvořilosti i zvědavosti jsem se ho zeptal, jak se daří nemocné klisně. Najednou oba zkameněli. Glenda zůstala stát s otevřenými ústy, jako by napjatě čekala, co Oliver řekne, a já si v tu chvíli uvědomil, že právě dochází ke střetu mnohem složitějších osobností, než za jaké jsem je při povrchním pozorování považoval. V lancashirských očích sršely blesky nevěstící nic dobrého a mne napadlo, že Quigleyho nervózní, zmatené chování je možná jen kamufláž, za kterou se skrývá muž ze železa, který jako takový nechce být viděn. Zavzpomínal jsem na paměťihodný oběd, při kterém jsem se poprvé setkal se všemi newmarketskými známými. Možná tehdy záměrně světu neukazovali svoji pravou tvář, možná měli zcela jiné skutečné jádro, jako Robin Darcy.

„Můžeš za to ty,“ zasyčela Glenda nenávisťně a pak sevřela tvrdě rty. „To ty posíláš George do Baden-Badenu, to nepopřeš!“ Obviňovala Olivera a vůbec nevnímala, že ji poslouchám.

Oliver Quigley se tvářil mrazivě, ale já v tu chvíli pochopil, že to není tím, že by nevěděl, o čem Glenda mluví.

Byl v šoku, protože vyslovila nahlas, na veřejnosti, co mělo zůstat v tajnosti a tichu, jen mezi nimi.

Dřtila jed: „A nepokoušej se mi namluvit, žeš do toho Německa, Polska a všech těch ostatních míst nejel s ním. Hodně tam sněžilo a Perry by mi to mohl potvrdit nebo vyvrátit, jen kdyby se trochu namáhal...“

„Glendo!“ přerušil ji Oliver ostře, varovně a výhrůžně. V tu chvíli smazal zcela a úplně obraz nervózního, nejistého a roztržitého Olivera Quigleyho, který tak dlouho vytvářel.

„Dobře, dobře,“ odsekla Glenda. „Všichni se vztekáte kvůli ty klisně.“

Otočila se na vysokých podpatcích svých lesklých vysokých bot a odkráčela. Našlapovala na špičky.

Oliver Quigley zkameněl a oněměl. Jako by ztratil jak svůj meč, tak svůj štít v jediném okamžiku.

Otočil se ke mně. Škodu už těžko mohl odčinit, ale zřejmě se rozhodl věřit, že jsem nic neviděl a neslyšel. Nasadil znovu své roztřesené chování. Přefíkával se, koktal, ale dohromady nic neřekl. Po chvíli, usazený ve své staré roli, na mne nepřítomně kývl a odlepil se ode mne. O něco později jsem ho zahlédl, jak se s trhavými gesty baví s majitelem klisny, s Casparem Harveym. Ani jeden, ani druhý se netvářil klidně či spokojeně.

O kus dál jsem zahlédl Krise, sklánějícího se k menšímu, zavalitému muži. S překvapením jsem si uvědomil, že mluví s Robinem Darcym. Věděl jsem dobře, že do Doncasteru přijel s Casparem Harveym, ale když jsem ho viděl na místě samém na vlastní oči, vyvedlo mne to z míry.

Naposledy jsem ho viděl na ostrově Trox, zamaskovaného, oblečeného do protiradiačního obleku s kuklou. Sledoval Michaela, který před mýma očima nesl k letadlu ten „balíček“, pro který zemřel neopatrný člověk v Mexiku.

Pozoroval jsem, jak Robin Darcy dobromyslně poplácává Krise po zádech, a jak to Kris bez odporu snáší.

Věděl jsem, že Kris nemá rád, když na něj někdo sahá, i když je to z přátelství, nesnášel to ani od Bell. Když sám na někoho sahal – to bylo samozřejmě něco zcela jiného.

Uvědomil jsem si, že se Kris tehdy rozhodl letět na Trox, protože chtěl Robinovi vyjít vstříc. Musím si pamatovat, že Kris Robinovi rád vychází vstříc.

Ti dva si chvíli něco velmi zaujatě povídali. Kris pokyvoval. Než se rozešli, potřásli si rukama. Jak jsem se tak na Krisu díval, zajímalo mne, jestli se mi svěřil s tím, o čem se s Darcym bavil. Soudě podle toho, co se odehrálo v minulosti, nejspíš mi neřekne nic. Pokrčil jsem rameny.

Stál jsem opřený o zábradlí před vážnicí u prostory pro odsedlávání vítězů a snažil se předstírat, že se zájmem sleduju jezdce a trenéry proudící dovnitř a ven, že mne všichni zajímají mnohem víc než to, co říkala Glenda. Stál jsem líně na svěžím, čistém vzduchu a jako obvykle jsem dovolil svým myšlenkám, ať putují, kudy chtějí. Chvilí bloudily. Pak se mi jasně vybavila slova Baden-Baden, Polsko a sníh. Najednou jsem s jistotou věděl, že ta slova jsou důležitá, a že tu je nějaká spojitost s Glendou a nemocnou klisnou. Viděl jsem, jak Glenda v dálce kamsi cupitá. Glenda žárlila na Quigleyho a Harveyho...

To je nesmysl. Harvey přestěhoval svoje koně od Quigleyho kvůli nemocné klisně a přestěhoval je právě k Loricroftovi, ke Glendinu manželovi. Jenže o to Glendě nejspíš nešlo.

Jak se člověku v hlavě všelico převaluje..., najednou se mi vybavilo z hloubky paměti jediné slovo. Viděl jsem ho před sebou úplně jasně a nemohl pochopit, že se mi nevybavilo dřív. Slovo bylo v nadpisu jedné z listin v deskách na ostrově Trox. Věřil jsem do té chvíle, že si pamatuju jen slovo Hippostat, ale věděl jsem, že byla ještě jedna adresa – možná významná –, jen si ji upřesnit.

Rennbahn.

Baden-Baden Rennbahn.

Pam padá bum.

Rennbahn starým německým písmem.

Bez zaváhání jsem přikročil k něčemu, co bych ještě před půlhodinou považoval za nemožné. Záměrně jsem se snažil narazit na Glendu. Málem o mne zakopla, myšlenky se jí toulaly bůhví kde. Šlápla mi na nohu.

Zamručela: „Baden-Baden!“ a mne si nevšímal. Ten stav věcí se však rychle změnil, když jsem jí nabídl, že zjistím, jaké bylo, je a bude počasí kdykoliv a kdekoli si vzpomene.

„Myslíte to vážně?“ zeptala se. Byla soustředěná, oči bystré, napjaté. Odbarvené lesklé vlasy k ní najednou jaksi nepatřily.

„Zjistím vám to až v pondělí, dřív nemůžu, nedostanu se do té doby k počítači.“

„Bell tvrdí, že jste šéf přes předpovědi pro naše území,“ namítla, „v tom případě si jistě můžete dělat, co chcete.“ Vysvětlil jsem jí, že jsem jen zástupce vedoucího a v duchu jsem se rozhodl, že svá privilegia na tak pochybnou věc nebudu zneužívat. Hezky, omluvně jsem se na Glendu usmál (měl jsem to nacvičené) a po pravdě jí vysvětlil, že k ústřednímu počítači v neděli není přístup, jen ve zcela mimořádných a jasně vymezených závažných případech. Sledovat bludného manžela nebylo ani mimořádné, ani jasně vymezené a závažné.

Pak jsem se jen tak mimochodem zeptal: „Proč vlastně do toho Baden-Badenu a nevím kam ještě jezdí?“ „Za ženskými samozřejmě! Počkejte, dám vám ten seznam.“ Odbarvená Glenda nebyla hloupá. „Všechna tahle jména jsou jména závodíšť, abyste věděl. Že jste to nevěděl?“

„Ne,“ přiznal jsem se. „Je to všechno v Německu?“

„Chytrý chlapec. Skoro všechno.“

„Vašemu muži tam startují koně?“

„Přece jsem vám už řekla, že to tvrdí. Pak řekne, že sněžilo a že se dostihy zrušily. Ale já vám říkám, věřte tomu, že nesněžilo, jak on tvrdí.“

„Já vám to zjistím.“

Vytáhla z kabelky stejný seznam, jaký předtím dala Bell. Zběžně jsem si seznam prohlédl a strčil do kapsy.

„Baden-Baden,“ utrousila. „Blbost!“

Najednou jsem toho měl dost. Přestalo mě bavit zkoumání pokřivených a nebezpečných newmarketských osobností. Další hodinu toho listopadového dne jsem strávil prostým pozorováním zvláštního, fascinujícího světa dostihů. Vyhrál jsem zanedbatelnou částku na jednoho z Harveyho koní. Byl druhý favorizovaný a přišel jako třetí.

Nebylo mi jasné, jestli se mi Robin Darcy vyhýbá záměrně či ne. Nakonec jsme na sebe narazili zcela nečekaně, jak se to někdy stává, zničehonic jsme se na sebe dívali tváří v tvář.

Měli jsme oba celé hodiny na to, abychom se na naše setkání připravili. Říkali jsme, co se sluší říct. Já

vyslovil lítost nad ztrátou Robinova krásného letadla, Robin projevil radost nad tím, že jsme se – Kris i já – zachránili. Poděkoval mi za dopis, který jsem mu poslal z letiště v Miami těsně před odletem. Vyjádřil jsem naději, že Robin měl dobrý let do Anglie. Sdělil mi, že do Newmarketu přijel včera večer.

Choval se přátelsky. Potřásl mi rukou. Ujistil mne, že kdykoli přijedu do Spojených států, budu u něj a Evelyn vždy vítán. Měl jsem sto chutí se ho zeptat: „Kdepak jsou teď ty desky? Pro koho teď chystáte další nabídku, další kousek jaderné bomby?“

V hnědých očích za tlustými skly jsem četl jinou otázku i odpověď. „Mohl se Perry Stuart dostat k těm listinám? Ne, nemohl. Nemohl otevřít sejf. Sice moje heslo, Hereford, slyšel, ale nic pro něj v tu chvíli neznamenal.“

Moc rád bych řekl: „Tomu z vás, kdo si vymyslel, že mi zavázete oči, bych rád poděkoval.“ V jeho očích jsem četl: „Nemáte tušení, jak málo chybělo a měl jste kulku v hlavě.“

Zajímalo by mne, o čem si povídal s Křísem... Co asi od něho chtěl.

Přál bych si mít Robina Darcyho za přítele, ne za protivníka. Narodil se chytrý... Jak je možné, že takový člověk dokáže obchodovat se smrtí?

Příliš mnoho chytrých lidí obchoduje se smrtí.

Kývl na mne a pooděšel o kousek dál, za Casparem Harveym, schopným, ale míň inteligentním. Právě přijímal vlažná blahopřání k třetímu místu. Měl k dostihům příliš tvrdý, věcný přístup, uspokojit ho mohlo jedině vítězství. Slyšel jsem, jak Oliver Quigley v Harveyho doslechu někomu vykládá, že mít koně v péči on, být to on, na kom bylo dát pokyny jezdcí, byl by kůň zvítězil. Říká si o průšvih, pomyslel jsem si. Když skončil poslední, šestý dostih, vrátili jsme se s Křísem na letiště a chystali se domů. Mimořádné fyzické nároky posledních deseti dnů způsobily, že mi to dostatečně nemyslelo, měl jsem určitě sníženou vnímavost a cítil se jako vybitá baterka. Hodnou dobu jsme se zdrželi na parkovišti poblíž přistávací dráhy loučením s newmarketskými. Když Kris konečně začal rolovat na konec dráhy, šly na mne dřímoty.

Ostentativně přepnul palivové nádrže a já dělал, že nic nevidím.

Onu sobotu se rok už chýlil ke konci, dny byly krátké a na to bylo třeba pamatovat. Kris domluvil se svým přítelem, který měl službu na věži ve White Walthamu, že osvětlí přistávací dráhu lampami na autobaterie, aby mu usnadnil přistání asi tak v pět hodin, půl hodiny po odpoledním čaji.

Byli jsme už hodnou chvílí ve vzduchu a směřovali na jih od Doncasteru, když mnou Kris zatřásl. Vzbudil mne.

„Odpusť,“ omluvil jsem se, zívá a sáhl po mapě. „Kde vlastně jsme?“ zeptal jsem se. Bylo ještě dost světla na to, abychom viděli na hlavní ukazatele – silnice, železnice a řeky. Je to v pohodě,“ dodal jsem. Kris vždy dodržoval kurs.

Kris řekl, že se nebojí, že jsme se ztratili, prý mu dělá starost, že se na předním skle objevil olej.

„Cože?“

„Olej! Probud se Perry, na skle je olej!“

Mluvil naléhavě. Rychle jsem se soustředil, pochopil jsem, proč je Kris rozčilený. Srdce se mi rozbušilo.

Na předním skle se objevily zlaté nitky, které houstly, přibývaly další a další a tekly vzhůru!

Oba jsme s leknutím pochopili, co se děje. Horký olej, který měl správně kolovat v motoru a mazat všechny čtyři hřmící válce, pronikl z prostoru motoru a tekl nahoru a dozadu, pronikl krytem a dopadal v kapkách na sklo... Tekoucí kapky pokrývaly čím dál větší plochu... a pilot neviděl!

Olej nebyl špinavý, černý, Kris s ním nenalítal mnoho hodin, olej neomýval nitro motoru dlouho, Kris svoji radost a pýchu ošetřoval pečlivě a olej měnil pravidelně. Pohroma na předním skle byla čistá. Kris olej vyměnil před výletem na ten newmarketský oběd. „Dobrý bože,“ vydechl Kris. „Co si počneme?“

„Poletíme dál podle letového plánu, abychom se neztratili, musíme vědět, kde jsme.“

„To se ti řekne! Co když vyteče všechen olej? Co když se motor zadře a vynechá?“ Kris mluvil překvapivě klidně. „Mimochodem, jak máme přistát, když před sebe nevidím?“

„Nedá se to sklo rozbít?“ zeptal jsem se.

„Jen to zkus, Perry!“ řekl pobaveně a fatalisticky. „Je to zvláštní, ultrapevné nerozbitné sklo, aby odolalo nárazu ptáků. A i kdyby se ti nakrásně podařilo ho rozbít – nevím čím –, měli bychom od střepů obličej nakrájený na nudle a navíc bychom museli mít ochranné brýle, jako se kdysi nosily, a taky letíme příliš rychle, bylo by to jako letět proti hurikánu třetího stupně. Prostě to nejde.“

„Zapomeň na to, co jsem řekl. Drž se kursu a drž výšku. Musíme rychle najít velké veřejné letiště, kde mají v sobotu navečer otevřeno.“

„Senzace!“ Ohlédl se na mne. „Jak chceš takové letiště najít?“

„To se uvidí.“ S velkou úlevou jsem si uvědomil, že tentokrát máme rádiový kontakt se světem i leteckou mapu, na které jsou uvedeny rádiové frekvence všech letišť. Neměli jsme padáky ani vystřelovací

sedadla, ale všechno člověk mít nemůže.

„Leť dál,“ řekl jsem Krisovi. „Dostanu nás na nějaké letiště.“

„Ty najdeš letiště a já tam s tím praštím. Havarujeme.“

Nesmyslný způsob smrti, pomyslel jsem si. Oslepení olejem... Kdybychom pustili stěrač, dali bychom tomu korunu, olej by se rozmazal do souvislého povlaku, zatímco mezi sítí čůrků přece jen bylo vidět aspoň něco, hluboko pod námi.

Hluboko... Kris podlehl pokušení a začal ztrácet výšku, aby líp dohlédl na zem, jenže ve větší výšce jsem měl větší šanci, že se chytím radiofrekvence nějakého letiště.

„Jdi zas nahoru,“ řekl jsem prosebně.

„Je to moje letadlo.“

„Zatraceně, je to můj život!“

Potřebovali jsme větší letiště najít co nejdřív. Štěstěna se na nás tentokrát usmála. Zeptal jsem se Krise, jestli má něco proti Lutonu, protože Luton je přímo před námi.

„Děláš si legraci! Chceš říct, že je před námi skutečné, opravdové, živé letiště?“

Ohlásil nejbližší rádiokontrolu situaci s olejem a oznámil naši přibližnou polohu a směr do Lutonu. Tam nastalo hluboké ticho, když zjistili, že nemáme žádné rádiové navigační zařízení, jedině obyčejné rádiové spojení. Nějaký šikovný člověk na věži nám sdělil, že to s námi moc dobře nevypadá, ale že nás navede na jednu přistávací dráhu, kterou napřed úplně vyklidí. Pak prý je to na nás.

Udal nám zvláštní frekvenci, jen pro nás, abychom se nikomu nepletli do spojení.

„Když o tom tak uvažuji, je to lepší než vlaky!“ Kris byl zase ve své bláznivě euforické náladě, protože čelil skutečnému nebezpečí smrti.

„Pilot sebevrah je to poslední, co bych si přál,“ poznamenal jsem.

„Možná to bude to poslední, co mít budeš.“

„To bych ti nikdy neodpustil...“

Ve sluchátkách se mi ozval náš člověk z Lutonu. „My jsme tady na D/F. Umíte nalítávat na QDM?“

Kris řekl „jasně“ a já řekl „ano“. Správně jsme oba měli říct „souhlas“, i když to nebyla tak docela pravda. D/F znamená Direct Finding, přímé přiblížení, a QDM letecký kód navigační k přistání, tolik jsem věděl.

Kris zamumlal, že si dávno, potom co se ztratil, radši QDM vyzkoušel. Aspoň to!

Zeptal jsem se, jestli si to ještě pamatuje.

Přesně prý ne. Považoval to za žertovné. To byl věru celý on.

Náš pomocník z Lutonu odevzdaně požádal Krise, aby stiskl knoflík „příjem“, stočil doleva a po dvou minutách stiskl znovu knoflík. Prý tak zjistí, která z teček na jeho radaru jsme my, aby věděl, jak nás má navigovat. Zatím nám nedokázal říct vzdálenost, prý až budeme skoro u něj, až nás opravdu uvidí.

Řekli jsme mu, že nás sice uvidí, ale my neuvidíme jeho. Olej vytékal víc a víc. Dopředu nebylo vidět skoro nic a postranní okénka se začínala mlžit, jak se na ně hrnuly mastné nitky.

Přiblížili jsme se k Lutonu s vydatnou, odbornou pomocí našeho člověka ve věži. Kris letěl podle přístrojů, jako by tak lital odjakživa, a za letu mi vyprávěl vtipy. Úzkými proužky dolní části postranních okének, ještě stále průhlednými, jsem viděl, jak se dole pod námi objevují světla. Krisova zásoba vtipů vyschla v okamžiku, kdy nás věž protáhla elipsou kolem letiště navedla přímo proti přistávací dráze.

Dráha vedla od západu k východu a my měli přistát po větru, k západu.

Uvědomil jsem si zasmušile, že to znamená, že poletíme proti zapadajícímu slunci. Poslední sluneční paprsky dopadly na sklo a proměnily je v ryzí, zářivé, nádherné zlato. Smrtící krása.

„Páni!“ vydechl Kris. „Musím napsat báseň.“

„Ted zrovna ne.“

„Modli se.“

„Ty se radši soustřeď na to, jak se dostaneme dolů.“

„Dolů se dostaneme v každém případě.“

„Živí a zdraví!“ dodal jsem.

Ušklíbl se.

V uších se mi ozval hlas z věže. „Už vás vidím, docela jasně. Klapky dolů..., sestupte na dvě stě stop..., držte kurs... počítejte s bočním větrem zleva...“

Kris si ověřil, jestli jsem správně nastavil výškoměr na nadmořskou výšku lutonského letiště a sklonil klapky, které letadlo nadnášely při nižších rychlostech.

„Tohle není Odin, bohužel,“ řekl Kris. „Být pod námi teplá voda, docela by mi nevadilo se vykoupat.“

Taky mne to napadlo. Vrstva oleje na skle byla čím dál hustší. Situace se zhoršovala.

„Jste ve výšce asi dvou set stop,“ ozvala se věž. „Přistávací dráha je přímo před vámi. Vidíte před sebe“



aspoň trochu?“

„Vidím houby,“ řekl Kris. Tento výraz ovšem letecký slovník neznal.

Ubral plyny na běžnou přistávací rychlost a udržoval přímý směr. Věž hlásila: „Držte to rovně..., dobrý..., uberte plyn..., ne, přidat..., držet..., ubrat..., níž..., srovnat..., povídám srovnat, srovnati“ Přistávací rychlostí jsme narazili na zem děsivě zprudka a znovu nás to vyhodilo do výšky, až v nás kosti chrastily a oči nám lezly z důlků.

Letěli jsme v tu chvíli rychlostí osmdesát mil za hodinu, a rychlost klesala. Při šedesátce už nás křídla ve vzduchu neudrží. Věž ječela: „Přidat! Přidat..., vyrovnat..., doleva.“

„Zatraceně, vidím úplný...“ Kris skřípal zuby po tom strašlivém otřesu.

„Plyn... Plyn...“

Kris přidal, držel směr, nos vzhůru. Znovu jsme narazili o zem obrovskou silou, ale tentokrát už jsme se neodrazili od betonu, ale od trávy, řtili jsme se bůhví kam, ještě stále smrtící, ale nezbytnou rychlostí, nadnášela nás dostatečně na obstojné přistání a do očí nám stále svítilo zapadající, zlaté slunce.

Kris křikl: „Kašlu na to!“ a zatáhl. Zavřel plyn a vypnul motor, což by bylo správné při podvozku na zemi, jenže ten byl ještě tři metry nad ní.

Kris přistával vždy hladce, elegantně, nos nahoru a pak jemný kontakt kol podvozku se zemí. Tentokrát klesala naše rychlost neúprosně rychle a Kris ztrácel kontrolu. Znovu jsme narazili na zem, znovu se odrazili, znovu dopadli, znovu nahoru, dolů, nahoru, níž a níž, ale ve špatném úhlu, kola nechtěla zůstat na zemi.

Pak Kris bez přemýšlení zatáhl knipl, co to šlo, zvedl nos, křídla nás přestala nadnášet, nos šel dolů a vrtule se zakousla do země. Skřípal kov, ozývaly se rány a dvěma lidskými bytostmi to pohazovalo jako míčky. Pak nastalo hrozné ticho a vše strnulo. Trup letadla a ocas čnely do výšky, k nebi.

Olej na skle ještě stále zlatě zářil, sklo vydrželo, nerozbilo se, a poslední narudlé sluneční paprsky dopadaly do zmlklého šera. Ticho. Klid. Hučelo mi v hlavě.

Byl to zázračně dobrý konec, skvělý letecký výkon. Do minuty nás obklopily hasičské vozy, sanitky, policejní auta a dobrá polovina obyvatel Bedfordshiru. Všichni poslouchali údajně „důvěrnou“ rádiovou frekvenci, na které se odehrávalo naše drama.

9

Krise poslední tvrdý náraz naší pouti do neznáma omráčil. Zpola visel v bezpečnostním pásu, zpola ležel na kniplu. Sám jsem při nárazu cítil vydatnou ránu do hrudníku, po které to v něm skřípalo, byl jsem jako zmámený, ale vyřazený z akce jsem nebyl. Nic mi nebránilo v tom, abych se pokusil otevřít dvířka.

Nepodařilo se mi to však, byla zkrížená.

V hlavě se mi zmateně honila slova jako „oheň“ a „sakra, máme obě nádrže v křídlech plné“ a podobné povzbudivé myšlenky. Vtom však už tlupy záchranných dveří vypáčily a oba nás hezky opatrně, šetrně a hlavně rychle z naší dopředu nakloněné pilotní kabiny vyprostily. Čurky unikajícího paliva kolem nás bohatě pokryly hasicí pěnou. Všichni zúčastnění si počínali účelně.

Kris se probral se zasténáním. Když se slyšel, polekal se a rychle se ušklíbl. Než se mezi uniformami objevily první kamery, přestali ho zajímat živí lidé, dělal si starost jen a jen o svůj pochroumaný poklad. Nechtěli mu dovolit, aby si šel letadlo prohlédnout.

Mohl jsem mu říct, že viditelné škody postihly podvozek a vrtuli. Přední kolo podvozku bylo polámané, všechny tři pneumatiky prasklé a listy vrtule zahýbané do pravého úhlu.

Stál jsem na trávníku a třásl se. Nějaký dobrý člověk prese mne hodil přikrývku. Sledoval jsem, jak Kris marně zápasí s lidmi s nosítky a s jinými pomocníky nadanými dobrou vůlí. Přemohl ho.

Pak nevyhnutelně došlo na otázku, jak se mohlo stát, že z motoru unikl olej. Ze všech otázek to byla otázka první a základní, dočkala se však odpovědi skoro jako poslední. Jak se mi občas v krajní situaci stává, začalo mi to najednou zase jasně myslet. Vybavil jsem si Krisova přítele ve White Walthamu a jeho slib, že pro nás osvítil dráhu. Náš zachránce z lutonské věže sestoupil se svých výšin a ochotně mi slíbil, že dá Krisovu příteli vědět. Tak se stalo, že se dobré i špatné zprávy o našich osudech rychle rozšířily a nebylo možné jen tak tiše zmizet ze scény. Ve White Walthamu to hučelo jak ve včelím úle a všichni se shodli na tom, že rosníkáři mají určitě víc než devět životů.

Když sanitáři vzpouzejícího se Krise odnášeli, prošli kolem mne. Kris mne zapřísahal, abych se od letadla za nic na světě nehnul, že si je jistý, že provedl kontrolu dokonale a že olej neměl co unikat. Jak ho odnášeli k sanitce, nepřestával se bouřit. Byla pravda, že jsme před několika hodinami bez obtíží doletěli do Doncasteru a s olejem bylo všechno v pořádku.

Sundal jsem si z ramen přikrývku, pěkněji složil a vrátil bez komentáře sanitářům. Pak jsem si zakryl rukou

obličej (příliš známý na veřejnosti) a vmísil se nenápadně do davu přihlížejících. Nejen proto, že si Kris přál vědět co a jak, já to chtěl vědět taky, dělalo mi to starost. Nebýt D/F a našeho naváděče na věži v Lutonu, nebýt Krisova „teď nebo nikdy“ nouzového přistání, stanice BBC by definitivně přišla o dva ze svých rosníkářů, a to na konci krásného, bezoblačného dne.

Samozřejmě, že jsme se s Krisem oba stali terčem zájmu zpravodajů, ale ten večer jsem u havarovaného letadla vydržel až do okamžiku, kdy pro ně přijeli s jeřábem. Příští den, když Krise pustili z nemocnice, mi můj přítel rozřítě poděkoval. Chtěl pak především slyšet, jestli jsem se něco dozvěděl.

„No..., když jsme přistáli, tak nebyla v olejové vaně měrka.“

Pobouřeně se na mne zadíval. Seděli jsme v mé mansardě, zavalení nedělními novinami. Přinesl je Kris. Na titulních stránkách všech novin byly fotografie havarovaného letadla a naše pěkné, oficiální BBC portréty. Komentáře byly pochvalné, bez jedovatostí (taky právem), připomínaly však i náš nedávný střet s hurikánem. Absolvovat dvě letecké havárie v průběhu pouhých dvou týdnů je prý poněkud přehnané.

„Neudělal jsem žádnou chybu,“ rozčiloval se Kris a záměrně se vyhýbal možné trapné narážce na přívod paliva. „Viděls přece, že jsem olej měřil před odletem do Doncasteru, a že jsem měrku zase zastrčil. Viděls, jak ji vyndávám, čistím, znovu zasouvám, abych zjistil hladinu oleje, a jak ji vracím, kam patří. Oleje bylo dost. Měrku jsem zašrouboval a pevně utáhl. Víš přece, že cestou do Doncasteru olej neunikal.“

Přikývl jsem.

„V Doncasteru jsem olej neměřil. Uznej, neměřil jsem ho, jako jsem ho neměřil, než jsme se vrátili z Newmarketu. Po tak krátkém letu to není zapotřebí, nikdo to nedělá.“

„Vím určitě, že v Doncasteru měrku nevytáhoval,“ řekl jsem s jistotou.

„Přísahal bys na to?“

Je pravda, že jsem v Doncasteru napůl spal, ale vsadil bych krk na Krisovu důslednou pečlivost..., i když... při Odinovi jsem se na jeho opatrnost taky spolehl a málem jsme na to doplatili... a mohli jsme se utopit.

Jenže v Doncasteru nebyl Kris pod pražádným tlakem, na stupnici paniky byla nula, Kris by tak primitivní chybu určitě neudělal.

Nezbylo než se smířit s jinou možností. Ten, kdo v Doncasteru vyndal měrku z vany a už ji tam nevrátil, nebyl Kris, ale někdo jiný.

Když jsem se Krise zeptal na Robina Darcyho, potřásl hlavou a neodpověděl. V dobré náladě posbíral noviny a vykročil ze schodů. Šel pomalu, protože ho doktoři varovali, že by po otřesu mozku mohl mít závratě. Já si zase musel přiznat, že jsem si nejspíš v Lutonu zlomil jedno nebo dvě žebra, protože mě při nádechu píchalo.

V Lutonu se ke mně chovali hezky, nepochybně proto, že jsem pracoval pro Počasí. Vyprávěli mi, že jsme opravdu měli velké štěstí, protože celé letiště a jeho jediná široká přistávací dráha jsou na kopci nad městem. Lidé ve věži zděšeně přihlíželi, když se náš cherokee po prvním nárazu odrazil bokem, odchýlil se od přímého směru a řítil se přímo k okraji strmého svahu, než Kris provedl své dramatické krátké přistání. Krisův cherokee prý je u nich v hangáru v bezpečí a může tam zůstat, dokud nepřijdou vyšetřovatelé leteckých nehod a nesepíše se zpráva. Prý abych do té doby laskavě o té měrci nikde nemluvil. Slíbil jsem, že oba budeme mlčet jako hrob.

Zavola jsem pak babičce a rozptýlil černé mury, které ji strašily. Ubezpečil jsem ji, že moje nohy sice prošly ohněm boje, ale teď že jsou pevně na zemi. Babička dobře slyšela, s jakou záměrnou, úlevnou lehkostí mluvím a správně si to vysvětlila.

„Pokaždé nemusíš mít takové štěstí,“ řekla ustaraně. „Měl bys nosit neprůstřelnou vestu.“

V pondělí ráno nás na titulních stránkách novin vystřídala bohatá dědička, která s někým uprchlá. Do pondělka jsem si taky musel přiznat, že opravdu mám zlomená žebra. Jen dvě, víc ne. Plíce mi nepropíchla. To by bylo věru horší.

Podobný úraz už jsem kdysi měl po pádu ze skalní stěny ve Walesu. Tehdy jsem byl u doktora a ten mi dal jednoduchou radu: „Snášejte to, jak umíte, usmívejte se a jezte aspiriny.“ Vzal jsem si tu radu k srdci i po Lutonu, nic chytřejšího mne nenapadlo, ledaže jsem se tentokrát rozptyloval sledováním sněhového pádu v Evropě.

K mému velkému překvapení měla Glenda pravdu. Pokud se její panovačný George při svých nevěrách vymlouval na mráz a sních, nemluvil pravdu a navíc možná i cizoložil.

Napsal jsem seznam skutečných teplot a výšky sněhové přikrývky ve všech městech a místech, která Glenda zapsala. Moje údaje ani v jednom případě neodpovídaly údajům Georgeovým. Bud Glenda nebo George, nebo možná oba, hráli zvláštní zimní hru.

Zavolaal jsem Belladoně. Spočítal jsem si, že bych ji mohl zastihnout po ranních cvalech u snídani. Zastihl jsem ji u Loricrofta a Glendy. Jedli v kuchyni ovesné vločky. Nabyl jsem dojem, že dostihoví trenéři tráví velkou část svých dní v kuchyni. Bell mi vysvětlila, že to je proto, že tam je v zimě teplo.

Vyprávěla mi, že Kris odmítl nemocenskou a že bude vysílat počasí na stanici Rádio 4, podle plánu, a že já, jak už jí řekl, budu příštích pět dní, včetně dneška, pondělí, předpovídat počasí po televizních zprávách, v půl sedmé a v půl desáté.

„Hm. Neměly byste vy dvě s Glendou na mě čas zítra dopoledne? Nemohl bych přijet?“

„Máte pro Glendu dobré zprávy? Chcete s ní mluvit? Přijel byste s Krisem?“

Odpověděl jsem: „Za prvé možná, za druhé asi, za třetí ne.“

„Počkejte chvíli, prosím,“ řekla Bell, přikryla nejspíš sluchátko rukou a čekala, co na to její šéf a jeho žena. Asi za jednu nebo dvě minuty se ozvala. „Perry? Co takhle ve středu? George říká, že kdybyste přijel včas, mohl byste se dívat, jak jeho stýpleři chodí přes školní překážky.“

Pochopil jsem, že to je svým způsobem pocta, i když ne veliká, a že ze zdvořilosti nelze odmítnout.

Dohodli jsme se pak na půl deváté ve středu ráno, ačkoli bych pozvání uvítal ještě víc o den dřív.

Do té doby..., do té doby tu byla Jett van Els. V pondělí ráno jí končil třetí týden u babičky a v deset hodin ji přijde vystřídat jiná sestřička, jiné babiččino zlaté děvče. Slíbila, že se mnou v jednu hodinu půjde na sendvič.

Nepřišla v sesterské uniformě, jak jsem ji znal, ale měla na sobě dlouhé černé kalhoty, silný bílý svetr a nápadný červený kabát se zlatočernými knoflíky. Přivítal jsem ji s upřímným obdivem. Místo pozdravu řekla: „Není vám dobře.“

Políbil jsem ji.

„Jsem ošetřovatelka, na to nezapomeňte, už jsem viděla hodněbledých lidí.“

Pak už s tím dala pokoj. Pověsila si kabát na věšák a potom si roztržitě četla jídelní lístek.

„Co teď budete dělat?“ zeptal jsem se a zvolil sendvič z hnědého chleba se sýrem a s čatní. Bylo mi skoro jedno, co jím.

„Tenhle týden si беру volno a příští pondělí zase nastupuju u paní Mevagisseyové,“ řekla klidně, jako by to bylo normální. Normálně se však sestry vracely ke svým svěřencům nejdřív za měsíc.

„Babička s tím souhlasí?“ zeptal jsem se překvapeně.

Jett se usmála. „Vaše babička mne velmi důrazně varovala, abych se na vás citově příliš nevázala, prý jste nestálost sama, aspoň tak nějak to řekla.“

„Nechce, aby vám bylo ublíženo.“

„Mohlo by být?“

„To teď ještě nevím,“ řekl jsem chabě.

„Jsem připravena jednat o podmínkách nezávislosti.“

Objednali jsme si jídlo. Vybrala si sendvič s tuňákem, což já nerad. Najednou jsem si uvědomil, že si nepřeju, aby Jett její plány zanesly daleko ode mne. Jett van Els, dcera otce Belgičana, riskovala zklamání a hoře mnohem míň než Perry Stuart.

„Teď ale vážně...,“ zakousla se do chleba s tuňákem. „Co vás bolí?“

„Nalomené srdce?“

S úsměvem zavrtěla hlavou. „Četla jsem s vaší babičkou včera noviny. Je neuvěřitelné, že jste to s tím vaším přítelem vůbec přežili.“

Přiznal jsem se, že mám asi zlomené jedno nebo dvě žebra, což je otrava, protože to znamená, že tak den, dva dny bude s aktivní láskou potíže.

„Spíš týden nebo dva týdny,“ poučila mne slečna van Els. „Nebo jeden až dva měsíce.“ Klidně se usmála.

„První pravidlo nezávislosti je nejít na to ze začátku příliš rychle.“

„Co spolu jít zítra na oběd?“

„Dobře,“ přikývla.

Přestože jsem šel před kameru až hodnou dobu po šesté, chodil jsem do redakce vždy před druhou, protože ve dvě probíhala jedna ze dvou každodenních konferencí o atmosférických podmínkách na celém světě.

Člověk se musí dívat na vzduch kroužící kolem planety jako na celek, jako na slupku, a musí se pokusit předvídat, do jaké míry se tlakové níže v horkých oblastech mohou prohloubit a způsobit bouře.

Nikdy jsem nedokázal pochopit, proč se lidé odvracejí od fyziky jako od středoškolského a vysokoškolského vyučovacího předmětu, i když musím doznat, že se dnes vztah veřejnosti k fyzice zvolna mění. Fyzici zkoumají obrovské neviditelné síly, které našemu způsobu života vládou. Fyzika je zemská přitažlivost, magnetismus, elektřina, horko, zvuky, tlak vzduchu, radioaktivita a rádio, existující síly, jejichž

působení přijímáme se samozřejmostí, jejichž síla nezná hranic a... není vidět. Denně jsem se s těmihle silami setkával jako s dobrými přáteli.

V redakci se toho o mém a Krisově sobotním dobrodružství mnoho nenamluvilo, jako by se všichni vyčerpali při blahopřáních k našemu zmrtvýchvstání po Odinovi. Vyhovovalo mi, že se kolegové chovají věčně, zato mi nebylo milé, že o kus dál na severu nejeví velký zájem o osud chybějící měrky oleje. Když jsem jim zavolal, neřekli mi nic, prý to nebyla moje měrka. Přiměl jsem Krise, aby jim zavolal on, ale taky nepořídil. Prý by musel přijet a mluvit s nimi osobně.

„Co to prosím tě znamená?“ ptal se Kris.

„To znamená, že tu měrku nemůžou na severu najít a že si myslí, žeš ji dost pevně nezašrouboval a že se snaží unikající olej svést na tebe.“

Kris se mračil jako čert. Když jsem však v úterý zašel do Kensingtonu pod záminkou, že si chci promluvit o své knize, John Rupert jednoznačně považoval záležitost unikajícího oleje za pokus zprovodit Krise a mne ze světa.

„Sám taky lítám,“ vysvětloval John Rupert. „Lítám po víkendech jako pilot amatér už léta a určitě bych nechtěl přistávat naslepo. Před rokem zabil olej rozstříkaný po předním skle čtyři lidi při návratu z Francie. Letadlo se v Kentu roztrátilo o skály. Jejich měrka se pak našla na zemi, kde doplňovali olej před odletem domů. Bylo to ve všech novinách.“

„Chudáci! Ted si na to vzpomínám.“

„Nikdo nemohl tušit, že byste se z toho mohli dostat živí,“ řekl John Rupert s jistotou.

Dveře se tiše otevřely. Vstoupil Koncipient. Podal mi hubenou ruku a dojedl poslední zázvorovou sušenku, kterou John Rupert nestačil sníst.

„Něco nového?“ zeptal se suše a pomalu sušenku chroustal. „Napadlo vás něco?“

„Pokus o vraždu motorovým olejem,“ řekl John Rupert.

„Protože jste to oba přežili, nebude to nikdo za pokus o vraždu považovat...“ Na chvíli se odmlčel, pak se obrátil ke mně a zeptal se věčně: „Mohla to být nešťastná náhoda?“

„Leda kdyby ji způsobil náhodný kolemjdoucí, jen tak, ze zlomyslnosti. To si nejspíš myslí místní vyšetřovatelé.“

„Ale vy si to nemyslíte...“

„Ne.“

„Proto jste přišel?“

Zamžikal jsem. „Nejspíš ano.“

Koncipient se usmál. Byl to strašidelný úsměv, hříšníkům by nahnal strach z pekla.

„Nevím, kdo nám vytáhl tu měrku, ale můžu vám předat seznam možných osob.“

Seznam si přečetli. „Všichni jsou z Newmarketu,“ podotkl Koncipient. „Tedy všichni, až na Robina Darcyho.“

„Nemyslím, že by to byl on,“ řekl jsem.

„Proč?“

„Potřásl si s námi oběma rukou.“

„Ale jděte, jděte, to bývávalo! Shakespeare znal svět líp, když napsal, že i ten, kdo se nepřestává usmívat, může být zloduch.“

„Jenže já nechci, aby to byl Darcy,“ řekl jsem.

„Á... podvědomí, na to já věřím,“ usmál se Koncipient.

John Rupert si prohlížel listinu. „Povězte nám něco o těch lidech,“ řekl. „Co třeba ten Caspar Harvey? Co ta Belladona, jeho dcera?“

Překvapilo mne samého, kolik toho o těch lidech vím. Trvalo mi dobrou hodinu, než jsem stačil důkladně popsat roztřeseného Olivera Quigleyho (v původním a opraveném vydání), George Loricrafta, panovačného manžela, který považoval za svoje výsadní právo utiskovat svoji sexbombu manželku, mnohem chytřejší než byl on sám a než tušil, ženu, která do věcí viděla jen napůl, a proto se octla v nebezpečí, aniž to tušila.

Nadýchl jsem se. „Nemyslím, že tu měrku vzala Glenda,“ pokračoval jsem. „Nemyslím si, že by mně a Krisovi přála smrt. Naopak, chtěla, abychom byli živí rosníkáři a abychom pro ni našli důkazy o nevěře jejího muže.“

Vyprávěl jsem jim o sněhu a o ledu, a o tom, jak se údaje o Loricraftových cestách rozcházejí se skutečností.

Koncipient napjatě poslouchal a John Rupert mne stručně požádal, abych věc rozvedl podrobněji.

Zamyslel jsem se. „Prostě..., když jsem za vámi přišel..., když jsem vás vyhledal..., znal jsem jména tří ze

společníků, ale vám jsem je neřekl, protože...”

Když jsem se odmlčel, Koncipient se zatvářil přísně a řekl káravě: „Protože jste z dobrého srdce nechtěl, aby měli nepříjemnosti, protože vás nechali naživu, když měli možnost se vás zbavit. Mám pravdu?”

„Asi ano.”

„A?”

„Byl to fakt, ale co vám povím teď, je jen pouhý dohad.”

„Rádi vás vyslechneme,” řekl John Rupert jakoby úředně. „Tak spusťte.”

„Bude vám to připadat absurdní...”

„To přenechte nám.”

„Společnost Unified Trading...” Zvolna jsem začal vyprávět. „Prostě podle mého je ta společnost spíš amatérská, není profesionální. Chci říct, mají určité nečestné cíle, ale nejsou dost mazaní ani dost šikovní, když jde o realizaci. Kupříkladu... nechat ležet desky s klíčovými informacemi jen tak a po tak dlouhou dobu, bylo jednoduše slabomyslné. To, že pro ně pak poslali Kříse a mě, byla taky pitomost. Na první pohled to vypadalo jako obyčejná služba za ochotu, protože Kris by dal za možnost proletět hurikánem cokoli.”

John Rupert přikývl.

Pokračoval jsem: „Caspar Harvey a Robin Darcy se znají už dávno, a oba obchodují se zbožím v malých balíčcích, odmyslíme-li si Harveyho ječmen a Darcyho trávníky. Harvey prodává ptačí zob a Darcy lisované exotické houby. Darcy si vybudoval na ostrově Trox podnik na pěstování hub, ale jak jsem se později dozvěděl z druhé ruky od skutečných pěstitelů, podnik byl příliš malý, než aby mohl přinášet zisk. Mám prostě takovou teorii, že ti dva byli zvyklí pracovat s drobným zbožím a jako takoví se dostali k prodejcům a zájemcům o malá množství radioaktivních substancí.”

John Rupert poznamenal: „Když se seskládá dostatek malých balíčků, je z nich hromada.”

„Nebo bomba,” dodal Koncipient.

Řekl jsem: „Nebo je toho tolik, že by to na bombu stačilo, a to stačí na stupňování ceny a na smlouvání. Nemyslím však, že by sami společníci zacházeli s uranem nebo plutoniem, je to přece jenom nebezpečná hračka. Mají však zkušenosti s obchodováním s drobným zbožím.”

Odmlčel jsem se, ale moji posluchači chtěli, abych pokračoval.

Pokračoval jsem tedy. „Myslím..., ale to jen hádám..., že to byl Darcy, kdo získal ke spolupráci Caspara Harveyho, a ten pak vtáhl do hry Olivera Quigleyho a George Loricrafta... Společníci působili jako zprostředkovatelé hodnou dobu snadno a bez obtíží a vydělávali spoustu peněz. Tři společníci byli na téhle straně Atlantiku, všech dohromady bylo šest a počínali si jako tři mušketýři, jeden za všechny, všichni za jednoho.”

Koncipient přimhouřil chytré oči a zeptal se: „Nač potřebovali původní společníci další? Proč si to všechno nerozdělili Darcy a Harvey mezi sebe?”

„Řekl bych...” Všechno byly jen dohady. „Myslím, že Harvey zjistil, že má Loricraft dobrý nos na kontakty. George Loricraft procestoval celou Evropu – hlavně Německo – a pak své ženě napovídal spoustu lží o špatném počasí, aby vysvětlil, proč nebyl tam, kde měl být. Choval se k ní, jako by byla idiot. Všechna ta místa, o kterých si vymýšlel, byla ve skutečnosti místa obchodních jednání. Skoro všechna ta místa jsou v Německu, a protože je Loricraft trenér s mezinárodní pověstí a působností, jsou i pro jeho překupnickou působnost nejvhodnější a nejpřirozenější lokalitou dostihová závodiště.”

Zadíval jsem se na špičky bot. Nechtěl jsem se setkat s jejich skeptickými pohledy. Zašel jsem však už příliš daleko, už jsem nemohl vycouvat.

„Řekl jsem vám, že si z jednoho záhlaví dopisu pamatuju jenom slovo Hippostat. Vzpomněl jsem si však ještě na jeden nadpis. Vybavil se mi, když jsem na to vůbec nemyslel, podvědomě.”

Koncipient se netrpělivě zeptal: „Co se vám vybavilo?”

„No...” Vzhledl jsem. „Rennbahn, vzpomněl jsem si na Rennbahn, Baden-Baden Rennbahn.”

John Rupert se zářivě usmál. „Jestlipak víte, co Rennbahn znamená?”

„Závodiště,” přikývl jsem. „Vyhledal jsem si to. Závodiště v Baden-Badenu. Na tom dopisním papíře to bylo vtištěné starým německým písmem. A dopis samotný byl pak v jiné řeči. Tu neznám.”

„Máme dole německý slovník, máme dole všechny možné slovníky, na které si vzpomenete,” řekl John Rupert. „Nemohlo by se vám něco vybavit, kdybyste si je prolistoval?”

Řekl jsem pochybovačně: „Nevím...”

„Mohli bychom to zkusit.”

„Povězte nám teď o těch dalších dvou společnících na Floridě, o těch napojených na Robina Darcyho.”

„Ti jsou na Kajmanských ostrovech, ne na Floridě,” vysvětlil jsem a popsal Michaela a Amy Fordovy. „Je

možné, že ti dva jsou ve hře kvůli politickým cílům..., nedokážu to odhadnout, nemůžu ani vyloučit, že ti dva jsou původní, první společníci. V každém případě bych odhadl, že jsou z celé té skupiny nejbohatší.“

„Z čeho tak usuzujete?“ zeptal se Koncipient.

„Bydlel jsem u nich... Amy patřilo letadlo, které jsme pak v hurikánu utopili. Bylo to nádherné letadlo. Amy tvrdila, že letadlo prodala Darcymu.“

„Vy tomu nevěříte?“ Koncipient se na mne pátravě díval.

„No, moc ne. Ale to je jenom můj dojem. Každopádně si nikdo z nich nad ztrátou letadla ani v nejmenším nezoufal. Jak to měli s pojištěním, ale nevím. Nepadlo o tom ani slovo.“

Chvilí bylo ticho. Pak se ozval John Rupert. „Je to všechno?“ Chystal se vstát. Já však ještě nejistě napověděl: „Je tu jedna věc...“

„Jaká?“ rychle si sedl. Soustředěně čekal.

Hrál jsem si s prsty. „Prostě..., já jen, že ta společnost nemá žádného šéfa. Nemají hierarchii.“

„Jste si tím jistý?“ zeptal se John Rupert pochybovačně. „Každá organizace, se kterou jsem se kdy setkal, měla svoji hierarchii.“

„Jsem si úplně jistý. V běžné organizaci podávají podřízený nadřízeným hlášení a přijímají od nich pokyny. Ve společnosti Unified Trading jedná každý na svou vlastní pěst, podle svého rozumu, a pak teprve hlásí ostatním, jaké kroky udělal. Jednají bez instrukcí a informují ostatní dodatečně. Výsledek je ten, že některé věci dělají zbytečně dvakrát a jiné opomíjejí, a pak z toho mají zmatek.“

Jak Koncipient, tak John Rupert se tvářili čím dál nedůvěřivěji.

„Vy dva..., kdybyste oba byli z minulosti zvyklí velet, který z vás dvou by rozhodoval?“

Oba odpověděli současně: „Já!“

„Kdo? Kdo by vydával rozkazy?“

„Já!“ Zase odpověděli oba současně, ale už s menší jistotou. Pak se oba zamysleli.

Pokračoval jsem.

„Všichni společníci, o kterých až dosud víme, mají svůj vlastní podnik a jsou zvyklí velet. Michael Ford vlastnil a sám řídil síť fitness center. Jeho žena Amy vydělala celé jmění na videopůjčovnách. Robin Darcy pěstuje drny, a ty mají na Floridě cenu zlata. Caspar Harvey je farmář, navíc vydělává miliony na ptačím zobu. George Loricraft a Oliver Quigley jsou trenéři dostihových koní, oba musejí mít personál pevně v ruce. Všech šest je zvyklých samostatně rozhodovat, nikdo jim neříká, co a jak mají dělat, takže každý jedná podle svého, dělá, co sám považuje za nejsprávnější. Proto se jim to hroutí.“

„Zajímavá teorie,“ poznamenal Koncipient.

„Dám vám příklad...,“ řekl jsem. „Robin Darcy předpokládal, že Kris desky snadno najde, protože je nechal v psacím stole. Někdo jiný stůl nechal odstěhovat, nechal v bunkru zabudovat bezpečnostní schránku a naprogramoval zámek na Darcyho heslo. Jak jsem řekl, věci jim přestaly vycházet, Kris ty desky nenašel.“

Docházely mi síly a žebra se nepříjemně ozývala. Chtěl jsem už jít, ale přece jen jsem se zeptal: „Můžu pro vás ještě něco udělat? Pokud ne, tak...“

Nejistě se zatvářili. „Jedině snad ty slovníky...“ Sešli jsme dolů, ke stovkám slovníků. Prohlížel jsem si nejrůznější cizí písma, ale žádné mi nepřipadalo povědomé. Pak jsem se konečně odhodlal odejít. Šel jsem na oběd s Jett v červeném kabátě.

„Tobě něco je,“ prohlásila nad vaječným salátem s kari. Neměl jsem sílu jí to vymlouvat.

„Řekni v BBC, že si bereš zdravotní dovolenou.“

„Jsou to jen žebra. Zítra mi bude líp.“

„Tak mi aspoň dovol, abych tě zítra do Newmarketu odvezla.“

Řekl jsem jí předtím, že chci jet za Georgem Loricraftem, a že se půjdu podívat, jak jeho koně skáčou přes školní překážky. Chtěla jet se mnou v každém případě a já její nabídku vděčně přijal, přestože jsem měl nepříjemný pocit, že to není moudré.

Pracovní den jsem jakž takž přežil. Když pro mne v půl sedmé ráno Jett přijela, prohlásila, že nikam jet nemůžu a že mi sežene doktora.

Měli jsme domluveno, že pojedeme její hondou, cítila se v ní líp než za volantem mého vozu. Tvrdila, že ví o dobrém lékaři, ale já trval na tom, že chci jet do Newmarketu. Poprvé a naposledy bylo ve sporu se slečnou Jett van Els po mém.

Když jsme dojeli k Loricraftovým, přivítala mě Bell políbením, a úkosem se přitom dívala na Jett, jak se na naše objetí tváří. Dívala se zbytečně, Jett nehnula brvou.

Glenda mne taky mohutně objala a políbila někde za ucho.

„Ne abyste to na mě řekl Georgeovi,“ zašeptala. Nahlas řekla: „To je skvělé, že jste přijel, zlato.“ George,

který se na mne nikdy nedíval nadšeně, poněkud ožil, když jsem mu představil Jett. To bylo věru sexem nabitě uvítání, pomyslel jsem si. Cítil jsem se mizerně a na snídani jsem neměl chuť.

Glenda a Bell se rozplývaly, jak se Krisovi v sobotu podařilo přistát. George se podíval netrpělivě na hodinky a popuzeně prohlásil, že podle jeho názoru Kris v sobotu moc pospíchal, aby z Doncasteru stačil odstartovat před setměním, nechal na zemi ležet měrku a zavřel kapotu, aniž ji vrátil na místo.

„To se snadno stane,“ dodal. „Tak děvčata, máme nejvyšší čas.“ Vyšel ven, za svými koňmi, aniž se ohlédl.

Nevrlý, nepříjemný George zřejmě nebyl příliš zadobře se svojí ženou, která na něj občas vrhala nevraživé a neklidné pohledy. Ani jeden, ani druhý se už vůbec nesnažili předstírat vzájemnou náklonnost, čímž uváděli do rozpaků nás ostatní.

V okamžiku, kdy byl George z dohledu, jsem Glendě nenápadně předal údaje, usvědčující George z toho, že nemrzlo tam, kde to tvrdil. Tváře jí zčervenaly pocitem zadostiučinění i zklamáním. Nebyla ráda, že se její teorie potvrdila.

Bell vzala Glendu kolem schoulených ramen a odvedla ji z kuchyně. Za chvíli se vrátila. Pak šla na dvůr, vyhoupla se na jednoho z koní a my s Jett jsme nastoupili do džípu půjčeného od George. Bell jela před námi a vedla nás k překážkám. Těšilo mne, že náš výlet Jett zajímá. Bell, kterou čekala jízda na mohutném zvířeti přes řady překážek, byla natolik milá, že mně i mojí milosrdné sestře předem vysvětlila, na co se vlastně budeme dívat. Slečna van Els měla ten den na sobě olivově hnědé kalhoty a přes tlustý bílý svetr bundu. Šli jsme spolu na místo, odkud jsme mohli nejen vidět, ale i slyšet dramatický zvuk, přímo k přepážce, abychom mohli sdílet atmosféru jezdecké vášně.

Když Bell absolvovala svůj úkol, připojila se k nám celá udýchaná. Přiklusala na svém koni, sklouzla z něj na zem a pak nás překvapila úsměvem a poznámkou: „Milý bratře Perry, znám vás sice krátce, ale poznám výjimečně chytrý mozek, když ho mám přímo pod nosem, a musím říct, že vy dva ho máte oba nadupaný.“

Pak vodila svého koně v malých kruzích, aby se zchladil. Pochodoval jsem vedle ní a snažil se s ní přitom hovořit.

„Máte na mysli mozky podobné Robinovi Darcymu?“

Dobrych deset vteřin uvažovala. Pak mi připomněla, co mi řekla při onom památném obědě u svého otce.

„Přece jsem vám řekla, abyste se nenechal oklamat tím, jak vypadá a jak se tváří.“

„Ano, to si pamatuju.“

„Snažila jsem se Krise varovat, že na Darcyho prostě nemá, ale nebral mne vážně, vůbec mne neposlouchal. Tehdy by mě ale neposlouchal, ani kdybych byla archanděl Gabriel.“

Kris poslouchal Darcyho, a poslouchat ho nepřestal.

„Kris a Robin se v Doncasteru na něčem dlouho domlouvali,“ řekl jsem.

Bell přikývla. „Jo, povídali si spolu, když jsem šla na Dámy. Darcy pozval Krise, aby k němu a Evelyn zase přijel na dovolenou, a aby mne vzal s sebou.“

„Na svatební cestu?“

„Někdy mám pocit, že nakonec žádná svatba nebude.“ Viděl jsem na ní, že váhá. Pak zničehonic řekla:

„Počkejte tady s Jett, podržte mi koně, já zatím dojdu pro džíp. Fakt vypadáte špatně, jste úplně šedý.“

Bylo mi to divné, protože když jsem si zlomil žebra ve Walesu, bolelo to, ale neměl jsem takový pocit nemoci. Přijal jsem Belladoninu nabídku, stál vedle jejího koně a držel ho za uzdu. Z velkého zvířete stoupala pára a mne těšilo být mu nablízku, pod širým, chladným, bezmračným newmarketským nebem.

Bell se vrátila s Loricroftovým džípem. Vyměnili jsme si dopravní prostředky, já Bell předal koně a sám jsem sedl s Jett do džípu a zvolna jel nazpět ke stájím. Bylo mi hodně zle.

V teplé kuchyni proti sobě stáli George a Glenda a vrhali na sebe nenávistné, ba přímo vražedné pohledy. Náš návrat ostří jejich viditelné nenávisti nijak neotupil.

George, statný čtyřicátník, vždy vyzařoval tvrdou sílu, ale v tu chvíli všemi pohyby, celým tělem, širokými rameny, zaťatými pěstmi, které se rozvíraly a zavíraly pružnou silou, vším, vším vyzařoval zlo a zlé úmysly.

Bylo mi jasné, že nebýt neviditelného krúnýře síly jeho ženy, už by ji napadl fyzicky.

Já i Jett jsme tiše vycouvali. Bell vyšla za námi a tvářila se ustaraně. „Odpusťte..., odpusťte...“

„Nemáte se zač omlouvat,“ snažil jsem se ji utěšit, ale moje krátká věta nestačila.

Přešli jsme parkoviště a zůstali stát u Jettiny hony. Zadíval jsem se na Loricroftův dům. Zdál se důstojný a pokojný. Fasáda z hedvábného papíru, skrývající propast.

„Bell...,“ řekl jsem neklidně. „Odjedte z Newmarketu, seberte se a jedte do Londýna za Krisem.“

Zavrtěla hlavou, než jsem stačil domluvit.

„Nemůžu odsud. A taky proč? Kris mne nepotřebuje, řekl mi to jasně.“

Ani Jett, ani Bell nevycítily, že mne straší neblahé tušení, že se mi svírá žaludek a ježí vlasy. Babička by to určitě označila za předtuchu, ale já si nebyl jistý, jestli úzkost, jakou cítím, způsobuje rozum a podvědomí, nebo jestli je to jenom tím, že je mi špatně.

Řekl jsem co nejdůrazněji: „Bell, myslím to smrtelně vážně, odjeď-te z Newmarketu. Mám pocit..., mám špatné tušení..., říkejte si tomu jak chcete, ale měla byste odtud rychle vypadnout.“

„Tobě něco je,“ řekla Jett.

„To je dobře možné..., ale ať už jsem nemocný nebo ne, Bell, vypadněte odsud ihned.“

Bell i Jett zarazila naléhavost mé rady, začaly váhat. Nemohl jsem Bell říct, že její otec spolu s Oliverem Quigleym a Robinem Darcym jsou spiklenci, zapletení do sítě dodávající zločinné části světa, různým ilegálním skupinám a teroristům, informace o možnostech nákupu malých množství nejnebezpečnějších substancí pro výrobu jaderných zbraní. Malá množství, když se jich však naskládá víc..., představují hrozbu, bombu.

Všichni čtyři obchodovali se smrtí, a nepochybně si toho byli vědomi.

Jeden nebo dva z nich dokonce dokázali smrt způsobit přímo.

Loricroft, vyhledávač kontaktů a zdrojů, by to určitě dokázal. Byl přesvědčený o své dokonalosti a neomylnosti, a protože jeho žena náhle objevila stopy jeho činnosti, byl ze všech zúčastněných nejbliž detonaci.

Věřil jsem, že je nebezpečný, dokázal by být krutý a nemilosrdný stejně jako jeho bezohlední, chladnokrevní zákazníci.

Obrátil jsem se k Bell: „Kdyby Glenda chtěla taky odejít, vezměte ji s sebou.“

Bell zavrtěla hlavou.

„Vrátíme se za hodinu,“ dodal jsem a požádal Jett, aby mne dovezla do města.

„Jedeme do nemocnice?“ zeptala se potěšená.

„Svým způsobem ano.“

10

Jeli jsme do veterinární nemocnice, do nemocnice pro koně.

Nejdřív jsem tam zatelefonoval, abych si připravil půdu. U hlavního vchodu ústavu Equine Research mne přivítala paní, která se představila jako Zinnia. Pracovala ve veterinárním výzkumu a sdělila nám, že se specializuje na jedovaté rostliny a na to, jak působí na koně, pokud je kůň pozře se senem.

Byla to ona, kdo měl za úkol co možná udržet klisnu Caspara Harveyho při životě, a taky zjistit, co její kritický stav způsobilo.

Odhadl jsem, že Zinnii je už přes padesát let. Měla na sobě pracovní bílý plášť přes šedivou flanelovou sukni. Vlasy měla šedivé a nebyla nalíčená, navzdory svému barevně působícímu jménu. Boty nízké, pohodlné. Vypadala unaveně, ale jak jsem postupem času zjistil, byl to prostě její způsob, ne že by trpěla nedostatkem spánku.

„Doktor Stuart?“ pozdravila mne a prohlédla si mne bez nadšení od hlavy k patě. Pak se ohlédla na Jett a povytáhla obočí. (Jett trvala na tom, že půjde se mnou, odmítla počkat ve voze.) Když jsem odrecitoval stupně Jettina ošetřovatelského vzdělání a diplomů, vrátilo se obočí paní Zinnie do původní výše. Zavedla nás pak do laboratoře, ve které byla řada mikroskopů, měřících přístrojů, zapisovačů a plynový chromatograf. Posadili jsme se na laboratorní stoličky. Bylo mi mizerně.

„Klisna pana Harveyho,“ spustila Zinnie nezúčastněným hlasem, „jevila příznaky těžkých střevních potíží. Když mne sem k ní v neděli v pozdní odpoledne přivolali, konstatovala jsem kolaps.“ Pak nám vyprávěla do podrobností, jak postupovala, co bylo třeba udělat, protože koně nemají antiperistaltický reflex, lépe řečeno neumějí zvracet. Podávala koni hodně vody (klisna naštěstí pila) a vyplachovala jí střeva.

„Byla jsem přesvědčená, že nejspíš pozřela nějaký rostlinný jed, něco, co se jí přimíchalo do sena, nejspíš rozemleté, protože v síti, kterou nám sem donesli, jsme žádné listy nebo kousky stonků jedovaté rostliny nenašli. Očekávala jsem, že klisna nepřežije, v tom případě bych jí samozřejmě vyšetřila žaludeční obsah, ale když jsem viděla, že se drží, posílala jsem na vyšetření jen stolici, a té bylo bohatě. Považovala jsem za nejpravděpodobnější, že klisna pozřela starček, ten je velmi jedovatý, pro koně dokonce smrtelně. Napadá játra a jeho projevy jsou většinou chronické, ale občas i akutní, odpovídající stavu té klisny.“

Odmlčela se, zadívala se na mne i na Jett a vyčetla nám z očí naprostou nevědomost.

„Víte, co je Senecio jacobaea?“ zeptala se.

„Já... ne.“

„Rostlina je obecně známá jako starček přímětník.“ Mírně se usmála. „Daří se mu na vyprahlých místech.“



Zákonem o plevelích z roku 1959 byla rostlina prohlášena za nebezpečný plevel. Podle tohoto zákona je každý, kdo se s rostlinou setká, povinen ji vytrhnout a zničit.“

Pokud Jett a mne podezírala, že nemáme ani tušení, jak zmíněná bylina vypadá, měla svatou pravdu. Poprosil jsem, ať nám ji popíše.

„Má rozeklané listy a žluté květy...“ Odmlčela se. „Rostlina obsahuje cyklické diestery, ze všech pyrrelizidinových alkaloidů nejjedovatější. Způsobují stejné příznaky, jaké se projeví u té klisny. Těžké střevní potíže, bolest v krajině žaludeční a ataxii, nemožnost stát.“

Uctivě jsem poslouchal. Nejspíš jsem taky snědl starček, pomyslel jsem si.

„Usušené listy si zachovávají toxicitu navěky, o to je samozřejmě snazší je rozdrtit a přimíchat do sena.“

Jett se zeptala: „Vy jste tu rostlinu našli ve stolici?“

Zinnia se podívala na Jett a na mně. Pak řekla věcně: „Ne, nenašli. Stopy té rostliny jsme nenašli. Klisně jsme pak podávali různá antibiotika, abychom zlikvidovali možnou infekci, a stav zvířete se pomalu zlepšoval. Pak jsme klisnu podle instrukcí majitele poslali k panu Loricroftovi. Předtím ji měl v tréninku Oliver Quigley, a v jeho stájích jsme také vyzpovídali všechny, od hlavního stájníka dolů. Všichni zaměstnanci se však zapřísahali, že nikdo z nich klisně nic do sena nepřidal. Je třeba připomenout, že se u žádného z ostatních koní ve stájích podobné příznaky neobjevily.“

„Co jí tedy vlastně bylo?“ zeptala se Jett. „Zjistili jste to vůbec?“

„Existují určité teorie, pokud vím...“ Tvářila se, jako by každá teorie, která nevzešla z její hlavy, byla zákonitě mylná. „Klisnu tu už nemáme, to je jasné, takže pokud byste snad chtěli provést odběr krve na protilátky, musím vás upozornit, že jsem tu možnost už nabídl panu Casparovi Harveymu a že moji nabídku odmítá.“

Zinnia mi podrobně a věcně vysvětlila, že pokud se zvíře – nebo člověk – úspěšně vypořádá s infekční nemocí, najdou se v jeho krvi protilátky, které si organismus vyrobil jako obranu. Přítomnost protilátek proti určitým mikroorganismům jasně prokazuje, že se příslušný jedinec s onemocněním setkal a vypořádal.

„Ne, nešlo mi o protilátky,“ řekl jsem. „Ale... Nezůstaly vám..., nenechali jste si nějaké vzorky stolice? Máte je někde tady, ve vašem ústavu?“

Zinnia řekla upjatě: „Pane doktore, mohu vás ubezpečit, že jsme stolici vyšetřili na všechny možné infekce a jedy, na všechno, co existuje. Nenašli jsme vůbec nic.“

Na čele se mi hromadil pot a cítil jsem se čím dál tím víc, jak se asi cítila nemocná klisnička. Co já vím, tak z prasklých žeber nikdy nikdo takový neklid v břiše neměl.

Zinnia neochotně připustila, že výzkumný ústav vskutku část vzorků stolice ještě skladuje, protože se záhadu onemocnění klisny dosud nepodařilo objasnit.

„Třeba si to Caspar Harvey ještě rozmyslí,“ dodala.

Pomyslel jsem si, že Caspar Harvey nejspíš vůbec netouží po tom, aby se záhada vysvětlila. Bez ohledu na Harveyho a jeho duševní pochody jsem se zeptal: „Nemáte tady v ústavu náhodou Geigerův počítač?“

„Geigerův...“ Slova zamrzla Zinnii v ústech.

„Mám ten dojem,“ řekl jsem věcně, „že někdo odsud přišel s teorií, že by klisna mohla trpět nemocí ze záření.“

„Kdepak,“ Zinnia rozhodně zavrtěla hlavou. „V takovém případě by se její stav postupně zhoršoval a skončilo by to exitem. Klisna se však po antibioticích zlepšila během několika dní. Máme tu však jednu výzkumnou pracovníci, která na nemoc ze záření připadla, hlavně proto, že klisně vypadávaly žíně. Pokud se ptáte na Geigerův počítač, tak ano, máme ho tu, ale u klisny jsme žádné abnormální hodnoty před propuštěním neměřili.“

Chvilí bylo ticho. Nechtěl jsem badatelku popudit, neodmlouval jsem. Po chvíli se pousmála a že prý pro tu kolegyni dojde. Po několika minutách se vrátila s jinou ženou v bílém, jejíž znalosti radioaktivity by neškodilo trochu oprášit.

Jmenovala se Věra, vážná osoba, odbornice na chirurgii břicha.

„Nejsem veterinární internistka,“ řekla. „Jsem chirurg,“ vysvětlila nám. „Když tehdy Zinnia nemohla najít ani stopu po nějakém jedu – a mohu vás ubezpečit, že když ona nic nenajde, tak je to tím, že není co najít –, začala jsem uvažovat o jiných možnostech, až mě napadla nemoc ze záření, a to samozřejmě způsobilo poplach. Pozvali jsme sem však jednoho odborníka na záření, ten provedl testy a ubezpečil nás, že se můžeme uklidnit, že klisna nezáří. Bohužel už si přesně nepamatuju, co všechno říkal.“

„Doktor Stuart je fyzik,“ poznamenala Zinnia.

„Čte počasí v televizi,“ namítla druhá veterinářka. Očividně jsem jí neimponoval.

„Je fyzik a přednáší na školách,“ řekla Jett.

Překvapeně jsem se na ni podíval.

Usmála se. „Vím to od tvé babičky. Řekla mi, že přednášíš fyziku, zvlášť jadernou, mladým lidem, středoškolákům.“

Věra, druhá dáma v bílém plášti, neprojevovala trvalou únavu jako Zinnia, naopak, najednou jako by se probudila a objevila, že jsem jiný živočišný druh, než myslela.

„Jestli mi odrecitujete kus vaší přednášky, záznamy o vzorcích stolice vám donesu,“ prohlásila.

„To je naprosto nepřijatelné,“ zlobila se Zinnia. „Naprosto nepřijatelné.“

Její přítelkyně se nedala.

„Tak co?“ obrátila se na mne. „Platí?“

„Samozřejmě.“

Ale co, pomyslel jsem si, aspoň se rozptýlím a přestanu myslet na to, jak mi je zle. Začnu přednášku, kterou jsem opakoval už tolikrát, že ji umím zpaměti. „Dobře, budu povídat o uranu, řeknu, co o něm vykládám patnácti až šestnáctiletým.“

Druhá bílá paní přikývla. „Dobře. Spusťte.“

Věcně, civilně jsem začal přednášet.

„Jediný gram uranu obsahuje přes dva tisíce milionů milionů atomů, to je dvojka a za ní jednadvacet nul. To už si člověk těžko představí. Surový uran, získávaný ze země, není zdaleka tak radioaktivní jako některé jiné, mnohem nebezpečnější substance. Navzdory tomu však dva gramy, tedy méně než polovina lžičky, stačí vyzařovat třicet tisíc alfa částic za vteřinu a vydrží s tím miliony let. Kdyby vaše střeva napadalo třicet tisíc alfa částic každou vteřinu po dva dny, bylo by vám hodně zle, ale zemřít se na to nemusí.“

Zarazil jsem se. Bylo mi hodně zle, ale co já věděl, tak jsem s žádným uranem do styku nepřišel. Jett se zatvářila polekaně a Věra se vzdálila. Zřejmě usoudila, že jsem splnil svoji část dohody, protože se za chvíli vrátila a nesla hnědé desky podobné těm, které vyplašily spolence Unified Trading.

V deskách však nebylo dvacet listin nabízejících nebo požadujících obohacenou rudu, o jaké jsem před chvílí hovořil, ale vědecký, pěkně uspořádaný záznam o radioaktivním odpadu z dvouleté klisny během její krátké hospitalizace.

Věra si vzpomněla na možnost nemoci ze záření teprve v okamžiku, kdy už hodnoty záření začaly klesat. Domnívala se, že zdroj záření z klisny odchází se stolicí, že značná jeho část mohla odejít ještě před přijetím zvířete do nemocnice, průjmovou stolicí, tehdy v neděli odpoledne, když chudák klisna ležela a naříkala ve svém boxu v Quigleyho stájích.

Věra mi pak jako roztomilé gesto dobré vůle předala balíček velikosti krabice od bot s tím, abych jej ve slušné společnosti neotvíral. Zinnia se tvářila přísně a odmítavě. Namítala, že obsah krabice patří ústavu, eventuálně Casparovi Harveymu, prý lze připustit, že patří klisně jako takové, ale v žádném případě nikoli mně.

Prudce jsem vstal a zeptal se, kde mají toalety. Zaslechl jsem ještě, jak Jett oběma dámám v bílém děkuje a jak se s nimi loučí. Za chvíli už jsme se vraceli k Loricroftovým. Pořád mi bylo mizerně.

„Myslíš, že máš totéž, co měla ona?“ zeptala se mne Jett ustaraně.

„Myslíš nemoc ze záření?“

„Máš stejné příznaky.“

„Já nevím.“

Zastavila u Loricroftových na dvoře. Nikde nikdo.

„Jdu s tebou dovnitř,“ prohlásila. „A neodmlouvej.“

Neměl jsem sílu se vzpírat. Vyklouzl jsem z hony a s Jett krácející odhodlaně po mém boku jsem přešel štěrkem pokrytý dvůr. U domu jsem krátce zaklepal klepátkem na dveře a vešel do kuchyně.

George Loricroft tam k mé velké úlevě nebyl. V duchu jsem si předtím představoval, jak si s ním asi poradím. Byl jsem zesláblý, bylo mi nanic, George byl větší, silnější, a navíc se už jednou pokusil mne zprovodit ze světa.

V kuchyni byla jen Glenda. Seděla za velkým kuchyňským stolem, ve tváři šedá, a třásla se strachy. Když viděla, že přicházíme my, Jett a já, ulevilo se jí.

Řekla: „George tu není. Řekl, že pojede s druhou skupinou na planiny, aby se podíval, jak skáčou.“ Její hlas zněl hluše, jako bez života.

„Kde je Bell?“ zeptal jsem se.

Glenda seděla bez hnutí, dívala se před sebe a ani nezamžikala. Měla na sobě ještě stále oblečení sexbomby, obepínající svetr, lesklé boty s vysokými podpatky. Navzdory tomu a navzdory nápadným, natupírovaným, lesklým zlatým vlasům, byla někdejší Glenda, jak jsme ji znali před Doncasterem, ta tam.

Vynořila se žena, která odhalila pravé jádro Olivera Quigleyho pod jeho rosolnatou slupkou, jen si ještě na vládu svého pravého Já nezvykla.

„Bell si šla zabalit,“ řekla pak. „Zastaví se tu pro mne, chce mne vzít s sebou.“

Po krátké odmlce jsem se Glendy zeptal, jestli se svým mužem probrala ty rozdílné údaje o mrazivém počasí, které jsem jí opatřil.

„Jestli jsme to probrali!“ Skoro se zasmála. „Abyste věděl, vůbec nešlo o ženské.“ Mluvila hořce, jako by litovala, jako by si přála, aby o ně šlo. „V Baden-Badenu se od září žádné dostihy neběžely.“

Přikývl jsem. Už jsem si to předtím ověřil.

„George je zrádce našeho národa,“ řekla nadneseně.

„To zní příliš dramaticky,“ namítl jsem tiše.

„Však on dobře ví, co si myslím. Jedu s Bell do Londýna, protože tu nechci být, až se vrátí. Pokud si myslíte, že se ho bojím, tak máte pravdu, bojím se ho a řeknu vám o něm věci, které jsem nikomu říct nechtěla.“

Polkla a odmlčela se. Pak sesbírala odvalu.

„Všechna ta místa, o kterých jsem myslela, že tam jezdí za ženskýma, tam všude kupoval a prodával utajené informace o nukleárních materiálech.“ Ke cti Glendy třeba říct, že nám to sdělila s upřímným rozhořčením. Pak řekla znechuceně: „Jednou přinesl domů takový malý těžký balíček, a proto že jsem si myslela, že to je zlato..., že to je zlatý šperk pro nějakou ženskou..., tak jsem dostala hrozný vztek...“

Roztřeseně, rozčileně se nadechla. „Jak jenom mohl! Spali jsme spolu často..., bylo nám přitom dobře... No, vytáhla jsem mu tehdy ten balíček z aktovky a otevřela ho. Byla v něm taková šedivá krabička.

Otevřela jsem ji a v ní, pečlivě zabalený, obložený molitanem, byl takový malý sáček v hedvábném papíru a v něm hrubý šedý prášek. Pokoušela jsem se to všechno zabalit, jak to bylo, ale nešlo mi to a vtom se vrátil George.“

„Viděl, že jste ten balíček otevřela?“ zeptal jsem se, když se odmlčela, aby nabrala dech.

„Ne, neviděl, ale já se bála, že by mohl, protože se pořád kolem mne motal... A já ještě pořád držela v ruce ten malý sáček, co jsem nestačila zabalit... Tak jsem ho strčila do kabelky, a když jsme se pak cestou na dostihy v Nottinghamu stavovali ve stájích Olivera Quigleyho, měla jsem ho pořád u sebe. To bylo den před tím obědem u Caspara Harveyho. Když jsme byli u Olivera, chtěla jsem si z kabelky vyndat rtěnku... no, a tehdy ten sáček vypadl do nádoby s ovsem, co tam byla připravená pro jednoho z koní. Neudělala jsem to naschvál, neměla jsem tušení, že to koni může ublížit. Georgeovi jsem to neřekla, bála jsem se. Neudělala jsem prostě nic, nechala jsem to tak.“

To mne omráčilo. Věřil jsem jí však každé slovo. Zeptal jsem se: „Nevšimla jste si, kterému koni tu nádobu s ovsem donesli?“

S očima doširoka otevřenýma řekla: „Ne.“

„Glendo!“

„Dobře, dobře, vám to zřejmě došlo. Viděla jsem, do kterého stání to nesou, ale nevěděla jsem ještě, že v něm stojí právě klisna Caspara Harveyho. Vůbec jsem si to nijak nespojila, až když mi Bell řekla, že kolují fámy, že klisna trpí nemocí ze záření. Pak už mi bylo jasné, s čím George obchoduje, proč kam jezdí a proč lže. Kupoval, co je potřeba pro jaderné bomby, proto jsem od vás chtěla, abyste mi ověřil, jestli mluvil pravdu o tom, kdy kde byl. Sakra, ať si Bell pospíší!“

Taky jsem si to přál.

Zeptal jsem se: „Věděl George v Doncasteru, že jsem vám slíbil, že vyhledám ty neodpovídající údaje o počasí?“

„Samozřejmě, řekla jsem mu to. Pokud mu bylo jasné, že na něj něco víte, nemohl si dovolit mi ublížit.“

Glenda v novém, míň povrchním a lesklém vydání, byla přece jen naivní. Čím dál víc jsem si přál vypadnout z domu, než se George vrátí. Konečně se dostavila Bell. Oznámila nám, že má sbaleno, že se pohádala s otcem a zavolala Krisovi. Prý ho umluvila, aby jí poskytl nocleh.

Beze spěchu naložila Glendu do svého vozu a zlobila se, že na ni zbytečně spěcháme.

„Ušetříme si trapnou scénu,“ uklidňoval jsem ji. Konečně se oba vozy daly do pohybu a vyrazily na Londýn.

Jett se na mne ohlédl: „Jak je ti?“

„Ani se neptej.“

„Poslyš... Nepochopila jsem dost dobře, o čem vlastně Glenda mluví.“

„Přišlas do biografu v půlce filmu.“

„Ten prášek, to byl uran?“

„Soudě podle toho, že sáček byl zabalený v hedvábném papíru a že ta těžká šedivá krabice byla nejspíš

olověná, mohla to být surová uranová ruda, mohla to však být i jiná substance, vyzařující alfa částice.“

„Takže George opravdu obchoduje s uranem? Glenda v tom měla pravdu?“

„Napůl ano. George je zprostředkovatel, dává dohromady lidi, kteří mají přístup k obohacenému uranu, s lidmi, kteří ho chtějí koupit. Ten šedivý prášek ale nebyl to pravé pro bomby, kdyby ano, klisna by se neuzdravila.“

Vyprávěl jsem Jett o Unified Trading a o tom, jak společníci firmy postrašili a vystrnadili obyvatele z ostrova Trox. Když mne vyslechla, prohlásila, že už se nediví, že babička si celé dny z úzkosti kouše dokonale pěstěné nehty.

„Nemá to snadné...!“ přikývl jsem. „Ale ta měrka...“ Váhavě jsem se odmlčel.

„Ty víš, kdo vám ji vzal?“

„Pamatuješ si, co George Loricraft řekl při snídani?“

Zamračila se. „Říkal něco o tom, že Kris nechal měrku v Doncasteru ležet na zemi a zavřel kapotu, aniž ji vrátil na místo.“

„Správně! Jenže Kris v Doncasteru vůbec kryt motoru neodklopil, George nic takového nemohl vidět. Přičti si k tomu několik dalších okolností, jako třeba že George zaparkoval svůj vůz na parkovišti co nejbližší Krisovu letadlu... A Glenda mu chvíli předtím řekla, co na něj vím. George taky věděl, že jsem byl na ostrově Trox, ale nemohl tušit, co jsem tam zjistil. Věděl asi, že unikající olej na předním skle je vražedný, mohl se to dočíst před rokem, po obdobné havárii se špatným koncem.“

„To je usvědčující,“ řekla Jett.

„Jen nepřímo. Je možné, že odklopil kryt motoru a vytáhl měrku, ale není to jisté.“

Po chvíli jsem se zeptal, kam že to jedeme, že to přece není silnice na Londýn. Slečna van Els řekla, že brzy uvidím. Po chvíli jsme zastavili u chodníku v postranní uličce poblíž široké, živé Marylebone Road.

„Následuj mne, v nemoci i ve zdraví...“, zažertovala Jett. Ocitl jsem se v čekárně soukromé ordinace specialisty malé soukromé nemocnice, kterou jsem si v žádném případě nemohl dovolit. Jak hlásala tabule na dveřích, specialista se jmenoval dr. Ravi Chand a pocházel z Uttar Pradéše.

„Dlouho se tu zdržet nemůžu,“ varoval jsem Jett. „V půl třetí musím být ve Wood Lané.“

Jett neřekla ani slovo, ale způsobila zázraky, nevím jak. Během krátké chvíle mne důkladně prohlédla, proklepal a odposlouchal indický lékař se širokým úsměvem a nádhernými zuby. Výsledek šetření sdělil Jett, mé odborné průvodkyni, angličtinou opepřenou indickým přízvukem.

„Milá zlatá Jett, váš netrpělivý pan doktor Stuart netrpí žádnou nemocí ze záření, ani následkem zlomených žeber. Dělá se mu vyrážka, zatím není ještě vidět, ale už v kůži je. Tak za jeden, za dva dny uzraje, možná už dnes večer. Způsobí ji infekce, kterou se mi zatím nepodařilo identifikovat. Musím mu odebrat vzorky krve a musíme udělat kultivaci. Zatím by neměl chodit do práce, ale dám mu něco proti tomu nepříjemnému pocitu, aby mu nebylo na zvracení. Asi vás nepotěším, moje milá – mám radost, že vás zase vidím –, ale musím vám doporučit, abyste s tímto mladým mužem nespala, dokud nebudeme vědět, do jaké míry je infekční.“

S vážnou tváří prohlásila: „Zatím mne na lože nepozval.“

„To není fér!“ ohradil jsem se. „Kdo trval na tom, abychom nespěchali? Já tě tímto zvu, aby bylo jasno.“ Ravi Chand se usmál, prohlížel si světlé nehty na tmavých prstech a přemýšlel. Pak mi oznámil, že mne přijmou do nemocnice aspoň na jeden nebo dva dny (pouze mne), dokud nezjistí, co mi vlastně je.

„Nemám na to,“ bránil jsem se, ale doktor Chand mne umlčel. Zdraví prý je přednější než peníze. Zavolał do BBC a všechny tam vyděsil. Strávil jsem pak celé odpoledne pod rentgeny a scannery, píchalo a dloubalo se do mne a trapně se mi dívalo do různých otvorů. Pak jsem musel sepsat dlouhý seznam, kdy jsem kde byl v posledních dvou měsících. Asi v polovině seznamu mi došlo, co se mnou nejspíš je. Když jsem to sdělil svému indickému inkvizitorovi, nesmírně se zaradoval.

„Krávy!“ vykřikl. „Mohlo mne to napadnout! Nepasterizované mléko! Paratuberkulóza!“ Zamračil se.

„Obvyčejnou tuberkulózu nemáte, na tu jsem vám už testy udělal.“

Ve skvělé náladě odběhl. Bavilo ho řešit záhady.

V ložnici, za kterou by se nemusel stydět luxusní hotel, jsem se díval, jak můj kolega místo mne předpovídá na zítřek přeháňky, později ve Walesu vyjasnění. S povděkem jsem zaznamenal, že už se necítím pod psa, že pocit nevolnosti začíná být snesitelný. Jett za mnou večer na chvíli zašla. Měla na ústech masku proti vzdušné infekci. Když se mne neopatrně zeptala, co pro mne může udělat, dostala celý seznam přání. Zatvářila se.

„V nemoci i ve zdraví,“ připomněl jsem jí s úsměvem.

„V chudobě i v bohatství,“ přikývla. „Jo. Slíbila jsem Raviniu, že to tu za tebe zaplatím, takže si můžeš odškrtnout to přinést kreditky, nebudeš je potřebovat.“

„Blbost. Prosím tě, přines mi je!“

„Zaplatím to tady z peněz, co mám od tvé babičky, jsou to – co já vím – tvoje peníze, část tvého platu z BBC. Neříkej, že ne!“

Zavrtěl jsem hlavou. „Po všem, co jsem dnes musel snášet..., ponech mi aspoň trochu lidské důstojnosti!“ Zamžikala. „Nemám zkušenosti s takovými, jako jsi ty, nejsem zvyklá na takové, co dokážou vždycky přežít, jsem zvyklá na dospělé malé chlapečky, co je člověk musí utěšovat a povzbuzovat, držet za ruku. Proč ty to nechceš?“

Jednou bych si to mohl vyzkoušet, pomyslel jsem si.

Řekl jsem: „Prosím, přines mi ty kreditky.“

Ve čtvrtek ráno mi zrcadlo potvrdilo předpověď indického pana doktora. Měl jsem boláky kolem úst, podobné malé nepříjemnosti na čele, na tvářích i na bradě, po celém těle, i na zajímavých místech. Mudřec z Indie se potěšil a vyslal ke mně zakuklené sestřičky v rukavicích s injekcemi, prášky a aplikátory na výtěry.

Sám znovu přispěchal v době oběda (neměl jsem na jídlo chuť). S očividným potěšením mi odrecitoval svoji diagnózu.

„První dobrá zpráva, je, že to není pravá tuberkulóza, ale to není nic nového, to jsme už věděli. Další zpráva, doktore Stuarte: máte novou variantu už tak vzácné komplikace onemocnění, způsobeného Mycobacteriem paratuberculosis.“

Čekal napjatě co já na to, ale já si jen tupě říkal, že mne ten týden pronásledují dlouhá, nesrozumitelná slova lékařské a jiné terminologie.

„Potíž je v tom,“ svěřil se mi pan doktor, „že absolutní jistotu nebudeme mít dlouho, až za několik týdnů, protože tento mikroorganismus se v Petriho miskách kultivuje velmi obtížně.“

Vyděsil jsem se. „Nemůžu vynechat v práci několik týdnů!“

„Ne, ne, to jistě nebude třeba. Už jste na antibioticích a jak se zdá, nemáte příznaky ani Crohnovy, ani Johneovy nemoci, endemické u skotu. To je dobrá zpráva. Nejlepší zpráva je, že se uzdravíte bez trvalých následků.“ Na chvíli se odmlčel a přemýšlel. „To infekční agens, které vás napadlo, je velmi neobvyklá varianta Mycobacteria paratuberculosis..., je to kmen, který byl původně vypěstován, aby se jím ověřovalo, při jak vysoké teplotě mikroorganismy po pasterizaci přežívají. Podle mého odhadu jste vypil mléko od zvířete, nakaženého novou variantou...“ Odmlčel se. „Vidím, že chápete, kam mířím.“ Experimentální stádo! Smíšené stádo několika různých druhů skotu: Charollais, Hereford, Angus, Brahmán... Frísové.

Stádo, izolované na ostrově, navzájem se množící... Přítomnost krav na ostrově Trox najednou byla srozumitelná, pochopitelná.

„Výskyt paratuberkulózy u člověka je málo známý,“ pokračoval indický pan doktor vesele. „Přinesu vám nějaké publikace, jestli chcete. Vy mi na oplátku řeknete, kde ty krávy jsou.“

„Ano, dobře, platí. Kdy mne pustíte domů?“

Podíval se na hodinky a pak mne zklamal.

„V neděli. Možná. Laboratorní výsledky budu mít až v neděli ráno, a to se snažím věci urychlit.“ Důležitě se usmál. „Konečné výsledky hodlám publikovat. Do té doby podržím všechny své nálezy pod pokličkou, pěkně zamčené. Před uveřejněním vám všechno sdělit nemohu...“

„Chcete říct, že ty nálezy opravdu až na další zamknete do sejfů?“

„Jistěže. Mezi vědeckými pracovníky panuje velká rivalita a já samozřejmě nechci, aby mi to někdo ukradl.“

Slovo „ukradl“ znělo z jeho úst skoro směšně, ale já se konečně dozvěděl, proč byla na ostrově Trox bezpečnostní schránka. Výsledky získané od experimentálního stáda měly cenu zlata, pokud jde o vědeckou prestiž. Na ostrově jsem byl kravám vděčný. Pozdě litovat, že jsem raději netrpěl hladu.

„Může se ode mne někdo nakazit?“ zeptal jsem se.

Trvalo chvíli, než odpověděl. „Pochopte, že to nikdo neví. Základní onemocnění u skotu – Johneova nemoc – se přenáší výhradně mlékem nebo stolicí nakažených zvířat.“ Zešíroka se usmál. „Bude to v pořádku, návštěvy sem za vámi směji chodit bez masky.“

Jett přicházela často. Většinou mi od babičky nosila knížky, ne moc těžké, aby se snadno držely na posteli nebo v křesle, a snesly se s ginem a tonikem a polámanými žebry. Sice jsem mohl vstát a přecházet po místnosti, ale stejně jsem od středy do neděle získal lepší představu o tom, v jak omezeném světě babička žije.

Ve čtvrtek jsem si s ní povídal po telefonu a poslal jsem jí kytici růží a parfém.

V pátek brzy ráno mi zavolali kolegové z redakce, že prý je nanejvýš nutné, abych se co nejdříve vrátil,

protože jsem zvítězil v každoroční meteorologické sázkové soutěži, když jsem správně předpověděl, kdy teplota na naší střeše ve stínu dosáhne nejvyšší hodnoty (bylo to prvního září). Prý je nezbytné, abych se dostavil a otevřel povinné šampaňské.

Ještě jsem se po tom hovoru usmíval, když se telefon znovu ozval. Byla to Bell, rozčilená, v šoku, sotva mluvila, hlásila strašlivé věci.

„Počkejte, Bell, klid, klid,“ snažil jsem se ji utiшит v naději, že aspoň polovina té hrůzy, kterou ze sebe v afektu vychrlila, není pravda. „Řekněte mi znovu, co je s Glendou.“

„Přece jsem ti to už řekla!“ křičela. „Copak sakra neposloucháš? Kris zuří..., prý mu ukradla vlaky!“ V rozčilení mi začala tykat. Nechal jsem to tak.

„Bell, pomalu, pomalu!“

„Skočila pod vlak.“

„Glenda!“

„Ano, Glenda, neptej se tak pitomě. Skočila pod metro, pozdě v noci. Dnes ráno sem přišla policie. Zabila se..., děsivě. Policie odešla před chvílí.“

Slyšel jsem, jak Bell polyká, aby vůbec dokázala promluvit. Plakala. „Mluvila jsem s tátou...“

Začalo mi to docházet a padla na mne úzkost. „Bell, kde jste..., kde jsi teď? Je u tebe někdo? Je tam Kris? Mohla by za tebou přijet Jett, já bych taky mohl...“

„Ne, ty nemůžeš, jsi v nemocnici. Víš..., jak jsme spolu jely do Londýna, tak Glenda celou cestu nezavřela pusy a já už jí měla namouduši dost... Ach do háje!“ Polkla, ale slzy nepřestávaly téct. „Mrzí mě, že jsem na ni nebyla vlídnější, ale já ji opravdu nikdy neměla zvlášť ráda..., snažila jsem se s ní vyjít, když jsem byla u George..., chystala jsem se dát výpověď..., ale to není všechno, teď teprve přijde to nejhorší.“

Nic nemůže být horší, pomyslel jsem si. Ale v tom jsem se mýlil.

Bell pokračovala: „Glenda pořád mlela, že je George zrádce národa. Prý nemůže být ženou zrádce.

Tvrdila, že ti to všechno řekla a že víš, že to je pravda, prý by nesnesla tu hanbu, kdyby došlo k procesu, prý by to nepřežila. Nebrala jsem ji dost vážně, myslela jsem, že přehání. Však víš, jak dokáže drmolit a rozhazovat přitom rukama... Ach bože!“

Snažil jsem se předtím dovolat ke Krisovi, ale marně. Když se na chvíli odmlčela, zeptal jsem se jí znovu:

„Bell, kde teď jsi?“

„Ve tvé mansardě,“ řekla, jako by to bylo samozřejmé. „Nastěhovali jsme se sem včera večer, Kris má klíče. Řekl, že ti to určitě nebude vadit. Včera už jsme za celý den měli Glendy víc než dost, takže když konečně odešla, tak jsme se přestěhovali sem, abychom se jí zbavili..., ve snu mě nenapadlo...“

Pomyslel jsem si, že se v jejím usedavém pláči skrývají stopy pocitu viny. „Dokud byla Glenda s tebou..., pokusila ses ji trochu upokojit, pokud jde o George?“

„Perry“ zakvílela Bell. „Ty nic nechápeš! Policisté z Newmarketu šli Georgeovi říct, že je Glenda mrtvá, nešli ho zatknout. Šli tam jen kvůli Glendě...“ Ticho. Na to už slzy nestačily.

„Povídej..., co říkal George?“

„Byl mrtvý!“

„Cože? Mrtvý?“

Bell mluvila přiškrceně. „Byl nahoře u sebe v ložnici. Měl ránu vzadu na hlavě, proraženou lebku. Pak šli policisté za tátou, protože věděli, že jsem u George zaměstnaná. Řekli tátovi, že je George mrtvý...“

Glenda nechala v ložnici dopis, že tu hanbu nesnese...“ Rozplakala se znovu. „Táta poradil těm policistům, aby se po nás podívali u tebe, tady, když u Krise nejsme...“

„Chceš snad říct,“ zeptal jsem se přímo, „že zatímco Glenda seděla doma v Newmarketu v kuchyni a vyprávěla mně a Jett, jak způsobila vaší klisně nemoc ze záření, byl George nahoře ve své ložnici už mrtvý?“

„Ano, jinak to není možné.“ Hlas se jí třásl hrůzou z toho všeho. „Když jsi s Jett odjel do toho veterinárního ústavu a já si šla zabalit..., když jsme odcházeli, byli na sebe vražedně rozzuření..., musela ho zabít, než jsme se vrátili. Pak si něco málo zabalila a šla dolů. Tam na nás čekala.“ Bell sotva mluvila. „Kris si myslí, že Georgeovi řekla, že si jde zabalit zavazadlo, že od něj odchází a že všem řekne, že George obchoduje s uranem... a že George šel nahoru za ní...“

Snadno jsem si dovedl představit rozběsněného George, jak se sklání nad Glendou, jak jí vyhazuje zabalené věci... Dovedl jsem si představit, jak Glenda sáhne po něčem těžkém...

„Čím ho uhodila, nevíš?“

„Ne, nevím. Jako by na tom záleželo! Já byla v jejich ložnici jen asi dvakrát..., měli tam těžké moderní mosazné hodiny...“ Hlas se jí lámal. Jett by jí určitě naordinovala něco pro uklidnění. A co víc, určitě by ji objala.

Je teď s tebou Kris?“

„Šel koupit něco k jídlu.“

„Až to přinese, tak to sněž!“

„Ale Glenda! A George!“ vzdychla zoufale.

Nemohla se smířit se skutečností a cítila nad jejich smrtí víc zármutku, než kolik náklonnosti k nim měla, dokud žili.

Nemělo smysl jí radit, aby na ně nemyslela. Zнала je přece od dětství.

Vzpomínal jsem na chvíli, kdy jsem je viděl poprvé, na obědě u Caspara Harveyho, nijak se nelišili od jiných rozhádaných manželských dvojic. Vzpomínal jsem, jak z nich postupně opadávaly povrchní slupky, jako když taje vosk, až zbylo tvrdé, žhavé jádro. V obou.

Georgeova vrozená zloba převážila nad maskou váženého trenéra dostihových koní do té míry, že byl ochoten vraždit oslepujícím olejem. Glenda, posedlá bláhovým a neopodstatněným podezřením, že ji muž klame, neodhalila cizoložníka, ale zrádce. Zdrucující zklamání a hanba ji dohnaly k vraždě a k smrti.

Vybavoval se mi ničivý pud, který jsem v obou vycítil, jak proti sobě stáli v kuchyni. Ono ráno, ve středu, vyvřel na povrch zvířecí pud... Vyceněné zuby, drápy, krvežíznivost.

Neskrývá se snad v každém z nás vrah?

11

Kolem poledne se mi zdařilo telefonicky dohonit milou rozcuchanou Melanii. Poprosil jsem ji, aby mne spojila s mým literárním spolupracovníkem na knize o bouřích. „Samozřejmě,“ ubezpečila mne. Za okamžik už se mi ozval Koncipient. „Já myslel, že máte spalničky.“

„Vyrážka člověku v řeči nebrání.“

„Z toho soudím, že chcete mluvit.“

„Bouře byly a bouře budou. Jsou však skutečnosti, které byste se měli dozvědět teď hned.“

„Už jedeme.“

Přišli oba, dlouhý John Rupert a drobný, nenápadný Koncipient.

Vyzval jsem je, aby se posadili, a omluvil se za to, že opravdu vypadám na spalničky a nemám z toho žádnou radost. Ravi Chand mi slíbil, že vyrážka do neděle zmizí, ale neděle byla ještě hodně daleko.

Vypadal jsem hrozně.

„Co vám vlastně je?“ zeptal se John Rupert.

„Mycobacterium paratuberculosis, varianta X.“

„Ach tak,“ řekl jeden. Druhý přikývl: „Pochopitelně.“ Ani jeden takové onemocnění dosud neviděl a nebylo divu, nesetkal se s ním nikdo.

Snažil jsem se mluvit pokud možno věcně. „Loricroftova žena Glenda skočila včera v noci pod vlak podzemní dráhy.“ Oněměli a zatajili dech. „Jak se zdá, roztříštila svému muži hlavu ve středu dopoledne. Ležel mrtvý ve svém pokoji, aniž o tom kdo věděl, až do dnešního rána, kdy tam přišli policisté, aby mu oznámili, že jeho žena spáchala sebevraždu.“

John Rupert a Koncipient začali znovu dýchat. Pokračoval jsem: „Pokud byste snad chtěli vědět, jestli se po něm nesháněl jeho personál, pak ne, nesháněli se po něm, byli zvyklí, že často odjížděl a nikomu se nesvěřoval, kam jede. Ve středu brzo ráno se byl dívat na práci – byl jsem tou dobou v jeho domě. Byla tam taky Belladona Harveyová, Loricroftova asistentka. Když se včera a dnes ve stájích Loricroft ani jeho žena neukázali, hlavní stájník jednoduše všechno řídil sám, jako už mnohokrát.“

Napjatě poslouchali, když jsem jim vyprávěl o Glendě a o tom, co se stalo klisně, o alfa částicích v olověné krabici. Pak jsem se obou zeptal, jestli je či není v jejich moci zařídít prohlídku Loricroftova majetku. Nedostal jsem jasnou odpověď. „Ne,“

„Přijde na to,“ a: „To záleží na newmarketské policii.“ Prostě „ano“ nezaznělo.

„Ze všech možných společníků to byl právě George Loricroft, kdo měl nejspíš na starosti styk se zahraničím, nabídky a objednávky. Dva dny už nežije...“

John Rupert přikývl. „Jeho společníci se jistě postarali, aby se u něj nic nenašlo. Co jste doufal, že by se mohlo najít? Byl jistě opatrný, takoví lidé jsou vždy obezřelí. Otázka zní, kdo zaujme jeho místo?“

Nastalo hloubavé ticho. Koncipient prohlásil, že Glendiny pochyby o sněhopádech nevyřadily ze hry jen jejího manžela. Nastane přestávka, společníci se musejí přeskupit. Prý to bude období nečinnosti, kdy budou zvlášť zranitelní.

John Rupert se mne znovu zeptal: „Co jste myslel, že by se mohlo u Loricroftových najít?“

„Nedoufal jsem, že by se našla jména a adresy, to ne. Glenda mohla sama zlikvidovat cokoli, čas na to měla. Co však kdyby se v kufru vozu našla měrka na olej? Taková, co chyběla v havarovaném letadle?“

Co kdyby se našly nějaké doklady, bankovní přehledy, telefonní účty..., papírové stopy?“

Zavrtěli hlavou. Oba se tvářili ustaraně a zasmušile. John Rupert pak řekl: „Společníci sice nejsou stoprocentní profesionálové, ale Loricroft jistě měl aspoň tolik rozumu, aby doma nepřechovával žádné usvědčující dokumenty.“

Koncipient se mnou souhlasil. Řekl: „Víte, co si myslím? Řekl bych, že jsou teď zmatení a nerozhodní..., tohle stadium však dlouho nepotrvá. Potřebujeme nápad, teď hned, rozumný, účinný nápad. Něco tvůrčího, geniálního.“

John Rupert se ušklíbl. „Potřebujeme někoho, s kým nepočítají, koho jako protivníka neočekávají.“

Oba se otočili a zadívali se na mne. Pomyslel jsem si, že jestli očekávají něco tvůrčího a geniálního ode mne, narazili bohužel na vyschlý pramen.

„Poslyšte,“ vzepřel jsem se. „Já se k vám obrátím o pomoc! Můj obor jsou předpovědi počasí, větru, slunce, deště, můj obor není antiteroristická činnost. Vy musíte vědět mnohem líp než já, jak využít smrt jednoho ze společníků.“

Cekal jsem hodnou chvíli, ale s ničím nepřišli, s ničím tvůrčím, natož geniálním. S nepříjemným svrběním v zádech jsem si uvědomil, že oba očekávají řešení ode mne, místo aby tomu bylo naopak. Bez nadšení jsem řekl: „Potřebuju odpovědi na některé otázky.“

Jsem blázen, blázen, do čeho se to pouštím! Právě, musím vědět, do čeho, jinak ať se mnou nepočítají. Jen idiot by se vydal na cestu bez mapy.

Položil jsem jim první otázku: „Nejdřív ze všeho bych chtěl vědět, co vlastně ode mne očekáváte? Když vám předám nějaké informace, předáváte je dál, výš? Když říkáte my..., kdo je to mv? Jsem vám opravdu k čemu? Neměl bych si raději léčit vyrážku a na společnost Unified Trading zapomenout?“

Sledoval jsem, jak se tváří. Poznal jsem, že je nutím čelit nejtěžší otázce ze všech..., co patří a co nepatří do kategorie „třeba sdělit“.

John Rupert se podíval na Koncipienta a pomalu se zdvihl v celé své výši. Vydal se ke dveřím, Koncipient mu šel v patách.

„My se poradíme. Za chvíli jsme zpátky.“

Život by byl mnohem jednodušší, kdyby se už nevraceli, povzdechl jsem si. Byl bych na tom mnohem líp, kdybych se z celé záležitosti vyvlékl. Možná bych udělal líp, kdybych vůbec do Kensingtonu nechodil. Co vlastně chci? Chci se z toho vyvléci nebo do toho chci skočit rovnýma nohama?

Přešel jsem k oknu a zadíval se ven, na ulici. Často tam zastavovaly taxíky a nabíraly zákazníky. Nečekal jsem však, že uvidím Ruperta s Koncipientem, běželi po chodníku, mávali na taxík, nasedli a odjížděli do neznáma. I z výšky tří pater jsem si Koncipientovy bílé vlasy ani dlouhé, klátivé nohy Johna Ruperta s níkým splést nemohl. Taxík sotva stačil zajet za roh, když se najednou v mém pokoji objevila Jett, oči doširoka rozevřené. „Už to víš?“ ptala se nevěřícně. „George Loricroft byl nahoře, mrtvý, když...“

Přinesla mi fax z redakce. Sdělovali mi, že mám zdravotní volno až do úplného zotavení, protože doktor Chand trvá na dalším týdnu pozorování mého onemocnění.

Doktor Chand nakoukl do místnosti a začal mne rychle uklidňovat, když jsem se začal bouřit. „Nedělejte si s tím hlavu,“ řekl, „stejně vás nejspíš v neděli pustím, ale potřebujete ještě klid, to je přece jasné. Jste statný a zdravý, ale měl byste taky umět odhadnout hranice svých možností, nesmíte se přetížít. Nemoc jako ta vaše způsobuje svalovou slabost, věřte mi to!“

Rychle zmizel, jako obvykle, bílý kabát za ním vlál. Ještě stačil zamávat Jett.

„Ty ho znáš dobře, vid?“ poznamenal jsem a dodal s jeho zvláštním zpěvavým přízvukem: „Že, moje milá?“

„Měla jsem jako sestra na starosti několik jeho pacientů po propuštění z léčení,“ Jett se při té vzpomínce usmívala. „Raviho si všichni ohromně váží. Dovezla jsem tě sem, protože Ravi je nejlepší specialista na nemoc ze záření, když jsem si myslela, zeji máš. Ted je Ravi na vrcholu blaha, protože máš něco, s čím se ještě nikdy nesetkal. Chce to publikovat, věděl to?“

Zůstala u mne a dělala mi společnost, dokud se nevrátili John Rupert s Koncipientem. Pak odešla, ale slíbila, že se večer vrátí.

Oba muži s sebou přinesli studený listopadový vzduch, ale jinak nic plodného.

Koncipient se díval na špičky svých bot, uhladil si vlasy a spustil: „Radili jsme se s naším nadřízeným a bylo nám řečeno, že vám máme sdělit následující odpovědi...“ Stále váhal, byl zvyklý nevyzrazovat vůbec nic. „Tedy, ty odpovědi...“ Vytáhl z kapsy úhledně složený list papíru a odříkával stísněně: „Ano, jste užitečný, ano, vaše informace se předávají dál, a pokud jde o konečný cíl...“ Zase váhal. Čekal jsem a vybízivě mlčel, dokud se neodhodlal pokračovat. „Chceme vyřadit společnost Unified Trading z činnosti,



ale chceme taky víc, chceme lidi, kteří za ní stojí, což jsou vesměs nám blíže neznámé zahraniční skupiny, spiklenci usilující o výrobu bomby a bombou vyhrožující. Je to jako v síti obchodníků s drogami, je třeba se mezi ně dostat, pokud se člověk chce pracovat od prodejců k hlavním dodavatelům.“

„Rozdíl je v tom, že dodavatelé obchodují s obohaceným uranem a plutoniem, a ne s poměrně neškodnými substancemi, jako je třeba kokain!“

Koncipient se zavrtěl na židli, díval se na svůj list papíru a začal číst.

„Protože je doktor Stuart především meteorolog, nežádáme od něj, aby ve věci postupoval dále.“ Složil papír a strčil do kapsy. „To je ode mne vše,“ řekl s povzdechem. „John Rupert pro vás má ještě stručnější zprávu.“

Obrátil jsem se k Johnu Rupertovi. Taky váhal, než mi přečetl: „Vyhrajte nenápadně. Dívejte se na všechno, co zjistíte, z různých úhlů. Věřím vám. Když dokážete proplavat hurikánem, najdete cestu z bludiště.“

„To je přesný citát?“ zeptal jsem se.

John Rupert přikyvl. „Když jsem se ho zeptal, co tím myslí, řekl, že vy to pochopíte.“

Tvářil se rozpačitě a já pochopil, že i „příslušná místa“ mají bílá místa, že ani ta „nepotřebují vědět vše“.

Bylo mi jasné, že ti dva vůbec nevědí, kdo je jejich nadřízený důstojník. Zeptal jsem se jich na to.

Mlčky krčili rameny, přiznali nevědomost. Vzhledem k obecnému „utajenému“ způsobu jejich práce jsem však netušil, jestli jim mám věřit či ne.

Oba očekávali – a nijak se tím netajili – že vyklidím pole, protože mě jejich odpovědi nemohly plně uspokojit. Jenže já docela rád luštím křížovky, a pokud mne někdo zve, abych našel cestu bludištěm, které vůbec nemusí existovat, přišlo mi, že by bylo docela zajímavé zjistit, jak uvažují lidé z tajné služby. K nemalému překvapení Johna Ruperta i Koncipienta jsem se pak zeptal na zamýšlenou knížku.

Koncipient toho věděl o bouřích tak málo, že by tím nesfoukl ani pampelišku. Řekl však, že pokud něco namluvím do diktafonu, volně stejným způsobem, jak mluvím v jejich kanceláři, přičemž nevynechám nejdramatičtější bouřlivé situace až k čtyřčárkovému C, mohli bychom společně zplodit „hit“. John Rupert pobaveně počítal, kolik tun papíru bychom na to potřebovali. Kniha, vlastně učebnice, která měla sloužit jen jako záminka, najednou jako by začala blikat a svítit.

V průběhu další hodiny se moji hostitelé rozpovíдали s čím dál větší sdílností a já se dozvěděl, že mne dáma z Úřadu pro zdraví a bezpečnost příliš vysoko nenasměrovala, když mne tehdy poprvé poslala do Kensingtonu. John Rupert byl spolehlivý střední článek v antitero-ristickém žebříčku, od něho vedla cesta do výše. Otevřel mi ji, šlo jen o to, zda se po ní chci vydat.

„Jak jste se rozhodl?“ zeptal se.

„Musím si to rozmyslet.“

Když Rupert s Koncipientem odešli, už se šelo. Seděl jsem v křesle a vstřebával význam odpovědí, kterých se mi dostalo. Čekal jsem, až moje úvahy uzrají a vnesou do věci větší jasno.

Tak za prvé: dozvěděl jsem se – jen tak mimochodem – že patrně člověka, tvořícího vyšší článek řetězce, od vidění znám. Vyšší článek má patrně, stejně jako já, známou tvář. Co já vím, vyšší článek může být třeba politik.

Vyšší článek, místo aby mne ze hry vyřadil, mne víceméně tlačil do toho, abych ve hře pokračoval. Pokud jsem to správně pochopil, zpráva, kterou jsem obdržel, zněla: Zničte operaci Unified Trading, ale udělejte to tak, aby se společníci nedozvěděli, kdo je zničil.

Myšlenkami jsem přelétal od možné budoucnosti do překvapivé minulosti a snažil se zjistit, jestli se v tom všem objeví nějaká logika, něco srozumitelného. Jako když člověk vloží na stav nejružnější, zdánlivě nesourodá vlákna, a ta se při tkaní změny v trojrozměrnou, pevnou látku se zřetelným vzorem. Jsou takové obrázky, do kterých se člověk musí zadívat do dálky, za povrchní vzorek, a v pozadí náhle vystane trojrozměrný obraz. Předpovědi počasí závisejí na obraze atmosférického tlaku poblíž i v dále. Takový obraz je vždy trojrozměrný, a vždy je v pohybu.

V blízkém a jasném obraze společnosti Unified Trading, jak jsem pochopil – bohužel příliš pozdě – byl George Loricraft v roli sběratele kontaktů na evropských závodističích.

Kdybych já byl společník, hledal bych za současných okolností jako spolupracovníka buď nepoctivého fyzika nebo člověka znalého cizích jazyků. Nejlepší by ovšem byla kombinace obou v jediném člověku. George Loricraft však nebyl fyzik a neznal jazyky..., byl trenér dostihových koní... Možná společníci byli opravdu jen zprostředkova-telé a George Loricraft překročil pravidla hry, když si vzorek zboží donesl domů. Tím hůř, že měl doma žárlivou ženu.

Jett přišla, když jsem v myšlenkách dospěl k neplodnému bodu. Rozsvítila ostré nemocniční světlo a podívala se, proč sedím potmě.

Tápu ve tmě, pomyslel jsem si. Pozdravil jsem Jett a zeptal se jí: „Znáš takové ty křížovky, co nemají žádné černé čtverečky ani dělicí čáry?“

„Jsou hrozné, na ty nestačím,“ řekla.

„Stane se, že mi trvá celý týden, než ji rozluštím, a to musím jít pro rozumy do knihovny.“

„O co ti jde?“

„Jde mi o to kudy.“

„Chceš říct, že nevíš, kde začít?“ zeptala se.

„Drahá Jett, v tom to je. Kde sakra hledat desky plné listin, objednávek a nabídek? Být to tvoje, kam bys to dala?“

Jett řekla, že neví, ale pokud prý mi jde o desky s výsledky vyšetření klisny Caspara Harveyho a o krabici se stolicí, co jsme odnesli z veterinárního ústavu, tak to prý má ještě všechno ve voze.

Podobnost čistě náhodná... „Ne, o tom jsem nemluvil. Jde mi o desky, které jsem naposledy viděl, když je někdo na ostrově Trox ukládal do letadla.“

„Jsou v tom letadle?“ zeptala se nejistě.

Potrásal jsem hlavou. „To bylo pronajaté letadlo, takové, co mezi jednotlivými lety pečlivě vyklízejí a uklízejí. Předpokládám, že ty desky má některý ze společníků. Všechno je to nesmyslné, jediné že by...“

V polovině věty jsem se zarazil a zalapal po dechu. „Pojďme zavolat Krisovi.“

„Nenacházím spojitost...“, podivila se Jett. Zato já našel Krise.

Byli s Bell v Krisově bytě, pojídali thajskou rýži a připadali mi zasmušilí.

Když jsem je vyběhl k návštěvě chorého, okamžitě ožili a vzápětí se objevili v nemocnici s malou basou piva. Moc jsme se spolu nenasmáli, strašila nás příliš živá představa George a Glendy.

Bell s sebou přinesla Glendin kufr, jak jsem ji požádal. Otevřela ho přede mnou, ale byly v něm jen nezbytné věci na noc a nějaké další oblečení. Desky žádné. No co, za pokus to stálo.

„To je zvláštní, že se sháníš po deskách,“ řekla Bell. „Dnes ráno jsem mluvila s tátou o Georgeovi a Glendě – brečela jsem u toho, nemohla jsem si pomoci. No a táta mi pak ještě zavola, jestli u sebe Glenda neměla nějaké desky a přímo prosil, ať se po nich jdu ihned podívat...“

Skočil jsem jí do řeči: „Našlas je?“

„Ty už jsi jako táta. Byl strašně rozčilený. Když to chceš vědět, tak si toho Glenda s sebou víc nevzala, zabalila si málo věcí, ačkoli... Chystala si věci chvíli po tom, co zabila George..., ach bože!“ V očích se jí nezadržitelně hromadily slzy.

Kris jí podal papírový kapesník a řekl popuzeně: „Přece jsi ho neměla ráda!“

Kris měl rád Robina Darcyho.

„Robin Darcy byl v Newmarketu, že?“ zeptal jsem se Bell.

„Jo, ale už zase odletěl na Floridu.“

„Kdy odletěl?“

„Zeptej se Krise.“

„V úterý,“ řekl Kris znuděně. „Dávno předtím, než Glenda ty desky štípla.“

„Proč s nimi všichni tolik naděláte?“ Bell se už zlobila. „Člověk by myslel, že v těch deskách byly korunovační klenoty, a zatím tam byly jenom objednávky a nějaké soupisy. Většinou psané německy.“ Vůbec nevnímala, jak se na ni ohromeně dívám a ničeho netušíc vyprávěla dál. „Táta přímo šlel, ale přišel zase ke smyslům, když jsem mu řekla, že desky jsou v bezpečí a že už cestují zpátky do Newmarketu.“

Třaslavě jsem se nadechl a zeptal se co možná klidně, kdo je do Newmarketu odvezl.

„Jeden z těch kurýrů na motocyklu,“ řekla. „Takový kluk.“

„A... kam to vezl?“

„To mně právě připadalo divné..., když jsem si vzpomněla, jak mu Glenda v Doncasteru div že nevyškrábala oči.“

„Myslíš Olivera Quigleyho?“ zeptal jsem se vylekaně.

Přikývla. „Jo. Kurýr si pro to přišel dnes ráno s velkou obálkou, poplatky byly předem zaplacené, a tak Kris desky vzal, dal do té obálky, zalepil ji a dal tomu klukovi. Já to pak úplně pustila z hlavy. Ten kurýr přišel ještě předtím, než jsme se dozvěděli, co je s Georgem. Když nám to pak řekli, na všechno ostatní jsme zapomněli.“

Zeptal jsem se opatrně: „Glenda vám řekla, že by se to mělo poslat Oliverovi Quigleymu?“

„Nemluvila o ničem jiném... Ano, telefonovala taky s Oliverem, ale krátce. Ječela na něj, hádali se. Pak nám ale řekla, ať ty desky kurýrovi dáme, až si pro ně přijede. Potom řekla, že jde na chvíli na vzduch... Ach, chudák Glenda..., už se nevrátila...“

Kris obrátil oči v sloup a podal jí papírový kapesník. Řekl: „Když jsme se vrátili, kurýr na nás čekal před domem už hodinu a nebyl rád. Pozvali jsme ho na kafe a na topinky a já mu dal dost od cesty. Poznal mě a odjížděl spokojeně.“

„Je to absurdní...“, vzdychla Bell. „Ale my byli rádi, že můžeme něco pro Glendu udělat, aspoň po smrti.“ Bell to myslela zcela vážně, ale Kris měl co dělat, aby se nerozesmál.

„Dej si pivo,“ vybídl jsem ho, dal však svoji druhou plechovku Bell. Zvláštní, ale poté, co málem přišel v Lutonu o život a co Glenda uskutečnila to, čím při své sebevražedné povaze tolikrát strašil, Kris jako by se najednou zbavil své nevyrovnanosti. Zamyšleně se na mne zadíval a pak řekl: „Tak se na to podíváme od začátku, kamaráde, a ty tvoje papíry najdeme. Ty nám pak pěkně povíš, nač je potřebuješ a já je potom předám Bellinu otci. Třeba mu pak budu jako nastávající zeť milejší.“

„Takže svatba bude?“ zeptal jsem se.

„Toho času to tak vypadá,“ odpověděla Bell.

Kris se věcně vrátil k hlavnímu problému: „Glenda s sebou přivezla desky se spisy v kufru se svými věcmi. Podle toho, jaký se kolem toho dělají scény, tak si myslím, že ty desky štípla. Tak co, jde mi to?“

„Náramně.“

„A co ty na tohle: v deskách bylo něco, co chtěl Oliver Quigley. Kris se zarazil, podrbal se ve vlasech a pak pokračoval: „Po telefonu se Glenda s Oliverem do krve pohádala a Oliver vyhrál, Glenda slíbila, že mu desky vrátí kurýrní poštou, jestliže to Oliver zaplatí a pošle předplacenou obálku, což taky udělal. Pro Glendu to asi byla poslední kapka.“

Bell i Jett přikyvovaly a mne by zajímalo, jestli Kris opravdu svým teoriím věří, nebo jestli se nás snaží svést na falešnou stopu... Bylo mi líto, že jsem tak podezřívavý. A to pracuju jako dobrovolník pro tajnou službu sotva čtyři hodiny!

V devět hodin se všichni tři moji návštěvníci rozhodli zvolit zábavnější program, než je pozorování vyrážky, a odešli.

Než přišla půlnoc, uvědomil jsem si, jak je člověk osamělý, snažili se vyřešit problém tak, aby se nikdo nedozvěděl, že vůbec nějaký problém k řešení byl.

V sobotu ráno jsem usoudil, že se vyrážka hojí, i když mě pod neoholeným strniskem pekelně svrběla. Od havárie v Lutonu uplynul týden a já měl nad žebry ještě stále tmavé modřiny. Píchání už nebylo tak zlé, jen mne varovalo před příliš rychlým pohybem. Celkově jsem se však určitě cítil líp, pocit na zvracení zmizel. Stejně, nebýt častých návštěv Jett, nebyl to nejšťastnější týden. Vzal jsem si však k srdci staré babiččino poučení: „Když věci nemůžeš změnit, snaž se myslet na něco jiného.“

Sobotní ráno jsem strávil u telefonu s vědomím, že mi nemocnice pošle za všechny hovory obrovský účet. Snažil jsem se najít toho motorizovaného kurýra, který ve čtvrtek vezl velkou obálku Oliverovi Quigleymu do Newmarketu. Když jsem konečně objevil kurýrní společnost, kde věděli, že nějaký Oliver Quigley existuje, řekli mi, že je žaluje za neuskutečněné doručení, přestože prý balíček doručili a doručenka je řádně podepsaná.

Byli rozčilení, spravedlivě rozhořčení. Poprosil jsem je, aby se uklidnili a řekli mi všechno pěkně od začátku.

Tak tedy dobře, řekli. Společnost Zipalong Curiers přijala objednávku na doručení balíčku, jaký jsem jim popsal, a jejich člověk pak účtoval poplatky navíc, protože musel dlouho na balíček čekat. Pan Ironside prý to napravil. Ano, jejich člověk jel na motocyklu do Newmarketu, našel dům pana Quigleyho, balíček mu předal a pan Quigley podepsal doručenku. Prý nemohou za to, že si teď pan Quigley stěžuje, že balíček nedostal, že k němu žádný kurýr nepřišel, a že prý byl údajně v době doručení zásilky na dostizích v Cheltenhamu.

„V kolik hodin byla zásilka doručena?“ zeptal jsem se.

„V poledne.“

Než je napadlo zeptat se mne, proč se vůbec o věc zajímám, dozvěděl jsem se toho o kurýrní poště tolik, že by o tom Koncipient určitě dokázal napsat knihu.

Upřímně jsem lidem od společnosti Zipalong poděkoval a zavola

Oliverovi Quigleymu na mobil. Už zase hrál svoji starou roli nervózního, vystrašeného trenéra.

Když jsem ho konečně zastihl, byl znovu v Cheltenhamu, pohyboval se někde před barem. Zakoktal pozdrav, jako by si nepamatoval, že jsem ho před časem v Doncasteru viděl takového, jaký je doopravdy.

„Já se jen chtěl zeptat, jak to dopadlo s tím kurýrem,“ řekl jsem.

Do jeho roztřeseného koktání se rázem vmísila velmi jadrná slova. Ve zkratce – v době, kdy údajně v Newmarketu přejímal zásilku a podepisoval doručenku, to jest v pátek v poledne, byl ve skutečnosti v Cheltenhamu a sedlal koně na proutěnky pro tříleté. Prý to bylo k ničemu, protože dotyčný kůň uměl

zařadit jen jedinou rychlost, a to nízkou, a nemohl vyhrát, ani kdyby Perry Stuart byl tam, kde být má, to jest na obrazovce. Prý se mám starat o počasí a stav půdy a ne mařit čas v nemocnici kvůli několika modřinám.

Na můj třetí pokus mne konečně začal poslouchat. „Pane Quigley, když vy jste byl v Cheltenhamu, kdo podepsal doručenkou na ten balíček od Glendy?“

Oliver byl v mizerné náladě a dal mi jasně najevo, že mi do toho nic není. Nabídl jsem mu nenápadně, že bych mu mohl dodat nejčerstvější zprávy o předpokládaném stavu dráhy. V tom případě... Oliver řekl, že kurýr nejspíš nikoho nezastihl doma, dostal vztek, protože to bylo už podruhé, podepsal doručenkou sám jako Oliver Quigley a balíček někde pohodil do příkopu.

„To myslíte vážně?“

„Dejte na moje slova,“ blekotal Quigley roztřeseně. „Tu zásilku vůbec nedoručili, a já je budu žalovat tak dlouho, až je to položí, já ten balíček chci!“

„Přeju mnoho štěstí.“

„Tu kurvu Glendu bych nejradši zabil... Tedy, kdyby ještě žila. Pokud Zipalong ten balíček nenajde brzo, bude mi k ničemu, ale zažaluju je stejně. Toho zloděje motorkáře zničím, ten už si nezaježdí.“

Jak jsem ho tak poslouchal, byl jsem rád, že je Cheltenham ode mne daleko.

Po rozhovoru s Oliverem se mi kolečka v hlavě roztočila, jako by byla čerstvě namazaná. Pak jsem uskutečnil dva telefonické hovory. Zavolał jsem do hotelu Bedford Lodge v Newmarketu a pak do kanceláře v Bracknellu.

John Rupert a Koncipient to odhadu“ správně, smrt jednoho ze společníků ostatní zcela rozkolísala.

John Rupert mi předtím dal číslo svého mobilu (pro každý případ). Zastihl jsem ho uprostřed golfového hřiště. Bez reptání hru přerušil.

„Doufám, že se vám nepřitížilo.“

„Ne, naopak. Můžu se vás na něco zeptat?“

„Ptejte se.“

„Myslíte to s tou knížkou o bouřích vážně?“

To ho překvapilo. Zeptal se opatrně: „Proč to chcete vědět?“

Řekl jsem podle pravdy: „Potřebuju smlouvu..., totiž ani ne tak smlouvu jako zálohu.“

„Zálohu? Na něco konkrétního? Chci říct, spěchá to? Dnes je sobota, odpoledne.“

„Myslím, že bych vám mohl chytit dalšího společníka, ale potřebuju letenku do Miami.“

Rozhodl se během deseti vteřin.

„Stačí zítra?“ zeptal se.

„Zítra“, v neděli v poledne, si doktor Ravi Chand prohlížel moji vyrážku na světle pod lupou a tvářil se zasmušile.

„Co je?“ polekal jsem se.

„Z vašeho hlediska nic. Pokud jde o mne..., ztrácím svůj experimentální subjekt příliš brzy, ještě jsem neskončil sledování.“ Povzdechl si. „Jett mi však slíbila, že vás sem vždy jednou za týden přivede na kontrolu. Uveřejním vás co nejdřív, jak jen to půjde.“

Zeptal jsem se nesměle: „Co majitelé těch krav? Nepatří ta vyrážka jim?“

„Ti majitelé, ať už je to kdokoli, si zařídili živou laboratoř, naprosto izolovanou od zevních faktorů. Je to ideální. Mohli by vydělat miliony na pasterizačních metodách.“

„Jak to?“ zeptal jsem se.

„Platná právní norma udává, že čerstvé mléko se při pasterizaci musí zahřát na teplotu 71,7 stupně Celsia, to jest na 161 stupňů Fahrenheita, nejméně na patnáct minut. Kdyby někdo objevil jiný způsob, který by snížil požadovanou teplotu nebo dobu zahřátí, vydělal by na tom miliony, protože by taková metoda výrazně snížila spotřebu energie. O to těm lidem zřejmě jde. Nesnaží se vypěstovat infekční agens, nakažlivé pro člověka, kdyby ano, projevovali by nemalý zájem o jakékoliv onemocnění podobající se vašemu, ale nikdo takový zájem neprojevuje. U vás onemocnění pokračovalo velmi charakteristicky: velmi krátká inkubační doba, prudký nástup příznaků a rychlý ústup. Pro mne je to jednoznačné: jde o nové onemocnění, dosud nepopsané. Jste jedinečný. Mimochodem, nazval jsem infekční agens po nás obou, Mycobacterium paratuberculosis Chand-Stuart X.“

Potrásl mi přátelsky rukou. „Těžko vás můžu zavřít do seifu ke svým poznámkám, ale snažně vás prosím, doktore Stuarte, milý Perry, snažte se udržet při životě, dokud vás neopublikuji.“

Přijela pro mne Jett. Doktor Ravi Chand stál ve dveřích ve svém bílém plášti a smutně nám mával na shledanou. Byl jsem v jeho péči jen od středy do neděle, ale agresivní onemocnění Chand-Stuart (naštěstí vyléčitelné) bujelo v četných Petriho miskách k naší větší slávě, světové slávě.

Jett mne odvezla k babičce, u které měla zítra zase nastoupit. Měl jsem dojem, že se k ní těší, ale pro mne to znamenalo, že už mi nebude tolik nablízku jako v uplynulém týdnu. Hodně jsem si na ni zvykl. Babička se vylekala, jak jsem hubený. Měla společnost, bavil ji John Rupert, a kam oko pohlédlo, ležely kopie smlouvy na nejrůznější bouře.

Když jsem mu všechna pare podepsal, potřásl si s babičkou rukou a mně předal šek na spoustu peněz, vypsany na jednu kreditní banku, která bude kryt všechny moje výdaje.

„Tohle vám náleží okamžitě, další zálohu vám vyplatíme, až Koncipient napíše stranu jedna.“

Když odešel, požádala babička současnou „milou dívku“, aby mi dala balíček, co mi včera přišel poštou. Podle známky byl odeslán z Miami. Babiččinu adresu jsem řekl v Miami jen jednomu jedinému člověku. Unwin, se svým žlutozubým úsměvem, mi k mému úžasu poslal nejkrásnější dárek, lepší poslat nemohl. Prokousal jsem se plastickými bublinkovými obaly až ke krátkému vzkazu na lístečku, přilepeném na pytlíku, ve kterém byl můj starý, blátem obalený fotoaparát. S překvapením a radostí jsem si vzkaz přečetl:

Perry, letěl jsem s velkou skupinou lidí na Trox. Vedla to ženská, která tvrdí, že jí ostrov patří. Byla děsná. Váš aparát jsem našel tam, co jste říkal. Ta svoloč, co jsem tam s nima letěl, byli celý den protivný, tak jsem jim o tom neřekl. Přeju štěstí.

Unwin

Vysvětlil jsem přítomným, odkud aparát přiletěl, a strčil ho spokojeně do kapsy. Pak jsem změnil směr svých úvah a začal telefonicky hledat Krise a Bell. Zjistil jsem, že jela nazpět do Newmarketu a se svým otcem že se neoficiálně ujala vedení Loricraftových stájí.

„Je to všechno tak hrozné!“ Byla skoro v slzách. „Oliver Quigley a táta nedokážou mluvit o ničem, než o těch proklatých deskách. Ještě se nenašly. Táta s Oliverem odjeli zase do Cheltenhamu a mne tady nechali, ať se starám. Táta je hrozně ustaraný a nechce mi říct proč.“

„Kde je Kris?“ zeptal jsem se účastně. Řekla, že nejspíš v redakci Počasí chystá předpovědi pro rozhlas a prý tam zůstane až do půlnoci. Spát bude ve svém bytě, pokud ona ví.

„Je ti líp?“ zeptala se pak, já jí poděkoval a oznámil, že už mne propustili z vazby.

„Co je svoloč?“ zeptala se Jett. Četla si Unwinův vzkaz.

„Nepříjemní cestující,“ řekla babička. Hodně se v životě nacestovala. „Perry,“ obrátila se ke mně, „až sníme, co nám z restaurace přinesou, a až se hezky rozloučíme s naší milou Jett van Els, vyspíš se tady u mne na gauči, nesmí tě ani napadnout jet domů. Nepřichází v úvahu, aby ses plahočil do těch příkrých schodů, jsi ještě příliš zesláblý.“

Zřídka kdy jsem ji neposlechl, ale naučil jsem se zákazy obcházet. Když jsem ji poprosil, aby mi půjčila svůj teplý zimník s velkými kapsami ve stylu Sherlocka Holmese, poznamenala jen „vezmi si taky rukavice“ a „vrať se v pořádku“. Ani slovo o nějaké předtuše.

Políbil jsem ji na čelo. Oba jsme byli unavení. Pak jsem jel s Jett na Paddingtonské nádraží, odkud vyjíždějí vlaky na západ a kde se s oblibou zbavují života sebevrazi (Glenda ne) a kde jsou jednoduché kopírky na mince.

Poté, co jsme se s Jett dlouze rozloučili jako Romeo a Julie, řekla Jett, že jí doktor Chand předal lékařskou radu na neděli.

„Jakou radu?“

„Počkat ještě týden.“

Už jsem čekal hodně dlouho.

„Když to půjde takhle pomalu,“ řekl jsem, „vydrží nám nezávislost na padesát let.“

Usmála se a oči jí zářily. Pak mi pomohla pořídit kopie všech sledování veterinární badatelky Věry. O dvě ulice dál se ode mne oddělila. Strčil jsem si kopie sledování v hnědé obálce do jedné kapsy a Veřiny originály, spojené svorkou, do druhé kapsy.

O půlnoci jsem seděl na Krisově prahu jako předtím kurýr od Zipalongů, a čekal, až se pan rosničkář dostaví.

Přišel, klíče v ruce, a podivil se, co tam tak pozdě dělám.

„Zabouchl jsem si dveře,“ pokrčil jsem rameny. „Můžu u tebe přespat?“

Podíval se na hodinky a bez velkého nadšení řekl, že ano. (Sám však na mém prahu přistál po půlnoci mnohokrát.)

„Pojď dál a sundej si ten kabát,“ řekl. „Vypadáš děsně. Chceš kafe nebo čaj?“

Řekl jsem, že je mi příliš velká zima, že si kabát nechám. Postavil vodu a chystal hrnky.

Řekl jsem s mírným úsměvem: „Nevím, co jsi poslal do Newmarketu po tom kurýrovi, ale zaručeně to nebylo to, co Glenda Georgeovi vzala.“

„Jak to sakra víš?“

„Kdo jiný než ty mohl vědět, v kolik hodin má kurýr dojet ke Quigleymu, aby nikdo nebyl doma? Zdržel jsi toho chudáka kafem a topinkami a co já vím čím ještě, hlavně aby dojel ke Quigleymu, až ten už bude zaručeně v Cheltenhamu.“

Kris se zasmál. „Chtěl jsem si jen ze strašpytla Olivera vystřelit.“

Přikývl jsem. „To není žádné umění.“

„Glenda nás tehdy ve čtvrtek málem přivedla k šílenství. Pořád mlela o tom, že má spoustu listin, co dokazují, že George je zrádce. Už jsme toho měli dost. Pak zatelefonoval Oliver a s Glendou se strašně pohádali. Tvrdil, že odnesla seznamy koní pro starty v Německu, a že ty seznamy patří jemu, Oliverovi, a že je chce.“

„Tys mu je ale nevrátil.“

„No, ne,“ ušklíbl se. „Pěkně jsem ho naštvál.“

„Cos vlastně poslal po tom kurýrovi do Newmarketu?“

„Seznamy koní, vystříhané z novin. Co chceš ještě vědět?“

„Četl jsi ty seznamy, cos měl odeslat?“

„Jasně že ne, byly v němčině.“

„Ukaž mi je,“ řekl jsem vemlouvavě.

Ochotně přikývl, zvedl se, šel do své spartánské ložnice, otevřel jednu zásuvku a vytáhl z ní obyčejné hnědé papírové desky, schované mezi ponožkami. Klidně mi je předal. Stačilo si listiny zběžně prohlédnout. Byly jiné než na Troxu, ale plnily stejný účel.

„Tak vidíš!“ řekl Kris. „Žádný milostný dopisy, jak Glenda myslela. Jsou to opravdu seznamy koní. Vidíš..., tady...“ Ukázal najedno slovo. „Tohle slovo znamená dostihový kůň, jen se podívej!“

To slovo bylo Pferderennbahn.

„Znamená to dostihovou dráhu,“ namítl jsem mírně.

„No a co?“

„Nic. Já jen... Kdo čekal u Quigleyho na toho motocyklistu, aby balíček podepsal?“

„Hádej.“

„Budu hádat... Co takhle Robin Darcy?“

Jdi do háje s tou tvou chytrostí!“

Jste s Robinem kamarádi, Robin bydlel v hotelu Bedford Lodge, a ten je sotva sto metrů od Quigleyho stájí, pokud vím. Takže kdo jiný? To se nabízí, to není žádná chytrost.“

„No jo... Byl to jen fór. Jak jsi na to přišel?“

„Řekls nám, že Robin odjel v úterý do Miami... Je to sice jedno, ale já náhodou do toho hotelu zavolaal, a tam mi řekli, že odjel včera. No nic. Co kdybychom si pořídili kopie těch německých dopisů? Snadno to uděláme na Paddingtonském nádraží, a pak se můžeš těšit z toho, jak se bude Oliver tvářit, až zjistí, že ty jeho drahocenné listiny jsou přece jen na světě. Nikdy neškodí pořídit si kopie. Bylo by hodně zle, kdyby tě Oliver zažaloval, žeš mu ztratil originály.“

Kris zívá, povzdechl si a řekl, že souhlasí.

„Můžu to zařídit, jestli chceš,“ nabídl jsem se.

„Asi bych měl jít s tebou. Pojďme hned, ať si to odbydeme.“

„Dobře.“

Vzal jsem desky, posbíral síly, které jsem neměl, a vyrazil z Krisovy ložnice halou ven z domu. Neohlédl jsem se a cestou jsem si pískal, jako by vůbec o nic nešlo.

Slyšel jsem, jak Kris za mnou váhavě říká: „Já nevím...,“ ale k nádraží bylo blízko a moje energie a dobrá nálada nám vydržely až na místo.

Poslal jsem Krise, aby nám vyměnil víc drobných a rychle jsem namnožil kopie, německou listinu jsem dal nahoru, aby ji Kris viděl. Vyrazili jsme zpět ke Krisovi. Kris nesl Glendiny desky, já kopie pod babyččiným kabátem.

Oba jsme pak začali ztrácet energii a najednou nám v chladné noci byla zima. Kris řekl nejistě: „Doufám, že Robin proti těm kopiím nebude nic mít. No nic, přijde si pro ty desky každou chvíli. Řekl, že přijde po jedné, aby si byl jistý, že už budu po vyslání doma.“

„Já myslel, že je Robin v Miami.“ V tu chvíli jsem byl pro změnu nesvůj já.

„Ne, letí až zítra, myslím, že změnil plány.“ Podíval se znovu na hodinky. „Ted už určitě přijde.“

„Vážně?“

To se mi nelíbilo. Nepřál jsem si nic víc než trochu odpočinku a pak klidný odchod.

Kris šel přede mnou, viditelně nesvůj. Pak najednou přidal do kroku, někam ukazoval a křikl: „Tamhle je!“

Hned mu to povíme!“

Zůstal jsem stát. Pak jsem se otočil na patě a utíkal, jak jen člověk s paratuberkulózou utíkat dokáže.

Další kočičí život navíc.

Kris dokázal běžet rychleji než já, ale na taxík nestačil. Taxikář mi zastavil, přesvědčený, že mne zachraňuje před přepadením. Překulil jsem se dovnitř a vůz na dvou kolech zahrnul za nejbližší roh.

Zahlédl jsem ještě, jak ti dva za námi běží a jak se zastavují s rukama v bok před Krisovým domem. Dívali se za mnou. Oběť jim unikla.

Viděl jsem ve světle pouličních lamp brýle s tmavými obroučkami na kulaté tváři menšího muže, nepochybně to byl Robin, a za ním stál vysoký Kris, jako severský bůh.

Kris si ještě stále tiskl na prsa Glendiny desky, ve kterých však už nebyly nebezpečné německé listiny, ale obyčejné, anglické kopie Veřiných záznamů hodnot ozáření nemocné klisny, které jsem předtím pořídil s Jettinou pomocí. Záznamy z veterinární nemocnice.

V jedné kapse jsem měl stále Veřiny originály, ve druhé dárek lidstvu, Loricroftovu pozůstalost, seznamy kolik, kdy a jaké U-235 a Pu-239 je k maní.

Když se mě taxikář zeptal, kam chci zavézt, chtěl bych nejradši k Jett, do teplé postele, přál jsem si být milován a hýčkán, přál jsem si být zdravý. Požádal jsem ho však, aby objel blok a dovezl mne nazpět k nádraží. Tam bude aspoň teplo a nebudu si zoufat.

Seděl jsem v čekárně na lavici a přečkal noc ve společnosti skutečných cestujících i hladových bezdomovců.

Když jsem o tom zpětně uvažoval, byl můj pudový útěk nesmyslný, a těžko ho komu vysvětlím, těžko se za něj omluvím. Přechodné pomatení smyslů. Je pravda, že jsem měl po kapsách usvědčující listiny o ilegální činnosti, ale koho vlastně usvědčovaly? Komu je mám předat? Někomu, kdo je o stupeň výš než John Rupert? Kde ho najít? Kdo to vůbec je?

Dlouho jsem uvažoval o rébusech, které jsem měl vyluštit.

Mám zvítězit nenápadně.

Mám se dívat na věci z různých úhlů.

Neřídil jsem se těmi pokyny.

Pokud existovala cesta bludištěm – pokud vůbec existovalo bludiště – dopracuju se řešení, když se budu snažit dostat ven, nebo do jeho středu?

Desky se seznamy Veřiných pozorování jsem mohl prohlásit za další žert na účet Olivera Quigleyho. Měl jsem v úmyslu to udělat a zasmát se tomu. Proč jsem tedy před Robinem Darcym utekl?

Nakonec jsem se dopátral původu té divné reakce. Byla to ta moje vidina, když se mi v obluzení zdálo, že vidím Robina s Křísem, jak na mne mávají, ať jdu blíž, aby mne mohli zastřelit. Od té chvíle jsem je podvědomě považoval za spojence, i když jsem byl přesvědčený, že by se Kris skutečného zločinu nedopustil. Věřit však dvěma protichůdným věcem současně není nijak vzácné. Stačí si vzpomenout na ty, kteří pohrdají bohatstvím a kupují si každý týden losy v naději, že pohrdané bohatství získají.

Mám se dívat na věci z různých úhlů..., co to má znamenat? Snažil jsem se dívat z různých úhlů na ostrov Trox. Na houby, na stádo dobytka, na síť světové anarchie.

Snažil jsem se dívat z různých úhlů na Odina... Usnul jsem.

Když jsem se v šest ráno vzbudil, zjistil jsem, že můj mozek ve spánku rozluštil otázku různých úhlů.

Jeden z úhlů toho času spal. Zívl jsem.

Spal jsem skrčený v koutě čtyři nebo pět hodin, aniž mne kdo vyrušil. Pak jsem se podíval do zrcadla, potíštěného reklamou na pivo. Zjistil jsem, že po vyrážce sice zbyly jen nevýrazné růžové skvrny, ale že mám víčka oteklá jako tenisové míčky a na neoholené bradě tmavé strniště. No nic, stejně mne nikdo nemůže poznat, tahle lidská troska se ani trochu nepodobá mému úpravnému Já, tak co. Prošel jsem kapsy babiččina kabátu pro Sherlocka Holmesa a vyhledal věci, které jsem do nich včera večer nastrkal. Měl jsem v kapsách kromě Loricroftových německých listin a kopií hlavně Veřiny originály, fotoaparát a náprsní tašku. Aparát byl obalený blátem z ostrova Trox, ale v náprsní tašce jsem měl zaplat' pánbůh svůj cestovní pas, kreditní karty, šeky, kartu na telefon, mezinárodní řidičský průkaz a hrst drobných, které jsem si vypůjčil od Jett.

Jakmile se v blízké fotoslužbě s nápisem Pasová foto zhotovujeme ihned rozsvítila světla, zaklepal jsem na dveře. Chystal jsem se vyzkoušet, do jaké míry mi může být k čemu neúpravně vyhlížející výrostek, který tam ordinoval. Když jsem se ho zeptal, jestli neví, kde by mi mohli pomoci s něčím, co není běžné, překvapil mne, protože projevil o věc zájem, jako by se probudil. Zadíval se na můj fotoaparát a pak na mne. „Poslyšte, nejste vy Perry Stuart?“ zeptal se. „Máte něco s obličejem, že jo?“

„Už se to hojí.“

„Můžu vám půjčit holicí strojek,“ nabídl se a roztržitě poklepával tužkou o kameru., Jde vám o to, jestli se tam nějaký expozice zachránily, že jo?“ zeptal se.

„Ano. Víte o někom, kdo by si s tím poradil?“

„No dovolte!“ Zatvářil se uraženě. „Chodil jsem čtyři roky do večerní školy, abych se to naučil. Přijďte za hodinu. Je to pro mě čest, něco pro vás udělat, doktore Stuarte, udělám, co můžu.“

Velké naděje jsem si nedělal. Kluk vypadal nepořádně, nedbale, a já litoval, že jsem s aparátem nešel jinam.

Je-li je člověk od vidění obecně známý, má to přece jen víc kladů než záporů. Když jsem se za hodinu vrátil, čekal mne prostřený táč s hrnkem kávy, košíček s horkým pečivem a dalšími dobrými věcmi. V hezky složeném ubrousku jsem našel holicí strojek. Poděkoval jsem úslušnému mládenci za jeho laskavost a vyslechl pak podrobný referát o tom, co všechno musel udělat, aby mé negativy namočené v kravském hnoji vzkřísil.

Najedl jsem se, oholil a pak s obdivem přihlížel, jak je mladík šikovný, jak vyrábí skvělé barevné fotografie. Napsal jsem mu dobrých deset autogramů, protože odmítl peníze. Prý se jmenuje Jason Wells. Potřásl jsem mu vděčně rukou a zeptal se ho na adresu.

„Obchod patří strýci, ale jednou si opatřím vlastní. Poslyšte, mohl bych si vás vyfotit? Chtěl bych si pověsit vaši fotku na zeď.“

Vyfotoграфoval mne mnohokrát a já s úžasem zjistil, že se tím cítí dostatečně odměněn za dokonalé vyvolání filmu s třiceti šesti snímky a za neuvěřitelně skvělé pozitivy, které jsem si nadšeně odnesl.

12

Zbožňující obdiv, vyzařující neúhlednému mládenci z očí, i jeho profesionalita a oddanost práci, ve mně zvláštním způsobem probudily sebeúctu, hluboce spící po dobu mé nemoci a zubožení. Můj mozek, zvyklý pracovat ve vysokých obrátkách, až do té chvíle zbytečně a marně hledal, odkud začít. Zbůhdarma jsem mařil čas.

Jasonu Wellsovi možná vyhovovalo, že vypadá nepořádně, ale k mému televiznímu Já se neúhlednost nehodila. Je nejvyšší čas, pomyslel jsem si, dát se do pořádku pro obrazovku, dát se do práce.

Babiččin rozevlatý tvídový eduardiánský kabát byl nejen teplý, ale vypadal vznešeně. Když jsem se řádně oholil a učesal vlasy do jejich dobrého střihu, jaký se sluší mít pro BBC, hned jsem vyhlížel líp. V drogerii jsem si nakoupil, co bylo třeba pro osobní hygienu, a v krejčovství jsem taky koupil novou košili, kravatu a kalhoty, abych byl pěkně nažehlený. Opatřil jsem si cestovní tašku, všechno do ní naskládal, včetně nového fotoaparátu a filmů koupených u Jasona Wellse.

Pak už stačilo jen narovnat záda, představit se a vyslovit přání. Sice jsem se ještě stále cítil jako na vodě, ale to vůbec nebylo na překážku. V posledních týdnech jsem jaksi zapomněl, jak dokážu na lidi působit. Chtěl jsem zjistit, jak se dostanu vlakem na letiště.

„Samozřejmě, doktore Stuarte, prosím tudy..., tak..., můžete prosím použít náš expres a za patnáct minut jste na Heathrow.“

Řekl jsem, že chci letět do Miami.

„Samozřejmě, doktore Stuarte. První třídou, předpokládám?“

Potřeboval jsem deponovat šek u kreditní společnosti, aby mohla krýt všechny moje cestovní výlohy.

„Samozřejmě, doktore Stuarte. Pracovník společnosti za vámi přijde do salonku první třídy a okamžitě to zařídí. Budete jistě také potřebovat hotovost v dolarech.“

Rád bych se před odletem vysprchoval.

„Samozřejmě, doktore Stuarte, naše Služby významným zákazníkům zařídí vše, co si budete přát.“

Doktor Stuart si přál zatelefonovat svému nakladateli do Kensingtonu a pak by rád uskutečnil krátkou pracovní poradou v samostatné místnosti.

„Samozřejmě, při salonku první třídy máme k takovým účelům vyhrazenou prostorou...“

Hýčkali mne opravdu ve všech směrech a já se neubráníl a zákonitě jsem se začal dívat na televizi.

Někdo pochopitelně zapnul kanál, kde hlásili předpověď počasí nad celým Atlantikem.

„V Miami vás čeká špatné počasí, doktore Stuarte,“ řekli mi radostně moji opatrovníci. Předpokládali, že záměrně letím za špatným počasím. Z posledního telefonátu do redakce jsem věděl, jak bude dalších pět dní.

Z televizní obrazovky na Heathrow jsem zjistil, že se nad Karibikem vytváří slabý cyklonální systém.

Sezóna už končí, takže není velká pravděpodobnost, že by příliš zasílil, ale pokud ano, hurikán se bude jmenovat Sheila.

Při současném stavu milibarů, to jest 1002, to spíš vypadalo na to, že se kamsi beze stopy vytratí. Ačkoliv



u Odina to nedávno taky tak vypadalo.

Komentátor hovořil o tom, jak moderní metody předpovědí dokážou zachránit mnoho životů a hodnot. Vysvětloval, že bouři sice není možné odvrátit, ale lze se na ni připravit a snížit škody. Vědět předem, co hrozí, je nad zlato.

Životem znuděný obchodník stojící vedle mne se sklenicí s cinkajícím ledem v ruce, se skepticky díval na obrazovku, kde vychvalovali nejnovější technologické vymoženosti, a řekl otráveně: „Tak co nám ještě povědí..., copak je nového.“

Dopplerův radar byl nový, věda vynesla do prostoru nové družice a počítačové 3 – D modely..., navíc se našli blázni ochotní proletět okem hurikánu a málem se přitom utopit. Všichni dělali, co mohli, aby se znudění obchodníci se svým ginem nenamočili.

Přišli pro mne od Služeb pro významné zákazníky, posadili do křesla, nabízeli jídlo a pití, noviny, křížovky, telefon. Vyťukal jsem babiččino číslo. Vzala to Jett. Už zase nastoupila a byla ráda, že jsem se ozval.

„Kam ses včera večer ztratil?“ zeptala se úzkostlivě. „Kris tvrdí, že tě hledal úplně všude, mluvila jsem s ním před deseti minutami. Myslel, že jsi tady.“

„Obávám se, že to u něj asi nemám moc dobré,“ řekl jsem zkroušeně.

„Nechtěla jsem ti to říkat, ale máš pravdu, byl hrozně rozzlobený. Kde vlastně jsi?“

Když jsem dokázal proplavat hurikánem, řekl jsem si, musím přece najít cestu bludištěm. V tu chvíli jsem začínal chápat, kam vlastně mířím. Hlavu jsem měl lehkou a zahodil jsem obezřetnost.

„Cekej na mne a druhých nedbej...“

„To by se ti líbilo!“

„Jen mou chtěj být...“

„Dokud nás smrt nerozdělí? Víš co říkáš?“

Odpověděl jsem upřímně, přesvědčivě. „V chudobě i v bohatství...“

„Víš to jistě?“ řekla váhavě. „Není to jen žert?“

„V pondělí ráno se o manželství nežertuje. Odpověz – ano či ne?“

„Tak tedy... ano.“

„Výborně! Řeknu babičce, že tentokrát je to doopravdy... Já..., jestli se mi podaří rozluštit křížovku, vrátím se koncem týdne.“

„Perry! To je všechno? To mi nestačí!“

„Dávejte na sebe pozor, obě.“ Když jsem pokládal sluchátko, slyšel jsem ještě, jak protestuje: „Perry!“ Nechtěla, abych odjížděl.

Myslel jsem to opravdu vážně? Zvláštní... Je možné, aby člověk tak klidně, v pondělí ráno, požádal ženu o ruku? Byl to chvilkový nápad nebo to bylo rozhodnutí pro celý život? Pokud se člověk rozhodne tak náhle a bez uvažování, není to samo sebou, z náhlého impulsu, rozhodnutí už v jeho hlavě zrál a jen čekalo, kdy vypluje na povrch a bude vysloveno.

Zatímco jsem snil o Jett, John Rupert a Koncipient dojeli na letiště a vyhledali salonek první třídy. Viděl jsem na nich, že nebyli připravení na vznešenost babiččina kabátu ani na úpravný vzhled a znovu nabyté sebevědomí Perryho Stuarta.

Usmál jsem se. Co si představovali? Jak si mysleli, že jsem se dostal až na vrchol žebříčku meteorologického vysílání? Mimochodem, když už jde o žebříčky, stoupají oba pánové, nakladatel a Koncipient, nebo klesají?

Do telefonu jsem jim slíbil, že je na letišti bude čekat zajímavý balíček, pokud přijedou k odletové hale 4. Když se dostavili, předal jsem jim německé objednávky a faktury s čerstvými kopiemi, které jsem pořídil na zdejších kopírkách, bylo jich tu kolem nás víc než dost.

Řekl jsem: „Tyhle kopie určitě podráždí Olivera Quigleyho i Caspara Harveyho, společníky, kteří se je snaží najít vši silou dnem i nocí. Originály jsou souborné dílo nebožtíka George Loricrofta. Posbíral objednávky od zákazníků, se kterými se scházel za obchodními účely na závodištích, většinou v Německu. Kdyby ještě žil, rozdal by ty objednávky jednu po druhé buď přímo zdrojům zboží nebo někomu, kdo ke zdroji má přístup. Předpokládám, že obsah objednávek se v průběhu času mění – někdy je nabídek či objednávek jen několik, ale tentokrát, naštěstí, jich máme čtrnáct.“ Na chvíli jsem se odmlčel.

„Belladona Harveyová nemá tušení, co se děje, můj přítel Kris Ironside, meteorolog, taky ne. Jestli má vaše slovo váhu u toho, kdo bude společníky likvidovat, snažte se prosím tyhle dva ochránit před nepříjemnostmi.“

Moje „příslušná místa“ slíbila, že se vynasnaží. Pomyslel jsem si, že v každém případě ztratím navždy přítele, i kdyby snaha těch dvou byla úspěšná.

Zadíval jsem se na Johna Ruperta a Koncipienta se vzrůstající úctou. Začínal jsem je mít rád. Málokdo by

byl ochoten obětovat se tak jako oni, žít dvojím životem, a bez zaslouženého uznání. Koncipient se na mne zadíval, a jako by v tu chvíli měl vůči mně podobné pocity jako já vůči němu. Řekl, že doufá, že spolu tu knížku o bouřích jednou opravdu napíšeme.

„To byste měli, po tak velké záloze,“ řekl John Rupert pobaveně.

Pak překročil Koncipient všechna pravidla utajení. Jako by se nedokázal ovládnout. Přátelsky, upřímně se na mne zadíval a řekl: „Perry, nelamte si hlavu, vašim přátelům se nic nestane, a Harveymu s Quigleym taky ne, ledaže by provedli nějakou velkou hloupost. Náš nadřízený se rozhodl, že ty dva nechá ve hře, aby to zase rozjeli. My se honíme za spo-lečníky-obchodníky právě proto, abychom získali, co jste nám právě předal, seznamy zboží, které je toho času k dispozici a je žádané. Pokud se nám takový seznam podaří získat – stejný, jako jste nám dal, zašleme každou objednávku, každou součást balíčku na naši partnerskou instituci v příslušné zemi, v Německu nebo kdekoli jinde, kde se obchod provádí. Naši kolegové se pak sami rozhodují, jak postupovat dál, jestli podají trestní oznámení či co. My, to jest John Rupert a já a několik dalších, se snažíme společníky odkrýt (ať už si říkají v daném čase jakkoli) a když o nich bezpečně víme, snažíme se získat jejich dokumentaci nebo kopie dokumentace, a to tak, aby to nevěděli. Často věc končí jako v našem případě, necháme prostředníky působit dál a pokoušíme se je znovu okrást. Díky těm německým dopisům, co jste nám donesl, poputují všichni, kdo objednávky nebo nabídky psali, za mříže, nebo budou přinejmenším vyřazení z činnosti, možná i nehezkým způsobem. Taky se zdaří získat nabízené zboží a zavřít je bezpečně do trezoru. Získávat listiny, jaké jste nám dal, je naše povolání. Jen tak se bráníme terorismu, zastavujeme teroristy ve fázi, kdy ještě nerozpracovali podrobnější plány. Těžko byste vyrobil jadernou bombu bez jaderných materiálů.“

Odmíchl se, ale nelitoval, že promluvil, spíš naopak.

John Rupert, od kterého bych očekával, že upřímnou výpověď Koncipientovu zarazí, že mu připomene, co „netřeba sdělit“, dokonce i John Rupert souhlasně přikyvoval.

Řekl: „Jistě jste pochopil, že toho o uranu víme víc, než jsme přiznávali. Schováváme se za nevědomost, je to bezpečnější. Chtěli jsme s vámi promluvit otevřeně už v pátek, v nemocnici. Náš nadřízený se však z naší sdílnosti radovat nebude.“

„Tak mu to neříkejte,“ poznamenal jsem.

Pak jsem oběma upřímně, vřele potřásl rukou. Byl to výraz přátelství i závazku.

„Co bychom opravdu potřebovali, jsou aktuální, horké adresy, jaké jste viděl v těch deskách s listinami v cizích abecedách,“ řekl John Rupert.

„Pokud víme, tak se nikde neobjevily,“ dodal Koncipient. „Jsou tak citlivé, že je má určitě někdo u sebe, pečlivě schované. Nevyloučil bych, že skončily tam, odkud vzešly.“

John Rupert považoval takovou teorii za absurdní. Řekl: „Existují antiteroristické jednotky v Rusku, v Německu a samozřejmě v dalších zemích. Jsou rádi, když něco od nás dostanou. Nikdy se nedozvíme, jestli jsme zabránili sabotáži nebo vydírání, ale vždy dostáváme vzkazy plné díky.“

Koncipient mne varoval: „Nezapomeňte však na to, co jsme vám vyprávěli o našem člověku v Everglades...“

„O tom, kterého zastřelili, protože viděl, co vidět neměl?“

„Právě. Znali jsme se s ním. Buďte opatrný, Pěny. Společníci sami možná vražedné sklony nemají, ale lidé, kteří chtějí obohacený uran a píšou objednávky, zaručeně ano.“

Než jsem stačil něco slíbit, přišel pro mne člověk od Služeb zákazníkům, vzal mi zavazadlo a oznámil, že až na mne jsou už všichni cestující v letadle. Hnal mne rychlým krokem pryč.

Ještě jsem stačil Johnu Rupertovi a Koncipientovi zamávat. Co mi řekli, jsem z větší části tak jako tak tušil. Společníci byli zprostředkovatelé a John Rupert s Koncipientem a dalšími jsou lovci zprostředkovatelů.

Nastoupil jsem do téměř zcela zaplněného letadla s hučícími motory. Zadívalo se na mne mnoho očí, a mnoho loktů na mne čile upozorňovalo své sousedy. Napadlo mne, jaký asi má takový lovec společníků poločas života.

Služby zákazníkům se překonaly a zařídily, že jsem měl v Miami přistavené auto. Sedl jsem za volant a zjistil s potěšením, že tu je zabudované hlasové navádění. „Na další křižovatce zatočte doleva na dálnici na Sand Dollar Beach...“

Otáčel jsem kolečky rádia, až se mi podařilo naladit na předpověď počasí.

Ozval se hlas rychle odříkávající, co je a co bude: „Proudění nad západní oblastí Karibiku změnilo směr a zesláblo, cyklonální systém nad východní oblastí naopak stále sílí a je nyní jako tropická bouře s rychlostí větru kolem osmdesáti kilometrů v hodině oficiálně veden pod jménem Sheila. Ve čtyři hodiny odpoledne východního času se Sheila pohybovala ze šestnácti stupňů severní šířky a sedmdesáti osmi stupňů

západní délky severozápadně rychlostí přibližně patnácti kilometrů za hodinu. Nyní následuje místní předpověď...”

Připadalo mi, že hlas zní příliš nezúčastněně, jako by mu šlo jen o to, předpověď co nejrychleji oddrmolit, aby se mohl věnovat reklamám, hlavnímu zdroji příjmů, podstatně důležitějšímu, než jsou větrné smršti. Podle udaných souřadnic byla Sheila asi šest set kilometrů jihovýchodně od Kajmanů. Zatím Amy a Michaela neohrožovala, předpokládal jsem tedy, že ještě nezatloukají prkna přes velká okna svého domu. Změnil jsem frekvenci na navádění.

„Jedte dál po Federální dálnici, rovně přes příští křižovatku, na další zahněte doleva...”

Ulicemi a křižovatkami mne autorádio a paměť na čísla dovedly k velkému domu Robina Darcyho.

Byla už tma. Když jsem zazvonil, měl jsem pocit, jako bych skákal do strže.

Rádoby starobylé dveře mi nepřišel otevřít Robin, ale Evelyn, štíhlá, v dlouhých černých šatech, blyštivá, ověšená dlouhými náhrdelníky z křišťálu a perel. Zřejmě čekali hosty. Úsměv, který nasadila na uvítání, povadl, když si mne prohlédla od hlavy k patě. Neochotně si přiznala, že ví, kdo jsem a že jsem byl před třemi týdny jejich hostem. Teď toho litovala. „Perry Stuart!” řekla vyčítavě. „Kde jste se tu vzal? Robin s vámi určitě nepočítá.”

Pak se ve dvojítech dveřích, vedoucích do haly s mramorovou podlahou, objevil sám Robin. Choval se zdrženlivě, ani se nepohnul, vřelost a vstřícnost hostitele k vítanému hostu jaksi chyběla.

„Perry Stuart... Cekal jsem, že se tu ukážete. Možná ne dnes večer, možná až zítra, ale určitě jsem vás čekal. Jak jste se sem dostal?”

„Letadlo British Airways a auto z půjčovny Hertz,” odpověděl jsem. „A vy?”

Mírně se usmál. „Pojďte dál. Já přiletěl se společností American Airlines a z letiště mne dovezla žena.”

Vešel jsem do středu vstupní haly a zůstal stát pod rozsvíceným lustrem. Pamatoval jsem si, že přímo přede mnou je obývací pokoj a za ním terasa, kde jsme večer seděli. Pod terasou je bazén. Pokoj, ve kterém jsem předtím spal, je vpravo, a Robin s Evelyn spali v neprozkoumaných prostorách vlevo, kde byla taky rozlehlá kuchyně a úplně vzadu Krisův pokoj.

„Tak co?” zeptal se Darcy.

Slyšel jsem, jak Evelyn za mémi zády natáhla pistoli. „Nestřílejte,” řekl Darcy klidně. „Nebylo by to moudré.”

„Ale on přece...,” namítla Evelyn.

„Ano, byl to on,” přikývl Darcy. „Mrtvý by nám však byl k ničemu.”

Měl jsem na sobě novou bílou košili a tmavošedé kalhoty. Babiččin eduardiánský kabát jsem na sobě neměl. Nejspíš jsem působil podobně jako tehdy na obědě u Caspara Harveyho.

Robin taky vypadal obyčejně, nenápadně, kulatý, s vlažnými očima za brýlemi s tmavými obroučkami. Člověk by skutečně uvěřil, že se nezabývá ničím jiným, než pěstováním drnů.

Stál jsem klidně ve středu místnosti a pomyslel si, že pokud jsem se přepočítal a nadhodnotil jeho zvědavost, dopadne to špatně, nezůstanu naživu. Po krátké chvíli ticha přešel ke své ženě. Polkl jsem nasucho, tomu jsem se neubránil, jinak jsem se však nepohnul a nepromluvil ani slovo.

„Umíte zachovat klid,” poznamenal. Přešel přede mne. Držel pistoli v ruce a vyndával z ní náboje. Pak se s nelíčenou zvědavostí zeptal: „Na co myslíte, když nemůžete tušit, jestli příští okamžik nebude váš poslední?”

„Mám strach,” odpověděl jsem stručně.

Ve rtech mu zacukalo. Potřásl hlavou. „To vám nevěřím, ani trochu. Chcete skleničku?”

Evelyn zamítavě mávla, ale Robin mne zavedl do obývacího pokoje, kde byla přichystaná otevřená láhev šampaňského a vedle ní čtyři křišťálové skleničky.

„Protože jste přede mnou včera večer v Londýně utekl,” řekl cestou, „lépe řečeno dnes brzo ráno, předpokládám, že jste se přišel omluvit a předat mi to, co mi chtěl předat Kris, nemám pravdu?”

Ochutnal jsem šampaňské. Bylo suché a příliš šumivé. Pak jsem štíhlou skleničku odložil. „Myslím, že jste nedošel ke správnému závěru,” řekl jsem klidně.

„Zbav se ho,” zasyčela Evelyn a podívala se na hodinky.

Robin se taky podíval na hodinky a přikývl. „Máš samozřejmě pravdu, má milá.” Pak se obrátil ke mně.

„Nemohl byste přijít zítra? Ve stejnou hodinu?”

Znělo to jako běžné pozvání. Napadlo mne – kdo z nás dvou se tváří víc nevinně, kdo z nás je větší pokrytec?

Evelyn mne rychle odvedla k hlavnímu vchodu. Ohlédl jsem se. Robin se za mnou díval se zcela nezúčastněným výrazem. Ať už mi chtěl říct cokoli, před svojí ženou o tom mluvit nechtěl.

Když jsem se ocitl v teplé noci venku a dveře za mnou zapadly, došel jsem ke svému vypůjčenému vozu a zajel s ním k nejbližšímu živému nákupnímu středisku, kde jsem zaparkoval před velkým biografem. Pak

jsem se vrátil k Darcyho domu pěšky. Bylo to blízko.

Hlavní vchod a příjezdová cesta byly jasně osvětlené. Schoval jsem se na protější straně v hustém křoví co nejbliž domů a čekal. Věděl jsem, že hosté, které Darcyovi očekávají, mohou být zcela cizí lidé, ale z Evelyniny podrážděnosti jsem soudil a doufal, že tomu tak nebude.

Perlová Evelyn sice provedla svoji znakovou řeč dobře, když se dívala na hodinky, a Robin taky ledaco napověděl svým šampaňským a čtyřmi skleničkami, ale ucelenou informaci neposkytli. Když hosté dorazili, objevili se v osvětlených dveřích oba, Evelyn i Robin, aby je přivítali.

Hosté byli snadno k poznání. Michael Ford a Amy. Darcyovi je bouřlivě objímali. Fordův řidič tiše vyklouzl z vozu a šel se skrýt nedaleko mne. Pak občas ze svého úkrytu vystoupil a přecházel sem a tam, jak se na osobního strážce sluší. Ostražitě procházel tmavými stíny, vrhanými palmami. Dbal na bezpečí svých zaměstnavatelů.

Křčil jsem se v křoví podobně jako on, byl tu však určitý rozdíl: on měl pistoli, já ne.

Řidič-gorila dokončil svoji poslední zcela nenápadnou, až neviditelnou obchůzku, a zastavil se na vjezdové cestě k Darcyho domu, téměř přímo proti mému úkrytu. Ve světle hvězd se opřel o kmen palmy a zapálil si cigaretu. Pak už se nehnul z místa. Bylo ticho. V nočním klidu se vznášela jen sladká vůně tabáku, jinak se nedělo nic.

Oba jsme čekali dvě a půl hodiny, než se Michael a Amy znovu objevili. Řidič ožil, šel otevřít dvířka vozu a odjel. Já byl ještě stále jako skrčenec, svaly ještě ztuhlé a právě jsem se chystal vstát a přejít ulici k Robinovi, který stál ve dveřích a díval se za odjíždějícími hosty. Ale vtom se za Robinem objevila Evelyn, vzala ho za rameno a vtáhla zpět do domu.

Světla v domě postupně mizela, až už svítila jen okna ložnice Darcyových. Bylo mi jasné, že tu noc už se mi nepodaří zastihnout Robina o samotě. Evelyn byla nepříjemná komplikace.

Kvůli Evelyn jsem promrhal spoustu času studiem listů floridského křoví. Jediné, co jsem získal, bylo registrační číslo vozu návštěvníků, a to bylo za cenu ztraceného času málo. Číslo bylo, jak jsem očekával, floridské. Později jsem se dozvěděl, že dům Amy a Michaela na Kajmanech byla jen víkendová vila.

Fordovi sídlili ve velkém výstavném domě severně od Miami.

Vůz u biografu se ukázal zaparkovaný příliš daleko na to, abych se pokusil sledovat Michaela a Amy. Mně však stejně šlo především o to, být o samotě s Robinem. Nemohl jsem vědět, jestli Amy a Michael budou ve svém domě na Kajmanech. Když jsem se vracel do svého obyčejného motelu v jedné ulici kousek od pláže, nikde po nich nebyla ani stopa.

Ve skromném, ale celkem příjemném pokoji jsem napsal dlouhý dopis Jett. Napsal jsem všechna slova lásky, jaká bych nedokázal vyřknout, kdyby se na mne Jett dívala. Babička ji možná varovala, že už jsem se v minulosti zamiloval třikrát a třikrát mne to zase přešlo, ale s Jett to bylo něco jiného..., jak bych to popsal..., možná, že když žena dokáže milovat *Mycobacterium paratuberculosis* Chand-Stuart X, je to věru něco docela jiného, je to vzácné jako Pu-239.

Televizní obrazovka v mém pokoji předpovídala tropické bouři Sheila krátký život. Byla toho času nad otevřeným mořem šestnáct stupňů severní šířky a sedmdesát stupňů západní délky a pohybovala se kolem šestnácti kilometrů za hodinu. Krátce se ukázala meteorologická mapa a hlásili varování pro jakýsi Rosalind Bank.

Ráno v místě Rosalind Bank přšelo, vítr tropické bouře Sheila sice dosáhl rychlosti přes devadesát kilometrů za hodinu, ale nejevil známky dalšího zesilování a směřoval na sever.

V duchu jsem si spočítal, že Sheila je asi devět set kilometrů na jih od Sand Dollar Beach a že kdyby skutečně směřovala dál na sever (což bylo krajně nepravděpodobné), narazila by na dům Darcyových přibližně za šedesát hodin, to jest ve čtvrtek, asi v devět hodin večer, za dva a půl dne.

Tropická bouře Sheila, svéhlavička, sebou zavrtěla, namířila si to znovu na severozápad, zrychlila víření a vysloužila si klasifikaci skutečného hurikánu prvního stupně.

Strávil jsem celý den koupáním, nakupováním novin a sestavováním výmluvného seznamu na základě podrobných údajů uvedených ve floridských novinách, věnovaných formě dostihových koní. Poslal jsem kopii výsledků své práce po kurýrovi do Kensingtonu. Pak jsem si přebalil věci a probral myšlenky.

Zbývajícím časem jsem protelefonoval. Dohadoval jsem se s Willym z miamského centra pro hurikány (Sheila mezitím pěkně zrála) a zavolať jsem taky Unwinovi, abych mu poděkoval za zaslání fotoaparátu.

Na Unwinově čísle se mi dvakrát ozval záznamník, potřetí se konečně ozval Unwin. Překvapeně mne zdravil a upřímně se těšil z toho, že se v zabláceném aparátu některé záběry zachránily a že přece jen mám nějaké fotografie.

Zeptal jsem se ho, jaké to bylo s Amy na ostrově Trox, a vyslechl vzápětí řadu neopakovatelných,

jadrných slov. Prý nikdy víc, prý s tou ženskou už nikdy nikam nepoletí. Ano, odpověděl na moji otázku, otevřela bezpečnostní schránku a zase ji zavřela. Nikdo prý u toho nesměl být.

Vyslechl pozorně můj návrh a náležitě si ho promyslel. Pak řekl, že by to mohlo být proveditelné, prý neví proč ne, a že mi zavolá.

Zavolal mi pozdě, když už jsem chtěl dávno z hotelu odejít, ale stálo za to, že jsem počkal. Prý je na zítra všechno domluvené a dokumentace připravená.

„Spěte sladce, Perry,“ řekl.

Vyjel jsem a zaparkoval na stejném místě jako včera večer. Pak jsem zazvonil u dveří domu Robina Darcyho.

Tentokrát Robin sám okamžitě otevřel dveře, jako by na mne čekal. Zůstal ve dveřích nehybně, tmavá silueta proti jasnému světlu v domě.

Nevypadal vražedně, ale strach z něho šel.

Díval se na mne. Viděl před sebou ve světle proudícím z domu mladšího muže vyššího než byl sám, muže s lepším zrakem, ale s pouhým zlomkem znalostí a zkušeností, jakých bylo v té chvíli třeba.

Darcy mne nepozval dál. Zeptal se: „Kde jsou dopisy George Loricrafta?“

„Německo.“

„V čí prospěch?“

„Pokud vám to není jasné, můžu zase jít.“

Za mnou se ozval hrubý, tvrdý, vítězoslavný hlas: „Nikam nepůjdeš, chlapečku. A ten kus železa, co tě dloube do ledvin, to není žádná hračka, to dokáže z hloupých chlapečků nadělat řešeto.“

Oslovil jsem klidně Robina: „Máte těchhle věcí opravdu nekonečnou zásobu...“ Zhlédl jsem, jak mu za silnými skly zablýsklo v očích, možná to bylo varování. Otočil se na patě, kývl na mne, abych ho následoval a tiše, v plstěných domácích střevících mne vedl přes mramorovou halu do vzdáleného obývacího pokoje.

Bylo mi víc než jasné, že za mnou jde Michael Ford, a že sandály, pleskající o zem za Michaellem, patří Amy. Jako by to byla ozvěna vysokých podpatků Glendy Loricraftové.

„Zůstaň stát a otoč se,“ nařídil mi Michael Ford. Zhlédl jsem Robinův úzkostný pohled a beze slova poslechl. Vzpomněl jsem si na aligátory. Nepříjemné.

Michael měl na sobě hnědozelené šortky po kolena a bílé tričko s krátkými rukávy. Stavěl na odiv své skvěle vypracované svaly. Nohy mírně do O budily dojem, že klesají pod vahou Michaelových mohutných ramen. Silná býčí šíje byla přesvědčivá. Nemělo smysl se mu stavět na odpor.

Drobný obličej Amy zářil uspokojením. Určitě mne považovala za naprostého idiota, který slepě vlezl do pastí. Měla na sobě světle hnědé dlouhé kalhoty a bílé tričko jako Michael. V ruce držela podobnou pistoli. Předstíral jsem, že zbraň nevidím, a nadšeně jsem Amy pozdravil. „Amy, to jsem rád, že vás vidím! Připadá mi to už dávno, co jsem u vás strávil noc poté, co jste mne zachránili z ostrova Trox.“

Řekl jsem to, co jsem řekl, jen jako úvod, první zkřížení kordů, ale Amy okamžitě vztekla vyštěkla: „Nikdy jste na žádném ostrově Trox nebyl!“ Překvapila mne. „Ostrov Trox je můj! Nikdo jiný na Trox od hurikánu Odin nemá nárok. Opakuju, NIKDY jste na tom ostrově nebyl, zachránili vás z jiného ostrova, žádné nároky na ostrov nemáte!“

„Kris...“ začal jsem namítat.

„Váš přítel Kris přiznává, že jste na Troxu nikdy nebyli.“

Přítel Unwin by jí to snadno vyvrátil, pomyslel jsem si, ale nechal pro tu chvíli ostrov ostrovem. Současná situace vyžadovala neobyčejně opatrné zacházení, přímo jednotku intenzivní péče. Stále mi šlo o to, být s Darcym o samotě.

Michael, Amy a Robin Darcy. Tři aktivní společníci-zprostředko-vatelé. Do jejich skupiny patřili ještě nejmíň tři další lidé. Byla tu ještě Evelyn a člověk, který včera večer sloužil jako tělesná stráž, vytrvalý, trpělivý, ozbrojený pistolí. Šestý člen skupiny byl možná letec, který pilotoval letadlo půjčené od společnosti Downsouth, letadlo, jímž mne vezli se zavázanýma očima.

Všichni byli zvyklí nosit zbraň, všechny jsem se zbraní v ruce viděl. Odhadoval jsem, že nejbližší má ke stisknutí spouště našlechtěná, šperky ověšená Amy, dáma, která si na sobě příliš zakládala. Té jsem se bál ze všech nejvíc.

Když jsem se v obývacím pokoji otočil k Michaelovi, zeptal jsem se ho: „K čemu je dobrá ta vaše artilerie? O co vám jde?“

„O německé dopisy.“

„Jaké dopisy?“

Dokonce ani sám Robin Darcy nevěděl přesně, jaké. Nebýt toho, že mu Kris řekl, jak si vystřelil z Olivera

Quigleyho, ostatní by nejspíš o německých dopisech nevěděli vůbec nic.

Nejspíš..., pravděpodobně..., v jejich podivném světě nebylo nic jisté.

Michael se zeptal: „Komu jste ty dopisy prodal?“

Do háje! Zeptal jsem se znovu: „Jaké dopisy?“

„Řekněte jim to, ve vlastním zájmu!“ radil mi Robin Darcy.

Konverzace se nerozvíjela podle mého vkusu, pokud vůbec bylo možné o konverzaci hovořit. Oni chtěli jedno, já něco zcela jiného. Nedá se nic dělat, je to na mně. Musím do toho.

Zeptal jsem se Amy: „Jak zaběhl váš kůň v sobotu v Calderu?“

Jako kdybych hodil granát. Viděl jsem, jak sebou Amyina paže, natažená se zbraní, zacukala, až ústí zbraně zamířilo místo na moje břicho na zem. To mi stačilo. Byla v šoku a tím mi potvrdila, že i ona používá závodističtější k obchodním transakcím. V dlouhém seznamu, který jsem poslal do Kensingtonu, se uváděla závodističtější a data, kdy se tam Amy mohla jako majitelka koně vyskytovat a jednat se s zákazníky. Seznam byl jednou z možností, které bylo třeba si ověřit. John Rupert a Koncipient budou vědět, kde napříště hledat.

Robin Darcy zkameněl.

Michael Ford zaťal pěsti.

Vešla Evelyn s uniformovaným řidičem a gorilou v jedné osobě. Nikdo mi ho nepředstavil, ale ostatní mu říkali Arnold. Nechoval se jako podřízený a nepoznal bych ho, nebýt toho, že jsem se na něj včera v noci díval skoro dvě hodiny, v jejichž průběhu vykouřil celý balíček cigaret.

Arnold, v černé košili, měl pistoli v pouzdře v postroji pod levou paží.

Od dětství mne vychovávali v odporu ke střelným zbraním. V životě jsem nevystřelil jedinou ránu a nikdy jsem toho nelitoval. V domě Robina Darcyho jsem se však cítil jako nahý. Vstoupit beze zbraně mezi střelce, jako by si člověk říkal o márnici.

Evelyn měla u sebe tutéž pistoli jako včera večer, nepochybně nabitou. Nemělo význam chtít od ní, aby se snažila napjatou atmosféru uvolnit, spíš se dalo čekat, že sama svým výhrůžným hlasem napětí ještě vystupňuje.

Jediný, kdo se snažil do situace vnést zdravý rozum, byl ustaraný Robin Darcy.

Bojovnost a útočnost Michaela Forda narůstaly jakoby z vnitřního zdroje. Napínal svaly znovu a znovu, jako by chtěl dát najevo, že si je vypěstoval jen a jen k boji. Napadla mne otřepaná fráze – „žízni po krvi“. Snažil jsem se chovat tak, abych ho neprovokoval.

Perry Stuart, ten, který se cítil dobře v babiččině vznešeném kabátě, však usoudil, že zbaběle se krčit by nebylo dobré řešení. Asi jsem se nechtě tvářil vzdorně, protože Michael se ještě víc rozzuřil.

Amy uměla ve svém muži číst stejně dobře jako v Dostihových novinách. Vsadila na favorita, nejen na vítězství, ale na totální výhru, takovou, jaká by mne navždy odradila od toho, něco si s ním začít.

Usmívala se. Těší ji, když Michael někoho mlátí, pomyslel jsem si, vzrušuje ji to. Je krvežíznivá, v Koloseu by po krvi křičela.

„Do toho, Michaeli,“ dotírala na svého muže. „Donuť ho, ať nám řekne, co vlastně s těmi německými dopisy udělal. Tohle mu nesmí projít. Rozsekej ho na kusy!“

S výjimkou Robina Darcyho nikdo z přítomných nejevil ochotu o něčem se dohadovat, ani o německých dopisech, jediné pod hrozbou střelby. Zběsile si vymýšleli strašlivé vyhrůžky (bez aligátorů), až křikem a halasem Michaela vydráždili. Odhodil všechny zbraně a vrhl se na mne takovou silou a rychlostí, jakou by nikdo nedokázal zarazit.

Lavina v podání Michaela Forda byl tvrdý, mohutný útok zaťatých pěstí. Rána za ranou mne srážely proti hranatému nábytku. Jeho žena ho nepřestávala povzbuzovat.

Evelyn a Arnold nadšeně jásali a tleskali.

Mlčel jen můj hostitel.

Snažil jsem se Michaelovy výpady tlumit, taky jsem se po něm oháněl, uhýbal jsem, kopal, snažil se mu přirazit hlavu ke zdi. Všechno marné. Bylo vyloučené, abych ho v bojovém umění porazil. Byl profesionál. Dal si na čas. Věděl, kam mířit. Co rána, to bolestný zásah.

Jednu chvíli se mi zdařilo před ním utéct na protilehlou stranu místnosti. Lapal po dechu. Převalil jsem se na Evelynině přepychovém koberci a podrazil Darcymu nohy. Přitáhl jsem si ho k sobě za vlasy a pošeptal mu zoufale do ucha: „Otevřte dveře na terasu a jděte si lehnout.“

Tvářil se ohromeně. Vtom se však na mne znovu přičítal odpočatý Michael a podněcován svými věrnými mi dokazoval, že umí člověka rozmlátit na kaši. Popustil svoji obrovskou sílu zcela ze řetězu. Měl k tomu výjimečnou příležitost, která se mu hned tak v běžném životě nenamane.

Hrozilo mi naprosté vysílení a prohra. Byl jsem na kolenou, klečel jsem doslova i obrazně, když Robin

Darcy došel k těžkým zasouvacím dveřím na terasu. V tu chvíli už jsem neměl sílu dveře otevřít sám. Viděl jsem, jak Robin Darcy obrovský skleněný panel odsunuje, slyšel jsem, jak dveře skřípou o kolejnici, slyšel hluboko dole šplouchání vln na pobřeží, cítil slanou vůni moře. Hrozilo mi, že mne Michael umlátí, ale když se přede mnou konečně otevřela úniková cesta, zesláblý působením Mycobacteria paratuberculosis jsem sesbíral všechnu zbývající sílu, odkutálel se zpod Michaelových kopajících nohou, popolezl po čtyřech jako dítě a pak soustředil všechnu energii do úniku... ven skleněnými dveřmi, na terasu. Křičeli a vyběhli za mnou.

Odpotácel jsem se po schodech k bazénu jako opilý a spíš spadl než skočil do vody. Vyděsilo mne, jak jsem slabý, jak sotva dokážu plavat, přestože voda je můj živěl.

Pokud jsem si dělal naděje, že jednostranný boj tím okamžikem skončí, byl jsem na velkém omylu.

Michael Ford jen změnil taktiku. Rozhodl se, že oblečený za mnou do vody neskočí, vytrhl Amy z ruky pistoli a začal po mně střílet. Kulky pleskaly do vody rychle a nebezpečně blízko.

Michaela vůbec neodradila představa mrtvol slavného meteorologa ve floridském bazénu, proděravěná ranami z registrované zbraně, ta představa mu patrně vůbec nepřišla na mysl, a stejně by se jí nenechal odradit. Tupým hlavám jeho společníků taky nedošlo, že pokud Michael uspěje, skončí všichni za mřížemi.

Přestal jsem plavat sem a tam, abych se vyhnul střelám, už jsem nedokázal odhadnout refrakci kulek ve vodě. Držel jsem se, slabý jako moucha, vodorovně tyče pod okrajem bazénu, a snažil se krýt v mělkém stínu břehu. Michael řval krvežíznivostí a protože se mu z místa, kde stál, nedařilo, obíhal bazén, aby se na mne dostal z druhé strany.

Voda zpomalila razanci kulek, ale to nestačilo. Refrakce se uplatnila tím víc, čím hlouběji pod hladinou byl cíl, protože lomící se světlo způsobovalo zkreslené vidění toho, kde přesně se objekt nachází. Pokud střelec střílí tam, kde myslí, že oběť vidí, mine. Musím do hloubky..., nadechl jsem se a potopil se hloub. Kulky mne minuly, ale moje plíce skučely skoro jako za Odina.

Připadalo mi, že trvá celou věčnost, než terasu a prostor bazénu zaplavila světla, než se z křoví vyhrnuly modré uniformy, rozvřeštěly se sirény, než se ozval hlomoz a křik, tlampače, než se objevily připravené samopaly. Nařídili mi pod hrozbou střelby, abych okamžitě vylezl z vody a klekl si. Přitiskli mi hlavu k zemi, řvali na mne svoje policejní zaklínadlo a spoutali mi ruce za zády. Už jsem s tím měl zkušenost.

Přijeli jiní policisté než minule. Bylo na nich vidět, že se bojí, a o co víc se báli, o to si počínali drsněji.

Protože jsem je však přivolaal, aby mi zachránili život, nesměl jsem si stěžovat.

Na protější straně bazénu klečel ve stejné potupné poloze Michael a snažil se policisty umluvit. „To byl jen žert, pane důstojníku, jen taková hra.“ Odvolával se na své přátelství s policejním kapitánem a s jeho ještě vyšším velitelem.

Arnold, Evelyn a Amy projevovali hluboké pohoršení nad tím, jak se s nimi zachází, a nemohli pochopit proč. Prý je to naprosto neslýchané! Prý se postarají o to, aby byli všichni policisté degradováni.

„Kolik berete čistého?“ zeptal se Michael. „Kdyby na to přišlo, můžu zařídit, abyste brali dvakrát tolik.“

Do téhle až komicky dramatické scény vkrácel Robin Darcy. Byl v pyžamu, hedvábném županu a zívál.

Vyhledal nejvyšší šarži v modrém a začal se omlouvat za to, že jeho hosté spustili poplašný systém.

„Velmi se omlouvám, pane poručíku. Pokud někdo spustí alarm, automaticky to mobilizuje vaše lidi.“

Darcy sliboval, že se falešný poplach už nebude opakovat. Vyslovil politování nad tím, že jeho hosté hráli poněkud divoké a hlučné hry. Prý za vše může on sám, protože zapomněl vypnout poplašný systém.

Samozřejmě, že rád přispěje na Policejní fond, jako obvykle.

Ustaraný, drobnými kroky následoval Darcy velícího důstojníka a jeho asistenta v modrém, s klíčky od pout. Nejdřív ze všech osvobodili vztekající se Amy, dštící jed, pak rozběsněnou Evelyn (v mém vlastním domě!) a jako šelmu vrčícího Arnolda.

K mé lítosti osvobodili i Michaela, navzdory tomu, že ze sebe sypal nejrůznější výhrůžky a sliboval mstu.

„Mohli jsme zavřít všechny vaše hosty za maření úředního výkonu a urážky úředních činitelů,“ poznamenal velící důstojník, zavřel notes a schoval ho i s perem do kapsy. „Bohužel si to nemůžeme dovolit kvůli Sheile.“

Darcy velitele upozornil, že já ještě stále trpělivě, bez hnutí klečím. Klečel jsem bez hnutí spíš z únavy než z pokory.

„Kdo je Sheila?“ zeptal se pak Darcy.

Policista povytáhl obočí. „Hurikán,“ odpověděl suše. „Proto si nemůžeme zaplnit celý zlatou mládeží.“

Asistent velitele mi odemkl pouta, ale já byl příliš zmlácený, neměl jsem sílu vstát. Když to velitel zaznamenal, řekl, že pana Forda, pokud by snad ještě chtěl dělat nějaké potíže, může zavřít bez ohledu na hurikán.

Policisté skončili práci, schovali zbraně a odjeli. Velitelská hostitelka Evelyn zahнала všechny své hosty, včetně Michaela, do domu. Za mnou se jen vztekla ohlédla a nechala mne venku.

Seděl jsem na jednom z lehátek u bazénu a díval se na klidné nebe.

Předpokládal jsem, že se s různým bolením, dloubáním a pícháním v celém těle dokážu vyrovnat, ba že se s tím, jak jsem zmlácený, vyrovnám tím spíš, až se ukáže, že jsem něčeho docílil. Zatím jsem to ještě nedokázal odhadnout.

Kdesi v domě zazvonil telefon a někdo zdvihl sluchátko. Vzpomněl jsem si, že si lidé z bezpečnostní služby po planém poplachu ověřují, jestli je vše v pořádku, když k žádnému zatčení nedošlo.

K žádnému zatčení nedošlo jen díky Sheile.

Z terasy ke mně sešel Robin Darcy. Byl sám. Sedl si na lehátko vedle mne.

Řekl jsem: „Děkuju.“

Chvilí mlčky seděl a prohlížel si mne, jako bych byl nějaký vzácný brouk. Nepochybně na mně viděl, jak jsem zmlácený a že mi každý pohyb dělá potíže. Michaelovy pěsti a kopance zanechaly citelné stopy. Zeptal jsem se, jestli je Michael ještě v domě. Darcy mne ujistil, že ne, díky policejnímu varování prý odešel se staženým ocasem a s Amy odjeli do svého domu na sever od Miami.

Nažraný lev, pomyslel jsem si, nasýtil se dostatečně.

„Když se přestane ovládat, dovede si počínat drsně,“ poznamenal Darcy.

„Ano.“

Minuty plynuly.

Zeptal jsem se: „Jste ochoten se mnou zítra zaletět na ostrov Trox?“

Prudce vstal, jako bych na něj vytáhl nůž, a na ztuhlých nohách obešel bazén. Vrátil se a znovu si sedl vedle mne. Pak mne překvapil otázkou: „Jak mne vidíte?“

Nechtěl jsem se usmát. „Tehdy v neděli, na obědě u Caspara Harveyho, mi Bell Harveyová řekla, že jste se narodil chytrý, a abych se nedal zmýlit tím, jak vypadáte.“

„Bella! Neměl jsem tušení, že je tak bystrá.“ Zdálo se mi, že ho to vyvedlo z míry.

„Vyslechl jsem ji tehdy, ale velkou pozornost jsem tomu, co mi povídala, nevěnoval. Nebylo proč.“

„Vidíte, a já si zase myslel, že na své povolání nejste dost inteligentní.“

Tvářil se zasmušile, byl zarmoucený, jako by právě prohrál v důležité hře. Příliš si věřil, pomyslel jsem si.

„Tehdy jsem Bell jen vyslechl. Když jsme pak byli u vás a u Michaela a Amy, po té pohromě s Odinem, po které jsem se dozvěděl o existenci společnosti Unified Trading, jsem pochopil, že to vy dokážete věci zařídit, a protože jste mi byl sympatický, bylo mi velmi líto, že obchodujete vražednými substancemi.“

„Ted už si nemyslíte, že s nimi obchodují?“ zeptal se.

„Naopak, jsem si jistý, že ano.“

„Já vám nerozumím.“

„Je to naruby,“ řekl jsem.

„Perry...“ Byl nesvůj. „Mluvte v hádankách.“

„Ano. Ale vy taky. Poslal jste mi vzkaz, abych si našel cestu bludištěm. Tak..., tak jsem šiji našel.“

Tvářil se ohromeně.

Řekl jsem: „Jste nadřizený Johna Ruperta.“

Čekal jsem, jestli to popře. Nepopřel. Byl bledý, tajil dech, byl zděšený.

„John Rupert a Koncipient se s vámi radí a vy jim dáváte pokyny. Jsou součástí soustrojí, na jehož vrcholu stojíte vy.“

Robin Darcy se na mne upřeně zadíval, zamžikal, sundal si sovi brýle a začal je čistit. Pak si odkašlal a zeptal se, jak jsem ke svým závěrům došel.

Řekl jsem, že jsem dnes ráno pochopil význam instinktu a impulsu. „Uvědomil jsem si, že pokud chci důvěřovat svému instinktu, který mi k vám vnuká sympatie, pak nemůžete být špatný, a pokud nejste špatný, neobchodujete se smrtí, spíš naopak, bojujete s těmi, kteří s ní obchodují. Když se člověk na věc podívá z tohoto úhlu, usoudí, že shromažďujete spousty dokladů o nebezpečných transakcích, a těm nejnebezpečnějším zabraňujete. Stane se, že vám nějaké míň důležité uniknou, ale hlavní je, aby společníci netušili, jakou hru hrajete. Vedete velmi nebezpečný dvojí život. Kdyby vás Michael odkryl, zabil by vás. Proto jste potřeboval mne – nebo někoho jako já – abych vše pro vás sledoval, aniž bych to tušil. Každé slovo, které jsem svěřil Johnu Rupertovi a Koncipientovi, putovalo přímo k vám.“ Trpce jsem se usmál. „Šlo by nám to mnohem líp, kdybychom se domluvili přímo.“

Robin se zatvářil zděšeně. „To nepřicházelo v úvahu!“

Zkusil jsem hádat: „Nejspíš to nepatřilo do kategorie třeba sdělit“

Slyšel dobře hořkost mé otázky, kráčel však už velmi dlouho po dvojaké cestě, na které míra toho, co



„třeba sdělit“, rozhodovala o životě a smrti.

„Takže... poletíte se mnou na Trox?“ zeptal jsem se znovu.

„A co Sheila?“

„Obávám se, že se nám může připlést do cesty.

„Kdo s vámi letí?“

„Vy a pilot.“

„Který? Kris?“

„Ne, Kris ne.“

Chvilí jsme spolu seděli mlčky. Pak se zeptal: „Nejste na takovou cestu fit. Proč tam chcete letět? Co vás k tomu vede?“

„Naděje,“ zněla moje stručná odpověď. Nicméně Robin se následující den ráno dostavil na miamské letiště, k dráze vyhrazené pro soukromý letecký provoz, jak bylo domluveno.

Představil jsem Robinovi Unwina a nastoupil s ním do letadla. Náhodou to byl tentýž stroj, kterým už jednou na Trox letěl, nájemné letadlo společnosti Downsouth.

Unwin se na mne ze široka usmál a poplácal Robina po zádech. Pobavilo mne, jak se Robin na takovou důvěrnost zatvářil. Probral jsem ještě s pilotem, jak to vypadá s počasím pro náš let, a uložil si do kabiny brašnu.

„Naše milá Sheila si přes noc vykasala sukně a dala se na severozápad. Teď ji klasifikují jako druhý stupeň a pořád ještě sílí. Bydlet na Kajmanech, už bych si mě najímal a koukal odletět,“ řekl můj přítel pilot.

Unwin byl mnohaletý profesionál. Pohyboval se v letadle se samozřejmými úspornými pohyby a nic nezanedbal. Považoval jsem Krise za dobrého letce, ale Unwin, ten opravdu lítal jako po másle. Pod jeho vedením se ostrov Trox poslušně objevil na svých souřadnicích a my přistáli na tvrdé, travnaté přistávací dráze našim vypůjčeným dvou-motorovým turboletadlem taky jako po másle.

Když jsme zastavili poblíž pobořeného kostela, Unwin vystoupil a sám se vydal k opuštěné vesnici.

Bylo zvláštní ocitnout se znovu na Troxu, a navíc s Robinem Darcym po boku.

Seděli jsme a čekali na sedadlech za pilotním sedadlem. Zeptal jsem se Robina: „Slyšel jste Amy, když vykřikovala, že jí ostrov patří?“

Přikývl. „Tvrdí, že jí ostrov patří, protože na něj po řadu týdnů nevkočila lidská noha. Je to nějaké staré zvykové právo, co já vím.“

„Trvala na tom, že já na ostrově nikdy nebyl.“

„Jistě,“ řekl Robin. „Nechce, aby někdo její nárok na ostrov zpochybnil.“

„Předpokládám, že víte, že jestli se jí podaří to stádo dobytka udržet na ostrově v úplné izolaci, může vydělat miliony na nových paste-rizačních technikách. Nepochybně to víte, protože jste jí pomohl vypudit všechny místní obyvatele z ostrova tím, že jste je postrašil vašimi radioaktivními houbami. Vrátili jste se sem a kontrolovali záření u krav ten den, kdy jste mne pak se zavázanýma očima z ostrova odvezli. To stádo není radioaktivní a může mít – možná – obrovskou cenu.“

„Proč říkáte možná?“

Vzdychl jsem. „Pil jsem mléko od těch krav a dostal od nich vzácnou nemoc způsobenou Mycobacteriem paratuberculosis Chand-Stuart X.“

Přikývl. „To vysvětluje, proč jste ležel v nemocnici. Ale vy jste se očividně zcela uzdravil, takže těžko prokážete, že jste na ostrově byl.“

„Prokážou to moje protilátky.“

„Aha,“ řekl. „Aha! Předpokládám, že už to roste na stovkách kultur v Petriho miskách.“

„To taky.“

„Takže svůj pobyt na ostrově dokázat můžete.“

„Nejen to,“ řekl jsem. „Amy se ta nemoc nebude líbit, co kdyby se někdy pasterizace nepovedla? Je to ošklivá nemoc, začíná velmi prudce a pak se vleče. Dozvěděl jsem se, že musím podstoupit ještě několik týdnů léčby, než budu úplně v pořádku.“

Víc už jsem se o tom nechtěl šířit. Změnil jsem směr hovoru a zeptal se Robina: „Co se vlastně stalo s těmi původními deskami plnými dopisů v cizích abecedách?“

„Myslíte ty, co jste viděl? Co se vám podařilo vysvobodit z bezpečnostní schránky?“

„Ano,“ přikývl jsem.

„Musím říct, že jsem žasl, když jsem se od Ruperta dozvěděl, že jste ty listiny viděl.“

„Vy jste se pak pro ně vrátil a odvezl je se mnou se zavázanýma očima na Kajmany – mimochodem, děkuju.“

Usmál se. „Nenechal jste se oklamat.“

„Zachránil jste mne.“

„Michael byl pro, abychom vás shodili do moře,“ přikývl Robin. Pak zasmušile dodal: „Taky chtěl, abychom co nejdřív měli nějaký zisk z těch objednávek a nabídek, co v těch deskách byly, připadalo mu, že odkladů už bylo tak jako tak dost. Desky vzal k sobě, když jsem se nedíval.“

Robin to se společníky neměl lehké, dělali si, co chtěli. Řekl: „Michael si mně včera večer postěžoval, že si s těmi cizími abecedami nedokáže poradit. Předal desky Amy a ta je vrátila do bezpečnostní schránky na Trox, uložila je ke svým výsledkům sledování u krav. Michael se teď snaží vymyslet, jak dál. Co já vím, tak jsou ty desky ještě stále tady. Proto je asi Michael tak útočný, má vztek, že se shodil.“

„Chcete ty desky?“ zeptal jsem se.

„Samozřejmě, jenže ten sejf neotevřeme.“

„To se teprve uvidí.“

„Amy říká, že sejf nikdo jiný než ona nedokáže otevřít, aby jí nikdo ty kravské věci nemohl ukrást.“

„Možná, že to nebude na závalu.“ Vytáhl jsem z brašny obálku od Jasona Wellse, plnou pěkných fotografií. „Tohle jsou snímky, které jsem tady udělal,“ řekl jsem. „Na těch prvních jsou prázdné police na houby a vesnice a dobytek před hurikánem. Na posledních jsou krávy po hurikánu a tři z těch listin, o které vám jde.“

Robin si s úžasem prohlížel snímky listin.

„Tohle je použitelné,“ řekl., Je to lepší než nic.“

Otevřel jsem zadní dvířka letadla, spustil schůdky a sešel dolů. Sice mne málem odfoukl vítr, ale šel jsem po schůdkách oblečený, v botách, a neměl jsem oči zavázané. Robin váhavě zůstal na schůdkách stát.

„Jen pojdte,“ pobízel jsem ho, „žádného záření se bát nemusíte. Ostrovany vystrašilo a vypudilo něco podobného jako Loricroftův malý balíček alfa záření. Nadělal hodně hluku, ale nikoho neohrozil.“

Robin pokrčil rameny a sešel za mnou. V prudkém větru jsme došli k druhému bunkru.

Po vesnici se potulovali býci a fríské krávy. Bučely a třely se o mne, když jsem je s láskou hladil. Sice mi připravily hodně nepříjemné chvíle, ale byly jediným zdrojem Mycobacteria paratuberculosis Chand-Stuart X na celém světě.

Vichr sílil. Vešli jsme s Robinem do bunkru a šli si prohlédnout bezpečnostní schránku.

Robin zkusil 4373 3673 (HERE FORD). Nic.

„Amy měla pravdu, neotevře se,“ řekl popuzeně.

„Zkuste 3673 4373, FORD HERE.“

Robin se na mne podíval s hlubokou skepsí, ale čísla vyťukal. Nic, dvířka se nepohula.

„Je to marné,“ vzdychl, „Amy měla pravdu.“

„Amy měla pravdu, Amy se vyzná ve videopůjčovnách, možná i v pasterizaci, a dokonce i v bezpečnostních schránkách.“

„Co tím myslíte?“

„Na ostrově není elektřina,“ řekl jsem.

„To vím...“

„Takže co pohání zabezpečovací systém? Jaký zdroj energie?“

Robin byl v mnohém velmi chytrý, ale základní znalosti z fyziky neměl. Zamračil se a neodpověděl.

„Baterie,“ řekl jsem.

Sundal jsem kovový kryt zpod displeje s čísly a písmeny, a tam jsme našli, pěkně v řadě, tři obyčejné baterie.

„Baterie jsou tam,“ namítl Robin, „a stejně to nejde otevřít.ŠŠŠŠ“

„Jsou tam sice tři baterky, ale když se podíváte, je tam místo na čtyři.“ Hrabal jsem se chvíli v tašce a vytáhl neotevřený balíček stejných baterek, které jsem koupil, když jsem si pořizoval nový fotoaparát.

Vytáhl jsem ze sejfu staré baterky a zasunul nové. Pak jsem přidělal kryt.

Vyťukal jsem 4373 3673. Ve dvířkách to klaplo. Zdvihl jsem páku a dvířka otevřel.

Robin se s úžasem zeptal: „Jak jste přišel na to, jak tu bezpečnostní schránku otevřít?“

„Strávil jsem na ostrově čtyři osamělé dny. Já ten sejf důvěrně znám. Vyluštil jsem heslo. Zkontroloval jsem baterie. Jediné, co jsem nedokázal, bylo vyluštit ty exotické abecedy.“

„To obstarám já,“ řekl Robin. „Ty listiny využiju. Nic z toho, co jste podnikl a dokázal, nepříjde nazmar.“

## Epilog

Unwin proletěl hurikánem Sheila.

Vykonal tři průlety okem hurikánu ve výšce deset tisíc stop a se samozřejmostí přepnul přívod paliva na

plné nádrže. Dvumotorové tryskové letadlo společnosti Downsouth automaticky zaznamenávalo tlak a rychlost hurikánu třetího stupně. Unwin mi čísla diktoval, a já si je psal.

Neměl jsem při průletu v očích slzy. Vědecké údaje byly přesné, ale srdce se mi nerozbušilo.

Robin byl zamyšlený a nakonec se mu udělalo špatně.

Odnesl jsem naši kořist, desky s listinami, ve své tašce, a předal je Robinovi. Ten mi po několika týdnech ukázal několik těsnopisných vzkazů v hebrejštině, řečtině, arabštině a ruštině.

„Všichni vám děkují,“ řekl.

Tou dobou už jsem zase pracoval v BBC a vystupoval v chladné zimě ve svém vznešeném vydání. Nosil jsem babiččin eduardiánský plášť. V Kensingtonu se John Rupert radoval z toho, že mne jeho nadřízený povýšil do stavu těch, jimž „třeba sdělit“.

S vyhublým bělovlasým dědou Koncipientem jsme vtělili bujně, nespoutané bouře do stránek vzrušujících učebnic, které jsem pak po stovkách podepisoval ve školách, a po pětistovkách v knihkupectvích.

Krise vídám zřídka. Stalo se, že svoje drsné žerty na obrazovce přehnal a musel z BBC odejít, navzdory tomu, že vypadá jako skandinávský bůh.

Bell mi občas volá o radu, jako bratrovi. Neví, jestli má Krise milovat nebo se na něj zlobit. Jednou se svatba chystá, podruhé odvolává. Trvalé rozhodnutí žádné.

Zato Jett van Els a babička se za mými zády spikly a postaraly se o to, aby moje pondělní rozhodnutí bylo trvalé. Nakonec jsme si s Jett spokojeně navzájem řekli „ano“, vyměnili si prsteny a zaslíbili se.

Sice jsem vypadal dobře a úspěšně, ale škody, spáchané Michaellem Fordem, doznívaly dlouho a citelně, navzdory tomu, že jsem se snažil na ně nemyslet. Nechat se zmlátit a zkopat téměř do bezvědomí profesionálem není žádná ostuda, je to prostě drobná nepříjemnost. To se snadno řekne...

Z Robinova nebezpečného dvojího života se naši společníci z Unified Trading časem vytratili a nastoupili jiní, kteří už věděli, že platí pravidlo: napřed hlášení, pak teprve akce.

Společníci živořili, elitní skupina vzkvétala.

Evelyn od Robina odešla. Nechala mu dopis na rozloučenou.

Jett zůstala doma, nejela s námi, když jsme se s Robinem Darcym vydali z Miami do Talahasee, hlavního města Floridy, abychom byli při soudním projednání Amyina nároku na ostrov Trox.

Vystoupil jsem jako svědek a předložil fotografie dokazující, že jsem na ostrově byl. Nezvratný důkaz pak předložil pan doktor Chand. Amy zůstalo stádo, ale přišla o ostrov.

K soudu se dostavil i Michael. Nebylo mi příjemné, že je tak blízko.

Michaelova krvelačnost čpěla jako lví tlama. Byl jako číhající šelma.

Přednášku Raviho Chanda o protilátkách nepochopil a začal na indického lékařského experta chrlít urážky co do jeho původu a barvy. Jak prý se opovází tvrdit, že krávy jeho ženy mají nějakou nemoc, kdo prý si myslí, že je!

Nechal jsem Raviho být, když se marně snažil vysvětlit, co je pasterizační technika. Vrátil jsem se pak po skončení líčení do soudní místnosti a odnesl odtamtud malou nádobu čerstvého, nepasterizovaného mléka, o kterém Amy pod přísahou vypověděla, že je nezávadné. Vědomě lhala. Odnesl jsem mléko ven ke stolu a ulil trochu tekutiny do skleničky, kterou jsem postavil poblíž Michaela.

Stálo to za pokus.

Michael se znechuceně zadíval na skleničku a pak s pohrdáním na mne, poraženého protivníka.

Předpokládal, že se ho bojím.

„Nepijte to mléko,“ varoval jsem ho. „Není pasterizované. Mohlo by vám přivodit nemoc.“

Řekl jsem svatou pravdu, ale doufal jsem, že mi neuvěří.

Michael by mi neuvěřil, ani kdybych tvrdil, že na slunci je teplo. S nadřazeným, pohrdavým gestem vzal sklenici a mléko vypil.

Týž večer, kdy se mohl stát druhým člověkem na světě nakaženým *Mycobacteriem paratuberculosis* Chand-Stuart X, ztratil Michael hlavu a vystřelil na nějakého vetřelce. Musel pak čelit nepříjemné otázce: jak to, že kulka vyřátá z vetřelce pochází ze stejné zbraně jako ta, kterou vyjmuli z člověka, plovoucího v bažinách Everglades, nohy ožrané od aligátorů?

Michael měl ten den smůlu.